

ВЕЛИКА СРБИЈА

ISSN 1452-9165

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, МАРТ 2012. ГОДИНЕ
ГОДИНА XXIII, БРОЈ 3492

Величанствена подршка Шешељу

**Поводом деветогодишњег утамњичења,
Српска радикална странка организовала је
велики народни митинг у београдској Арени**

Др Војислав Шешељ

**ФЕНОМЕНОЛОГИЈА
БАЛКАНСКОГ
ДЕСПОТИЗМА**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2000

Др Војислав Шешељ

**ВЕЛЕНЗДАЗНИЧКИ
ПРОЦЕС**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2001

Др Војислав Шешељ

**НАРКОМАНИЈА
КУКА МАНИТОГА**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2000

Др Војислав Шешељ

**СРБИЈА ПОД
АМЕРИЧКИМ БОМБАМА**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2002

Др Војислав Шешељ

**ПАКЛЕНИ
ПЛАНОВИ ЗАПАДА**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2001

Др Војислав Шешељ

**КОНТРАРЕВОЛУЦИОНАР
У БУДОЖЕР РЕВОЛУЦИЈИ**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2001

Др Војислав Шешељ

**ДОСМАНИЈСКИ
ЗУЛУМ НАД СРБИЈОМ**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2002

Др Војислав Шешељ

**ГЛАВНИ МИЛОШЕВИЋЕВ
ПОЛИТИЧКИ РОБИЈАШ**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2002

Др Војислав Шешељ

**УБИСТВО
МИНИСТРА ОДБРАНЕ
ПАВЛА БУДАТОВИЋА**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2002

Др Војислав Шешељ

**ДОСМАНИЈСКИ СЕЏМЕНИ
НА ПРАВНОМ ФАКУЛТЕТУ**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2002

Др Војислав Шешељ

**ГРОГОВ КОЛАЦ
У ДОСОВСКОМ СРЦУ**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2001

Др Војислав Шешељ

**ДОСМАНИЈЕ КАО
НОВИ ЗАПЛИЧАРИ**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2002

Др Војислав Шешељ

**ЧЕТНИЧКА САБМА НАД
ДОСМАНИЈСКОМ ЦАКОМ**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2002

Др Војислав Шешељ

**ЖИГОСАЊЕ
ДОСМАНИЈСКОГ
БЕШЧАШЋА**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2002

Др Војислав Шешељ

**СТАНКО СУБОТИЋ
— ЦАНЕ ЖБАЦ
КРАЉ ДУДАНСКЕ МАФИЈЕ**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2002

Др Војислав Шешељ

**КРВАВЕ РУЧЕРАС
МАДЛЕН ОБРАЈТ**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006

Др Војислав Шешељ

**ГЕНОЦИДИНИ
ИЗРАСАСКИ ДИПЛОМАТА
ТЕОДОР МЕРОН**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2004

Др Војислав Шешељ

**ЂАКОЛОВ ШЕГРТ
ЗЛОЧИНИЧКИ РИМСКИ ПАПА
ЈОВАН ПАВАО ДРУГИ**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2005

Др Војислав Шешељ

**ВАШИНГТОНСКИ
СЕКСУАЛНИ МАНИЈАК
БИЛ КАИНТОН**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2003

Др Војислав Шешељ

**СВЕДОК ОДБРАНЕ
СЛОБОДАНА МИЛОШЕВИЋА
У ХАШКОМ ПРОЦЕСУ**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2005

Др Војислав Шешељ

**У ЧЕЉУСТИМА
КУРВЕ ДЕЛ ПОНТЕ**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2004

Др Војислав Шешељ

**ЕНГЛЕСКИ
ПЕДЕРСКИ ИСПРАК
ТОНИ БАЕР**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2005

Др Војислав Шешељ

**КРИМИНАЛАЦ
И РАТНИ ЗЛОЧИНИЦ
ХАВИЈЕР СОЛАНА**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006

Др Војислав Шешељ

**ПОДМУКАН
ГАДСКИ ПИЦОПЕВАЦ
ЖАК ШИРАК**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006

Др Војислав Шешељ

**ХИТАСРОВИ
НАЈЖЕРНИЈИ САБАВНИЦИ
ХЕЛМУТ КОЛ И ХАНС ГЕНШЕР**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Српска радикална странка

За издавача

др Војислав Шешељ

Уредник издања за Црну Гору

Душко Секулић

Редакција

Иван Нинић, Борис Алексић,
Душан Марић, др Никола Жутић,
Слађан Мијаљевић, Будимир Нићић,
мр Дејан Мировић,
мр Александар Мартиновић,
Огњен Михајловић

Унос текста

Златија Севић, Весна Марић,
Љубинка Божовић,

Лектура и коректура

Ивана Борац

Техничко уређење

Северин Поповић

Председник Издавачког савета

Др Борђе Николић

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешељ,
Милорад Мирчић, Мирко Благојевић,
Гордана Поп-Лазичић,
Драган Тодоровић, Душко Секулић,
Зоран Красић, Паја Момчилов,
Наташа Јовановић

Штампа

ДОО „Драгић“, Зрењанин
Борђа Јоановића 20,
23000, Зрењанин, тел. 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,
11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у Регистар средстава јавног информисања Министарства за информације под бројем 1104. од 5. јуна 1991. године.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
329(497.11)

ВЕЛИКА СРБИЈА : новине српске радикалне стране / главни и одговорни уредник Елена Божич-Талијан. - Год. 1, - бр. 1 (12. јул 1990) - Београд : Српска радикална странка, 1990. - 30 стр.

Месечно

ISSN 1452-9165 = ВЕЛИКА СРБИЈА
COBISS.SR-ID 19291650

Уводна ријеч уредника

Војислава Шешеља, недвосмислено доказано, убијају у Хашком трибуналу. Поражени у процесу у којем су се служили лажима, подметањима и фалсификатима, хашки зликовци су потегли за још једним злочином убијајући неприкосновеног националног лидера српског народа, др Војислава Шешеља.

Русија је једина од великих светских сила заинтересована да брани право на живот лидеру српских радикала који се већ девет година налази заточен у антисрпском Хашком трибуналу, својеврсној антисрпској инквизицији у 21. вијеку.

Политичка сцена у Србији па и у Црној Гори је у потпуности огољена. На једној страни се налази марионетска власт и издајничка опозиција под контролом Запада осим, наравно, Српске радикалне странке у Београду и Србији и Странке српских радикала у Црној Гори.

Такозвана међународна заједница контролише власт у Србији, али и један дио опозиције или, најдиректније, све осим Српске радикалне странке која има задатак да сачува зубљу слободе за читав српски род.

У Црној Гори Срби свакодневно доживљавају својеврсно малтретирање, све до протјеривања или укидања матерњег језика (српског), угрожавања вјерских права и слобода, и наравно свих националних права српског народа. Само јачање Странке српских радикала гарантује заштиту српских националних права. Оно што показује дио опозиције која је под контролом такозване међународне заједнице, јесте својеврсно спрдање са националним осјећајима српског народа.

Такозвана опозиција, оличена у Новој српској демократији, Покрету за промјене али и Социјалистичкој народној партији губи битку за битком са режимом Мила Ђукановићем. Стиче се јасан утисак да јалова и млака критика, често и неискрена и бљутава, само продужава агонију српског народа у Црној Гори. Оваква парламентарна опозиција, до сада, није заштитила ни једно једино српско национално право. Сва национална права Срба су данас, због тога, на удару фашистичког режима који персонификују Мило Ђукановић и Ранко Кривокапић.

У Хашком трибуналу опет лакрдија са пресудом др Војиславу Шешељу. Због непоштовања суда, осуђен је, по други пут (на прву пресуду се жалио, али по жалби још није одлучивано) са 18 мјесеци затвора. То никога у Србији, што се власти тиче, и не интересује. Др Шешељ је сам пред хашком немани, али је и тако показао своју моралну и интелектуалну супериорност. Данас, неколико милиона Срба очекује његов повратак у Србију али и у Црну Гору. То је данас реална нада у опстанак нашег народа јер му је истински лидер већ девет година утамничен.

На политичкој сцени Србије и Црне Горе указао се велики простор за политичке партије које ће се програмски неизоставно залагати за заштиту српских националних права. Вријеме и поступци су показали да то могу само странке које носе програм др Војислава Шешеља. Његова историјска улога ће се тек показати у пуном свијетлу.

Шешељ је данас једини лидер који је у стању да заустави свеукупно пропадање свих националних вриједности код Срба. Др Војислав Шешељ је највећа гаранција да ће се странке са његовим програмским начелима најискреније обрачунавати са криминалом и издајом.

Данас је политичка веза са странкама др Војислава Шешеља најбоља политичка инвестиција и за млађе генерације.

Оно што показује анкета коју објављујемо у овом броју јесте да Срби у Црној Гори очекују његов повратак из хашког заробљеништва.

Странка српских радикала и Српска радикална странка имају сигурну будућност и велике националне задатке које морају испунити. То су у потпуности доказали сваки пут, тако да је вријеме тешкоћа рјешиво радикалним политичким промјенама.

Душко Секулић

Српска радикална странка обиљежила девету годишњицу утамничења
др Војислава Шешеља у хашком казамату

Величанствен догађај

- Пред двадесетак хиљада људи у препуној Арени, на Новом Београду, Српска радикална странка обиљежила девет година утамничења др Војислава Шешеља под насловом „Девет година хашке тамнице“. Величанственом атмосфером, Ареном која је била попуњена до посљедњег мјеста, послата је порука читавом свијету: др Војислав Шешељ мора на слободу јер га хоће Србија
- Одлична организација, руска подршка, медијска блокада режимских медија, пратеће су карактеристике овог историјског догађаја у Арени
- Над оним што је урадио Војислав Шешељ треба или заћутати или пјевати о његовом херојском држању пред свјетским злом. Он је изрекао нешто што ће ући у историју а то је реченица: „Хашки трибунал може ме физички убити, али никада неће моћи убити моју бесмртну душу ни моју националну идеологију...“ Војислав Шешељ је својим херојским ставом ушао у историју. У времену себичлука он је себе понудио у име свих нас, у времену издаје он се исприсио да не да ни народ ни државу, у времену лажи он је изрекао истину о грађанском рату у бившој држави (СФРЈ)...

Српска радикална странка се поноси својим лидером који већ девету годину чами у Хашком трибуналу. То је основна и најважнија порука свих двадесет хиљада присутних са митинга подршке др Војиславу Шешељу који је одржан 25. фебруара у великој Арени спортова на Новом Београду.

Српски радикали, заједно са члановима руског и српског комитета за одбрану др Војислава Шешеља, организујући овај велики народни скуп у новобеоградској Арени, послали су изузетну поруку читавом свијету. Наиме, препуна Арена српских патриота из свих српских земаља, у више него величанственој атмосфери пружила је подршку највећем живом Србину – др Војиславу Шешељу, с јасном поруком, да је његово мјесто међу нама, на слободи, у његовој породици, на челу Српске радикалне странке, на челу Србије и на челу српског народа.

Идеологија др Војислава Шешеља је неуништива, али је овај фасцинантан скуп у Арени на најљепши начин, огромним присуством његових присталица потврдио да је Српска радикална странка све јача и спремнија за све нове изазове.

– Данас почиње десета година откако се Војислав Шешељ налази у Хашком трибуналу, оптужили су га верујући

да ће то бити само још један процес у коме Србе осуђују на дугогодишње и доживотне робије, како би показали и опрали свој злочин који су починили према српском народу. Веровали су да ће Војислав Шешељ бити оптужен, а он је постао тужилац. Веровали су да ће они њему судити, а он суди њима. Растирио је у парампарчад лажну оптужницу, растурио је тушилаштво, растурио је судије, и хашки суд треба да нестане, јер то је брука за цео свет, ту нема правде, нема истине. Они само покушавају да заокруже злочин који су почели деведесете године. Пред таквом ситуацијом једини излаз виде у томе да убију Војислава Шешеља, као што су већ убили неке Србе у Хашком трибуналу. Не би то био први Србин који би био убијен, најалост ми смо у својој историји положили много глава за своју слободу, за своју државу, али нека знају сви да памтимо, да не заборављамо ни Ђеле-кулу, ни 100 Срба за једног Немца, ни 1.000 година хашке робије коју су наметнули Србима. Они верују да су Срби ове марионете које су довели 2000. године на власт. Ово је Србија, ово су Срби, не Борис Тадић. Не онај који потписује велеиздају и независност Косова. Србија је Војислав Шешељ! Зато са овога скупа поручујемо свима – Србија чека Војислава Шешеља. Живео Војислав Шешељ. Живела Велика Србија – рекао је Драган Тодоровић потпредседник Српске радикалне странке, на почетку митинга.

Најпознатији руски експерт за Балкан, др Јелена Гускова, иначе руководилац Центра за изучавање савремене југословенске кризе при Руској академији наука, члан Руског комитета за одбрану др Војислава Шешеља, побрала је салве аплауза у новобеоградској Арени.

– Др Војислав Шешељ је, данас, универзално име за правду и борбу народа за слободу – рекла је Гускова и наставила – власт Руске федерације мора анализирати и ставити под контролу рад Хашког трибунала јер се тамо крше људска права Војислава Шешеља који је херој свог народа и херој читавог слободоумног свијета, јунак којим треба да се поноси читава Србија. Др Војислав Шешељ је већ историјска личност, не само српског народа!

На скупу је било амбасадора и јавних личности из многих пријатељских држава.

Али изузетно важна подршка Војводи Шешељу стиже из братске Русије, што је било више него очигледно, присуством еминентних политичара и научника, чланова комитета за одбрану и других јавних личности.

Посебно упечатљиво је дјеловао говор Иване Жигон, познате драмске умјетнице из Београда, жене која несебично даје себе у борби за бољи живот српског народа на Косову и Метохији, великог патриоте, која је увијек била уз свој народ у најтежим тренуцима.

– Над оним што је урадио Војислав Шешељ треба или заћутати или пјевати о његовом херојском држању пред свјетским злом. Он је изрекао нешто што ће ући у историју а то је реченица да га Хашки трибунал може физички убити али никада неће моћи убити његову бесмртну душу ни идеологију... Војислав Шешељ је својим херојским ставом ушао у историју. У времену себичлука он је себе понудио у име свих нас, у времену издаје он се исприсио да не да ни народ ни државу, у времену лажи он је изрекао истину о грађанском рату у бившој држави (СФРЈ)...

Зоран Красић, председник српског комитета за одбрану др Војислава Шешеља и његов правни савјетник се запитао: „Што су се његови непријатељи, они који су га издали и они који продају Србију, на сваком кораку, уплашили? Па, због тога што су осетили да ти долазиш – Војиславе!“

– Осећају да си већ овде, пред вратима. Осећају да се ближи дан обрачуна са непријатељима Србије а ти требаш Србији, требаш свима нама... – поручио је Зоран Красић уз овације присутних.

Малена Милица Добрић, својим чудесним гласом и пјесмом „Ој Косово, Косово“ измамила је сузе присутних, а емотивни говор је одржао и Сергеј Бабурин, председник Комитета за одбрану, доктор правних наука, ректор државног Економско-трговачког универзитета, и који је више пута биран за депутата Руске државне думе а два пута је био и потпредседник Државне думе Руске Федерације.

– Др Војислава Шешеља цијени читав православни свијет и он не брани само Србију, он брани и Русију и читаво православље. Он је бриљантан правник и он је у потпуности побиједио Хашки трибунал – рекао је Бабурин.

Генерал који је у току НАТО бомбардовања успјешно бранио српско Косово и Метохију, Божидар Делић, осврнуо се на велико дјело др Војислава Шешеља рекавши: „Војислав Шешељ је једини српски лидер који брани интересе Србије и интересе српског народа, данас.“ Генерал Делић се осврнуо и на Српску напредну странку која је, како је рекао, велика превара за све српске патриоте и која нема перспективу у српском бирачком тијелу.

– Они си издали све српске интересе и они не заступају српске интересе већ оних који их плаћају, на Западу – рекао је Делић.

Посебно упечатљив говор одржао је Александар Мезјајев, професор правних наука и шеф Катедре за међународно право на Управној академији у Казању и један од највећих познавалаца Хашког трибунала из Руске Федерације. Иначе,

Мезјајев је члан Руског комитета за одбрану Војислава Шешеља који је прочитао писмо групе руских монаха из једног православног манастира у коме они Војислава обавјештавају да се моле Богу за његово здравље, да издржи атаке злочинаца из Хашког трибунала јер се он сада бори за универзалну правду и за правду читавог православља.

Мезјајев је писмо монаха из руског манастира и иконе Пресвете Богородице предао Јадранки Шешељ, супрузи председника Шешеља.

Правни савјетници др Војислава Шешеља, др Александар Мартиновић и Борис Алексић су у својим говорима подвукли да Србији треба Војислав Шешељ и да га Хашки трибунал бесправно, без икаквог доказа, девет година држи у тамници кршећи његова људска, процесна и грађанска права наочиглед читавог свијета!

Мр Дејан Мирковић, члан Председничког колегијума Српске радикалне странке и правни савјетник је, такође, поновио захтјев српског народа да др Војислав Шешељ мора бити пуштен на слободу.

На скупу је говорио и Немања Шаровић, члан Председничког колегијума Српске радикалне странке који је рекао да „издајници сада умиру од страха знајући да ће се Војислав Шешељ брзо вратити у Србију...!“

– Српски народ Србију неће у НАТО и Европску унију, али хоће Шешеља у Србији – рекао је Мирковић на опште одобравање огромног броја присталица. У име српских радикала са Косова и Метохије говорио је Љубомир Краговић, члан Централне отаџбинске управе и члан Председничког колегијума Српске радикалне странке рекавши: „Издајнички режим Бориса Тадића предаје Косово и Метохију Шиптарима и Војислав Шешељ мора што прије да се врати како би стао на чело српског народа и како би се заштитили српски национални интереси“.

На овом величанственом скупу су говорили још и Видосава Остојић, испред српских радикала Црне Горе, Милорад Буха, председник Владе Републике Српске Крајине и Мирко Благојевић, председник Српске радикалне странке др Војислав Шешељ из Републике Српске.

– Војислав Шешељ треба Србији, нама српским радикалима и породици и ми никако нећемо дозволити да га Хашки трибунал убија трујући га у затвору, девет година – рекао је Вјерица Радета, члан Председничког колегијума Српске радикалне странке док је Милорад Мирчић, потпредседник странке истакао да је „историјска улога др Шешеља потврђена његовим херојским држањем пред зликовачким трибуналом.“

Душко Секулић

Тровали јетру, прешли на срце

- Низ доказа и других чињеница у потпуности потврђују намјеру Хашког трибунала да убију др Војислава Шешелу. За то постоје бар два разлога
Први, тежак пораз Хашког трибунала од др Војислава Шешелу и бламажа хашког тужилаштва и судског вијећа, и други др Војислав Шешел је једини политичар из Србије који може да заустави коначно уништење државе, социјално раслојавање, он је једини способан да уништи криминал и корупцију
- Др Бојић је истакао и да је др Клок потврдио да је Шешел једнога дана у терапији добио лијек неправилног облика и другачије боје, те је одбио да прими ту таблету, видјевши да то није таблета коју редовно добија кроз своју терапијску листу
- „Дошао је др Клок, и начинио службену белешку да се ради о лијеку који никада није требован, ни у апотеци затворске болнице, ни у амбуланти у Притворској јединици. Тачно је, дакле, да се доктор оградао од тог лијека. То је мистерија која сумњу претвара у нешто сачим сам се ја и раније слагао, а то је да се бојим да се овде намерно иде на уништење здравља др Шешелу“, закључио је др Бојић, подсећајући на фаталан исход у случају Слободана Милошевића
- Комитет за одбрану др Војислава Шешелу ће учинити све да не дозволи да Шешел буде још једна жртва. У Хагу је убијено, или непосредно након изласка умрло 15 Срба. Све то, што се тиче нас из Српске радикалне странке, оквалификовано је као судска убиства. Најдрастичнији пример је убиство Слободана Милошевића. То са Војиславом Шешелом не сме да се деси – изјавила је члан комитета Вјерица Радета

Првобитна намјера Хашког трибунала да др Војислава Шешелу, председника Српске радикалне странке и несумњиво јединог српског лидера, прикажу као „сво зло овога свијета“, пала је у воду. Како је суђење одмицало, све је јаснија била чињеница да се Хашко тужилаштво, као и судско вијеће, заглавило у живи пијесак лажи и обмана док се др Шешел ниједног тренутка није осјећао ни понашао као осуђеник. Шешел је човек који је открио намјере Хашког трибунала да искључиво окриви Србе, да их што више лажно оптужи и да потврди лажну западњачку тезу да су Срби кривци за избијање грађанског рата у бившој СФРЈ. И не само то, др Шешел је у свом бриљантном контранападу у ствари открио злочиначку намјеру САД, Велике Британије, Француске и Њемачке, да за све злочине окриве Србе, у којој имају помоћ најмоћнијих медијских кућа и агенција. Њихову лажну тезу да су Срби „људи зла“ Војислав Шешел је разбио у парампарчад. У правном знању, у осјећању правде, у познавању историјских и политичких чињеница др Шешел је за неколико копаља изнад својих непријатеља.

То што се дешава у просторијама Хашког трибунала јесте исписивање страница једне сјајне историјске истине, у којој је један човек бриљантног ума, правдољубив и сјајан стратег и тактичар поразио страховиту међународну злочиначку машинерију створену да ломи, дробу и убија чисте народе и нације.

Како хашки инквизитори убијају др Шешелу

То господари живота и смрти, моћници из САД, Њемачке, Француске и Велике Британије, нијесу могли да прогутају. Један човек и један српски националиста их је потукао до ногу у Хашком трибуналу. Постали су смијешни, док Шешелов политички утицај на прилике у Србији расте из дана у дан и од суђења до суђења. Др Шешел се никада не понаша као да је оптужен, заправо он, Шешел, је оптуживао, од тужилаштва, преко судског вијећа, па до

Сједињених Држава, Велике Британије, Француске и Њемачке, тако да им је постао и медијска, морална и правна мора.

Њихова лажна Вавилонска кула се распала као да је од карата, док је др Шешел ушао у српску, па и у свјетску историју на велика врата.

Др Шешел је сада политички најзначајнија и најутицајнија личност у српском народу. По свим правним мјерилима, треба давно да буде на слободи, код породице и на челу Српске радикалне странке а то је толико застрашујућа чињеница за осниваче Хашког трибунала да су предузеле мјере како би др Шешела – ликвидирали!

Низ доказа и других чињеница у потпуности потврђују намјеру Хашког трибунала да убије др Војислава Шешела. За то постоје бар два разлога:

Први, тежак пораз Хашког трибунала од др Војислава Шешела и бламажа хашког тужилаштва и судског вијећа и други: др Војислав Шешел је једини политичар из Србије који може да заустави коначно уништење државе, социјално раслојавање, он је једини способан да уништи криминал и корупцију.

Атак на Шешелов живот је започео још поодавно, са

изазване погрешним лијечењем у хашком затвору. То је био и први званичан налаз којим се потврдило Шешелево тровање.

Др Шешелу су уградили и један уређај који му контролише број срчаних откуцаја, односно смањује велики број откуцаја његовог срца који су прелазили у аритмију и тако могли довести до смрти!

Налази српских љекара запрепашћујући

– потврђују тровање

Након повратка у затворске просторије, др Војислав Шешел је тражио да га прегледају стручнији љекари, јер на то има законско право.

Тако је 26. и 27. јануара група љекара из Београда дошла у Хаг како би извршила увид у медицинску документацију др Војислава Шешела.

У хашком љекарском конзилијуму били су др проф. Милован Бојић и Зора Наумовић, кардиолози, пулмолог др Миодраг Вукчевић и проф. др Паја Момчилов, предсједник Љекарског етичког комитета у Србији.

– Др Клок, који је сада хонорарац у хашком затвору, објашњава да је Шешела од смрти дијелило неколико секунди. Овај љекар је потврдио да је једног дана Војислав Ше-

Хронологија догађаја

5. јануар – Шешел од стражара добио жуту таблету за коју је ординирајући љекар потписао да је никада није уврстио у Шешелеву терапију. Лидер радикала одбио да узме сумњиви лијек.

6. јануар – Шешелу око 20 часова позлило. Без свијести, с повредама главе, пребачен у болницу у Лајдену, где му је из плућа извађено неколико литара течности. Пулс му је на пријему варирао од 150 до 50 откуцаја у минути и читаво тијело му је било модре боје. Према медицинском тумачењу, дошло је до срчаног и плућног застоја, практично до клиничке смрти.

12. јануар – Шешелу уграђен пејсмејкер, тип „icd“.

13. јануар – Лидер СРС смештен у притворску болницу, а потом враћен и у Притворску јединицу, где је требало да му свакодневно буде провјераван рад пејсмејкера. Међутим, трибунал није обезбедио апарат који је био потребан за ту контролу.

18. и 22. јануар – Шешелу два пута позлило и оба пута колима хитне помоћи одведен у болницу ван трибунала. Нерма Јелачић покушала да болничко збрињавање представи као „превентивну меру“, али је Шешел тада имао исте симптоме као 6. јануара. Доктори 18. јануара потврдили да је Шешел погрешно лечен, а већ 19. су му преписана два нова лека, „глидоксин“ и „елибактрил глутиломин“. При другом одласку у болницу добио нову терапију од 12 лекова.

26. и 27. јануар – Шешела прегледали српски лекари и дали дијагнозу срчане инсуфицијенције, од које је смртни исход код више од 50 одсто обољелих. Љекари констатовали да Шешел под хитно мора да се лијечи ван затворских услова.

компликацијама на јетри, што су убице изазивале тровањем. Када је Шешел то примијетио (док је хашки љекар Фалке индолентно и хладнокрвно посматрао тровање и убијање човјека газећи Хипократову заклетву и многе законе), престао је да пије лекове који су били „недефинисани“. Стање са јетром се поправило, а онда су настали проблеми са срцем: изненадне и опасне тахикардије са убрзаним радом срца, гдје је пулс достигао и до 200 откуцаја у минути, а онда нагло падао на 50!

Шестог јануара 2012. године др Војислав Шешел се онесвијестио у својој хелији, пао и повриједио се. Док је лежао онесвијешћен у затворској хелији, од стражара у затвору организовано је његово спашавање. Нијесу могли да га изнесу, онесвијешћеног, па су уз помоћ ватрогасаца резали затворске решетке на прозору, на првом спрату, док је предсједник Српске радикалне странке клинички мртав лежао на поду своје хелије.

Драматично спашавање лидера Српске радикалне странке настављено је у цивилној болници у Лајдену. Тада се освијестио, а холандски љекари који су га примили на лијечење саопштили су да је био веома близу смрти. Холандски љекари у Лајдену изјавили да су срчане сметње

шел у терапијском следовању добио таблету неправилног облика, за коју нијесу могли да установе о чему се ради. Клок је направио службену забиљешку и оградио се од тровања које се над Шешелем систематски спроводи.

Шешел се систематски трује и убија у затвору у Хагу, као што су радили са Слободаном Милошевићем – рекао је др Милован Бојић при повратку из Хага.

Бојић се у свом налазу осврнуо на остале љекарске налазе др Шешела. „Постоје проблеми и тегобе са плућима, јер је у болници у Лајдену из плућа пунктирано (извађено) два литра воде и установљени су проблеми дигестивног система, што у потпуности усложњава његово здравствено стање“. Професор Бојић тврди да је здравствено стање др Војислава Шешела веома лоше и да он није у стању да у Хагу дочека судску пресуду, јер мора под хитно да се лијечи и заустави деструкцију здравља како би спасио живот. Укратко, љекарски конзилијум који је боравио у Хагу је мишљења да Шешел мора бити пребачен у Србију на лијечење јер је обољење његовог срца веома озбиљно и опасно.

Љекарски тим из Србије у Хагу није могао да обави све прегледе који су били потребни и које су планирали прије одласка. Ономогућено им је да користе апарат за ултра-

Шешељ тражи одштету од два милиона евра

Војислав Шешељ је поднео захтев да му Хашки трибунал исплати одштету од два милиона евра због кршења елементарних људских права током деветогодишњег притвора.

Шешељ, због покушаја наметања адвоката, тражи одштету од 300.000 евра, а због онемогућавања да се упозна са правним изворима на које се позива судско вијеће у својим одлукама и тужилаштво у својим поднесцима, 100.000 евра.

Због тога што је трибунал одбио да му доставља материјал на језику који разумије (српском језику) и на папиру, Шешељ тражи још 100.000 евра, због вишегодишњег кршења права на правну помоћ 200.000, а због онемогућавања комуникације са правним савјетницима такође 100.000.

Због ускраћивања контакта са породицом, пријатељима, љекаром и слично, тражио је 200.000, због кршења права на финансирање трошкова одбране и нарушавања принципа једнакости 400.000, а због намјерног одговлачења процеса 500.000 евра. Шешељ, на крају, тражи и 100.000 евра због суђења за дјело непоштовање суда, које није прописано Статутом трибунала и нема упоришта у међународном обичајном праву.

звучни преглед срца, као и спирометрију. Опструкција трибунала према српским љекарима који су дошли на Шешељев позив била је огромна. Српским љекарима био је онемогућен састанак са холандским љекарима који су лијечили др Шешеља. Трибунал је, чак, захтијевао да се кори-

сти „њихов“ преводилац а не никако неко кога би изабрали др Шешељ и српски љекарски тим.

Након доласка у Београд проф. др Паја Момчилов је између осталог рекао да љекарски конзилијум не искључује фаталан исход, јер је срчана болест веома тешка. Са том оцјеном су се сложили и други чланови љекарског тима, кардиолог Зора Наумовић и пулмолог Миодраг Вукчевић.

Кардиолог Наумов је рекла да „Шешељево срце не може да оствари своју основну улогу, а то је да снабдије читав организам довољном количином крви у моментима који то захтијевају.“

„Поменути поремећај ритма који Шешељ има увлачи цијелу причу у такозвани циркулус вициозус, један зачарани круг. Наиме, поремећај ритма који није ријешен уградњом поменутог апарата је свакако један од доприносилаца, ако не и основни фактор који је довео до овако драстичног слабљења срчане функције. При томе, слаба срчана функција даље погоршава ритам и то је један зачарани круг који, нажалост, ми не можемо да зауставимо, који можемо да пробамо да прекинемо адекватном, благовременом медикаментном терапијом. Наглашавам благовременом, зато што мислим да је у конкретном случају то реч која има изузетно велику важност“, рекла је др Наумовић.

„Уграђен му је такозвани инфалтибилни – кардиовертел дефибрилатор, који га у овом моменту, условно речено, донекле штити од тзв. напрасне срчане смрти, али не и

Правило 31

Према правилу 31 Правилника о притвору Хашког трибунала, притворенике могу прегледати лекар и зубар које они одаберу, и то о њиховом трошку. Сви такви прегледи, вријеме њиховог обављања и трајања морају се претходно договорити с управником и они подлежу истим безбиједносним контролама какве су предвиђене правилном 61. Други став овог правила каже да управник не смије одбити захтјев за такав преглед, без оправданог разлога. Зато је нејасно на основу чега је Хашки трибунал покушао да не дозволи тиму љекара да прегледа Војислава Шешеља, истакао је др Паја Момчилов, предсједник Одбора за здравство Скупштине Србије, коме је Хаг нарочито оспоравао право да прегледа Шешеља, иако је лидер СРС тражио посјету др Момчилова.

од других последица срчане слабости. Срчана слабост је најчешће фатална, а 50 посто болесника не преживи четири године, и то у нормалним, а не хашким условима“, прецизирао је др Наумовић, истакавши да се такви болесници не могу излечи, већ само да се успори ток обољења.

Оно што посебно забрињава јесте чита намјера Хашког трибунала да настави са праксом убијања затвореника.

Убице из Хага ће опет покушати да доврше посао

Почела је борба са временом, у којој се бије одсудна битка за Шешељев живот. Комитет за одбрану др Војислава Шешеља је послао захтјев Хашком трибуналу да одмах прекине незаконити и монтиран процес против др Војислава Шешеља у коме тужилаштво није доказало ни једну једину оптужбу која му се ставља на терет.

Хашки трибунал намјерно и неадекватно симулира лијечење др Војислава Шешеља, а у ствари га убија.

Што је ближе 5. март, када почињу завршне ријечи у хашкој судници, притисци на Шешељево оштећено здравље ће расти и све ће се чеће и драстичније кршити његова људска и процесна права.

Болесном човјеку је забрањена посјета пријатеља, забрањивана му је привилегована комуникација са правним савјетницима и продужавана је чак три пута, чиме му је онемогућена одбрана а сада одуговлаче суђење без икаквог правног и логичног разлога.

– Комитет за помоћ у одбрани др Војислава Шешеља ће учинити све да не дозволи да Шешељ буде још једна жртва. У Хагу је убијено, или непосредно након изласка умрло 15 Срба. Све то, што се тиче нас из Српске радикалне странке, оквалификовано је као судска убиства. Најдрастичнији примјер је убиство Слободана Милошевића. То са Војиславом Шешељем не сме да се деси – изјавила је члан комитета Вјерица Радета.

Оно што Хашки трибунал сада чини са лидером Српске радикалне странке јесте јавна, нескривена егзекуција.

Лаж коју Хашки трибунал емитује и саопштава из уста свог портпарола Нерме Јелачић како је Шешељево стање „стабилно“, неодољиво подсећа на иста саопштења Хашког трибунала прије 11. марта 2006. године, када је убијен Слободан Милошевић.

– Овдје се више не ради о преувеличавању проблема или о теорији завјере, већ се ради о доказаном поступку у коме постоји и пилула смрти и њена нехумана, егзекуторска примјена – каже Дејан Мировић, правни савјетник.

О тајанственој пилули коју је стражар донио Шешељу у хелију нико још није покренуо никакву истрагу ни испитивање. Др Бојић сматра да у овом казамату има и других начина да се Шешељ ликвидира прије 5. марта.

Зашто је Хашки трибунал правио толику опструкцију да спријечи долазак љекара из Србије?

На то питање није тешко дати одговор: да српска, па и

свјетска јавност не би сазнала за намјеру Хашког трибунала да убије др Војислава Шешеља.

Шешељ је свакодневно малтретиран у казамату на разне начине: од кршења разних људских права па до малтретирања код фотокопирања судских предмета.

Нерма Јелачић – лажуља

Нерма Јелачић, портпарол Хашког трибунала, је за Б92 изјавила како је „Шешељев захтјев стигао у Секретаријат тек пре пар дана, па није тачно да на одобрење чека петнаестак дана“.

– Међутим, јасно се види да је Јелачићева опет слагала, јер је Војислав Шешељ у понедељак, 23. јануара добио писмо Посуре у коме тражи да се он писмено изјасни. Како је могуће да је 24. јануара одобрена посјета, ако је 23. јануара тражено од Шешеља да се изјасни писаним путем, а Јелачићева тврди да је два или три дана раније добила такво писмо од Војислава Шешеља – значи, прије 23. јануара – објаснио је Немања Шаровић, руководиоца у главном предмету и упитао зашто су онда још једном малтретирали Војислава Шешеља и тражили да он по други пут подноси тај захтјев.

Такође, правни савјетници Шешеља су истакли да Нерма Јелачић и трибунал „немају појма какво је Шешељево здравствено стање, јер је Шешељ забранио трибуналу да у то има увид“ и да Војислав Шешељ хоће да јавност буде упозната са његовим здравственим стањем преко странке, правних савјетника и љекара које је он изабрао, јер они износе истину. Трибунал је тек 24. јануара одобрио долазак љекара.

Шешељ је у потпуности изолован

Српска радикална странка страхује и даље за Шешељев живот, јер Хашки трибунал није отклонио узроке погоршања његовог здравственог стања, нити је отклонио могућност да Шешељ опет добије неку таблету којом би се елиминисало дејство терапије.

Такође, и даље му крше основна процесна права, као што су право на суђење у разумном року и право на одбрану. Подсјетимо, трибунал му је практично онемогућио припрему одбране тиме што је три месеца продужавао забрану привилеговане комуникације. Последњи пут, забрана му је продужена 25. јануара, само три дана од посљедњег одласка у болницу! Тек после посјете српских лекара, 28. јануара, Шешељу је враћено ово право, које гарантују међународне конвенције.

Шешељу је чак била изречена и забрана посјете пријатеља, при чему је он, како је истакао Мировић, једини коме не дозвољавају посјету никога осим најближе породице. Међутим, чак ни породици није било омогућено да га без проблема види послје уградње пејсмјекера. Према речима Зорана Красића, Шешељева супруга Јадранка је са дјецом отпутовала за Хаг уз увјеравања да ће моћи да га виде, али, кад су стигли, трибунал им је одобрио сусрет са више сати закашњења!

Хашки страхови

– Све то говори да Војислав Шешељ у Хашком трибуналу није безбједан и да што се више приближава 5. март и његова завршна ријеч, која ће, ми смо увјерени, бити и завршни ударац који ће задати Хашком трибуналу, они чине све да до тога не дође и да му одбрана буде онемогућена на овај или онај начин. Тако је и статусна конференција заказана тек за 7. фебруар, са закашњењем од скоро два мјесеца! Дакле, кршење његових процесних и људских права, а посебно права на живот је све драстичније што је ближи 5. март и извођење завршних ријечи – закључио је Немања Шаровић, најављујући прво сљедеће појављивање Шешеља у судници Хашког трибунала.

Тешка дијагноза

„Озбиљна срчана слабост је узрок смрти половине особа које од ње болују, и то у року од две године. То су врло озбиљни и упозоравајући статистички подаци. При томе, не треба изгубити из вида да се статистика бави анализом оболелих у такозваним нормалним животним условима, а не људима који су у условима који су далеко од нормалних. Једна врло озбиљна лоша прогноза срчане слабости у случају др Војислава Шешеља може имати фаталан исход“, изјавила је др Наумовић.

Коме закон лежи у топузу трагови му смрде нечовјештвом

- Првом пресудом за „непоштовања суда“ др Војислав Шешељ је осуђен на укупну казну затвора од 33 мјесеца, што је много већа казна од оне које је трибунал изрекао злочинцима из Федерације БиХ за које се зна и постоје неоториви материјални докази да су чинили стравичне злочине према српским цивилима
- Зоран Красић, члан правног тима за одбрану др Војислава Шешеља каже да је „невероватно да се већ изриче друга пресуда за непоштовање суда док главни процес траје чак девет година без икаквог изгледног резултата за трибунал или тужилаштво“

Не постоји начин како би хашко тужилаштво поправило свој правни и морални положај у односу на др Војислава Шешеља. Већ девета година откако је др Шешељ у хашкој тамници због оптужнице која се у досадашњем поступку показала бесмисленом, потврђује се апсолутна интелектуална и свака друга доминација др Војислава Шешеља у односу на хашко тужилаштво, судско вијеће, гомилу свједока и експерата тужилаштва, или најбоље речено над читавим Хашким трибуналом.

Посљедњег дана октобра 2011. године хашка инквизиција је изрекла другу осуђујућу пресуду лидеру Српске радикалне странке, осудивши га због „непоштовања суда“ на казну затвора од 18 мјесеци.

Прва пресуда због истог кривичног дјела изречена је нешто раније, али са нешто мањом казном од 15 мјесеци затвора, што је, свакако, сулудо. То сматрају и они који одлично познају процесно право.

Познати београдски адвокат Тома Фила сматра да „Хаг очигледно не може да осуди Шешеља за злочине које му је на терет стављала оптужница“, коју су писали лидери ДОС-а и криминалци Зоран Ђинђић и Небојша Човић, „па му скупљају казне за непоштовање суда“.

– Ово је већ друга пресуда, а предстоји и трећа. Ово све раде да би овим малим пресудама скупили вријеме које је провео у Хагу, јер немају доказа да га осуде за злочине, и то је страшно – мишљења је Фила.

На самом почетку суђења 31. октобра др Војислав Шешељ је, као и увијек, био расположен и сваким својим гестом показивао је потпуну доминацију у односу на судско вијеће и тужилаштво.

Себе је представио као универзитетског професора и највећег противника Хашког трибунала, што уистину јесте.

– Нећу се изјашњавати ни о једном питању док не буде укинута мјера надзора мојих разговора са правним савјетницима. А што се тиче пресуде, она ме не занима – рекао је Шешељ на почетку суђења на којем му је изречена пресуда.

Првом пресудом за „непоштовања суда“ др Војислав Шешељ је осуђен на укупну казну затвора од 33 мјесеца, што је много већа казна од оне коју је трибунал изрекао злочинцима из Федерације БиХ за које се зна и постоје неоториви материјални докази да су чинили стравичне злочине према српским цивилима.

Зоран Красић, члан правног тима за одбрану др Војислава Шешеља, каже да је „невероватно да се већ изриче

друга пресуда за непоштовање суда док главни процес траје чак девет година без икаквог изгледног резултата за трибунал или тужилаштво“.

Да право и правда не станују у трибуналу показује још један очигледан доказ, а то је чињеница да је др Војислав Шешељ поднио кривичну пријаву против хашког тужилаштва због истог кривичног дјела – непоштовања суда!? Утисак је да је и тада затекао хашку инквизицију на кривој нози, али су се убрзо пресабрали и показали заправо своје право лице и лицемјерје. За објављивање идентитета заштићених свједока, тужилаштво је прошло без казне јер их је трибунал аболирао.

За некога важи закон, за другога не важи, тако да др Шешеља осуђују за нешто за шта судско вијеће аболира тужилаштво. Нема, како би се рекло, исти аршин. То и показује да је Хашки трибунал политичка организација којом руководе САД, Велика Британија, Француска, Њемачка... као и издајничка власт у Београду.

– Осуђен је за нешто што и није кривично дјело. Пресуда Шешељу је само још један доказ да трибунал нема легитимитет и да је један антисрпски суд – каже Зоран Красић.

Судија у овом процесу против лидера Српске радикалне странке, Корејанац О Гон Квон, смијулио се у току читавог процеса како би на силу сакрио страх од др Војислава Шешеља, али је, ипак, на крају, саопштавајући пресуду и њено образложење, објавио да је лидер српских радикала у једној од својих књига објавио податке на основу којих је могло бити идентификовано десет свједока чији су идентитети били заштићени налогом трибунала.

Оно што је представљало круну лицемјерства на суђењу јесте констатација предсједавајућег да „код оптуженог није примијетио кајање“.

Нико није објаснио нову хашку технологију у којој „и онај ко нема везе са кривицом или кривичним дјелом мора да се покаје или бар да се тако осјећа!“

Оно што га препоручује за кајање јесте да је Србин и да представља пуњу и безрезервну опасност за опстанак Хашког трибунала.

У остале отежавајуће околности спада и могућност да спорну књигу може прочитати много људи, па је самим тим он, објављивањем ових података, „озбиљно омео спровођење правде“...

Са овим и оваквим образложењем чиновници Хашког трибунала су на најдиректнији начин показали да „коме закон лежи у топузу трагови му смрде нечовјештвом“. Ако им је за утјеху, то не раде први пут.

Д. Секулић

Шта грађани у Црној Гори мисле о суђењу Шешељу у Хашком трибуналу

Др Шешељ једина свијетла личност српске политике

- *Годинама, телевизијски преноси суђења из Хашког трибунала у Црној Гори побуђују највећу пажњу. Са људима различитих професија разговарали смо на тему Шешељ и Хаг. Суштину њихових изјава преносимо уз минимална скраћења. Наши саговорници су чланови и симпатизери Српске радикалне странке (Странке српских радикала), али разговарали смо и са њиховим политичким противницима и онима који су аполитични*

Шешељ је грандиозна политичка фигура, велика словенска душа

Ја сам Србин, али никада нисам био члан Српске радикалне странке. Од свих „домаћих“ политичара најмилији ми је био Слободан Милошевић, кога је ухапсио и убио „демократски свијет“. Он је јунак нашег времена кога су убили зликовци.

Раван му је др Војислав Шешељ, грандиозна политичка фигура, човјек челичне воље и огромног интелектуалног капацитета. Слободан Милошевић је победио Хашки трибунал, а Шешељ га је понизио и бацио на буњиште историје.

У српском народу се накотило много издајника. Било их је и у Српској радикалној странци али су, срећом, отишли. Ту прије свега мислим на Вучића и Николића.

Данас су Србија и Црна Гора окупирани територије. Смијешно је када неко каже да су то државе. Ми смо провизорјуми које више нико не цијени јер цио свијет види какви криминалци владају и у Србији и у Црној Гори.

Међутим, Шешељ је јединствен! Он је политички обелиск коме ми Срби за живота треба да направимо велики споменик. Нас људи који држе до себе помињу по Шешељу јер је једини остао политички усправан, остали су лако поклекли и пали.

Он је остао непоколебљив у одбрани српског достојанства. Шешељево суђење сам гледао са највећим уживањем. У тим тренуцима био сам поносан што припадамо истом роду, иако је он далеко испред свих нас. Ко би данас жртвовао овоземаљски живот, оставио породицу и отишао у казамат да труне због идеје и родољубља.

Војислав Шешељ предњачи својим знањем и слободом коју носи у својој великој словенској души.

Чекам Шешеља да дође из Хага а онда ћу, када год то будем могао, помагати и његову идеју и његову странку. То је најбоља и најморалнија опција за мој народ.

Драган Ивановић (Тиват), незапослен

Све за српство, српство ни за шта

Потичем из породице која је у родбинским односима са династијом Карађорђевић. Градњу наше куће у Краљима финансирао је краљ Петар Карађорђевић. Никада се код нас није прекинула национална нит која повезује народ Републике Српске, Србије и Црне Горе. То покушава ова власт на челу са Милом Ђукановићем. Они су произвели нову нацију и квазидржаву и покушавају поништити славну историју Црне Горе.

Политички програм Српске радикалне странке једини се бави питањем српске нације. Једини лидер који се бави основним националним правима Срба је др Војислав Шешељ. Сви остали су фалсификати и копије.

Шешељ је највећи Србин новије српске историје. Његова

жртва је огромна и јединствена. Отишао је у Хаг да свима покаже да му је српство важније од породице и живота.

Остао је досједан свом програму. Живим за тренутак када ће се створити услови да се створи Велика Србија. То је најбоља политичка идеја 20. вијека која се мора реализовати без обзира на неповољне околности. Када Русија заузме у свијету положај који јој припада и нама Србима ће бити много боље.

Милутин Ђурковић (Краље, Андријевица), сликар

Чекамо повратак највећег Србина

Члан сам Српске радикалне странке и поносим се том чињеницом. Ми у Црној Гори имамо издајнике и у власти и у опозицији. Не пратим помно политичке (не)прилике ван Црне Горе и Србије али сам сигуран у једно – Војислав Шешељ повратком из Хага мора преузети националну политику у своје руке. Једино тада ћемо бити сигурни. Сада су многе српске породице доведене на руб егзистенције и примају социјалну помоћ која се дијели по политичком кључу.

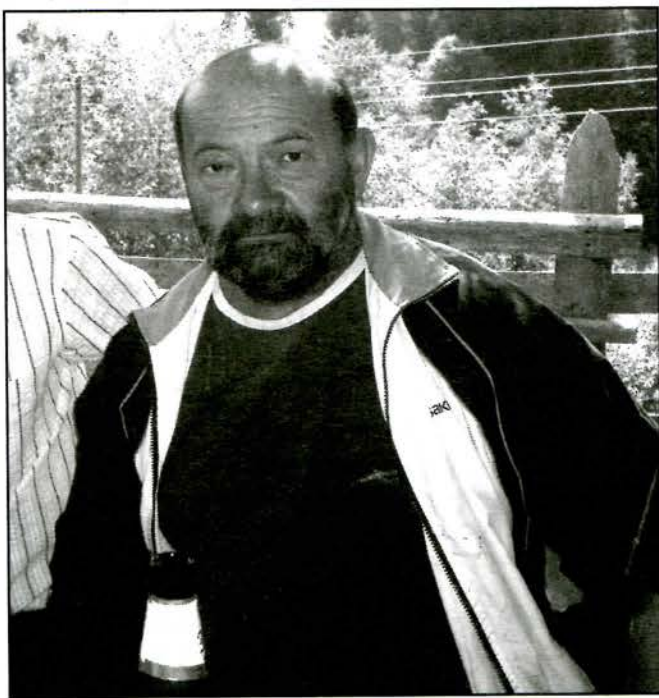
Чекамо повратак из Хага највећег Србина у историји.

Он је политички драгуљ, национално у потпуности јасан, интелектуално веома јак и изузетно образован. У потпуности је победио Хашки трибунал.

Драгутин Ђурковић (Краље, Андријевица), незапослен

Живот за Шешеља

Члан сам Српске радикалне странке која је једно вријеме носила име нашег војводе Шешеља. Не постоји нешто што не бих дао за Војислава Шешеља, човјека који је за живота постао легенда. Па и живот, ако треба!

Не мислим да мијењам своју идеологију коју су успоставили моји преци и др Војислав Шешељ. Он је једини лидер у српском народу. Његова идеологија је најмоћнија и побјеђује и у Хагу.

Гледао сам нека суђења из Хага и многи међународни експерти су постајали смијешни у сучељавању са Шешељем. Када дође у Србију, Црну Гору, Републику Српску, уништиће политичку боранију која је сада на власти јер су је инсталирале западне земље.

Раније је било много јуначних Срба који су се борили за слободу и православље, а данас је све наопако. Војислав Шешељ треба да води српски народ, да најзад кренемо у националне побједе без рата и крвопролића. Треба да докажемо да на изборима добијамо и национално напредујемо. Нама не треба Европска унија да бисмо остварили оно што нам треба – своја национална права и у Црној Гори, да користимо свој српски језик, да идемо у своје цркве и манастире, да нам дјеца уче српску историју...

Увјерен сам да Шешељу можемо вјеровати. Он нас никада неће продати, јер је свој живот посветио националној борби српског народа.

Читава моја породица је за Шешеља и од тога никада нећемо одустати. Његово велико дјело је поука и порука нама Србима да се ујединимо и будемо под једном заставом. Наравно, само и једино на челу са др Војиславом Шешељем.

О њему се у српском народу пјевају најљепше пјесме. Када буде долазио из Хага, отићи ћу у Београд да будем један од милион који ће га дочекати на аеродрому.

Велимир Раденовић Србо (Краље, Андријевица), радник

Шешељ је једини спас за Србе

Нијесам члан Странке српских радикала. Србин сам, а сваки прави Србин воли Војислава Шешеља јер је он највећи Србин овога доба.

Вријеме у коме живимо веома је тешко, посебно за нас Србе. Наш лидер се налази више од осам година утамничен у Хашком трибуналу. Нијесам сигуран за шта треба да одговара иако га терете као да је попалио пола Европе.

Пратећи ово суђење схватио сам да имамо посла са правим зликовцима. Они осуђују само Србе, а остале пуштају и ослобађају. Пустили су Насера Орића, Ејупа Ганића, шиптарске терористе, много хрватских зликоваца, али нас Србе не.

Суде нам као да смо највећи крвници, а само смо бранили своје куће и нејач. Изгледа да нам суде зато што нијесмо, као у Другом свјетском рату, дозволили да нас кољу. То вријеме је, надам се, коначно и занавијек прошло.

Војислав Шешељ је у потпуности поразио Хашки трибунал. Уништио их је као бубашвабе захваљујући чињеницама и истини. Досад нијесам имао прилику да видим колико је истина опасно и непобједиво оружје. Шешељ је понизио хашко тужилаштво које се бавило многим шпекулацијама.

Шешељ је спас за нас Србе и мора што прије да нам дође. Дочекаћу га на Сурчину. Надам се да ће се тамо наћи и неколико хиљада Срба из Црне Горе и милион из других крајева. И ред је.

Марјан Перовић (Краље, Андријевица), приватник

Забјело је за Шешеља

Потичем из Васојевића, најбројнијег српског племена које се данас налази у веома тешком положају. Ова власт купује све који се могу купити. На последњим изборима плаћали су глас у Андријевици и по 300 евра. Данас преко 900 Андријевчана говори „црногорским“ језиком, а Демократска партија социјалиста је освојила скоро 50 одсто гласова на локалним изборима.

Многи су уцијењени и због социјалне помоћи од које живе. Има села у којима по осамдесетак породица прима неки вид социјалног давања под условом да гласају за ДПС.

Међутим, нијесмо изгубили све наде. Имамо најпапетнијег, најобразованијег, најинтелигентнијег и најчвршћег политичара – Војислава Шешеља. Када ногом такне српску земљу, када се буде враћао из Хага, многе ствари ће се промијенити у нашу, српску корист.

Српски радикали морају да имају што више посланика у свим парламентима, јер само су то сигурно српски гласови и српски посланици и одборници. Све остало се показало као превара и магла.

Саша Ђурковић (Забјело, Подгорица), приватник

Шешељ мора што прије међу нас

Ми се у Андријевици боримо са алама које носе стотине хиљада евра и тако добијају изборе. Прво су нас опљачкали приватизацијом, па су нас довели у стање глади и сад нас као спасавају социјалном помоћи под условом да за њих гласамо, а самим тим и да продужавамо своју агонију.

Не само да смо социјално угрожени, јер нас је власт довела на просјачки штап, већ се боримо да уопште опстанемо као српска нација.

Поносан сам на моје Трешњевчане. Видим да многи нијесу поклекли и поред стравичног притиска власти. Има много оних који су поштени и не могу се купити. Е, њихов прави вођа је Војислав Шешељ. Он је вођа који се бори за свој народ, а такви се рађају једном у много година.

Власт кидише на Србе како би од нас направили нову црногорску нацију. Војислав Шешељ је творац наше националне декларације и идеје да се одбранимо посредством механизма мањинских права у Црној Гори. Странка српских радикала је формирала Српски национални савјет, али ја не видим резултате рада те организације. То ће се промијенити када дође Војислав Шешељ. Нагомилало се много проблема које морамо ријешити.

Члан сам Странке српских радикала и то остајем док сам жив. Чекам највећег живог Србина – Војводу Војислава Шешеља.

Шешеља намјерно задржавају у притвору. Кад изађе из притвора, сва издајства и зла ће пући као балон од сапунице.

Потребно нам је да Војвода дође што прије. Заједно ћемо побиједити све, и издајство, лицемјерство и лаж црногорске власти и тобожње опозиције.

Нека нама живи наш Војвода Војислав и да нам што прије дође.

Младен Вукаловић (Трешњево, Андријевица), радник

Шешелјево дјело је бесмртно

Нико није освијетлио пут Србима као др Војислав Шешел својим дјелом и поступцима. Он је највећи и најискренији патриота у српском роду. Он је човек који се мора наћи на челу српског народа. Он је истински национални лидер и најбоља опција за наш народ. Шешел је национално, вјерски, културолошки, научно, потпуно јасан и код њега нема загонетки.

Нико се од политичара није жртвовао као он. Док једни пливају у богатству и привилегијама, Војвода Шешел бије битку за слободу у Хашком трибуналу. У суштини он не бије само своју битку већ битку свих нас. Он је претпоставио да ће у Хагу моћи да докаже српску невиност у наметнутом грађанском рату иако нас је такозвана међународна заједница означила као једине кривце и злочинце, што је ординарна лаж.

Братислав Јојић (Краље, Андријевица), радник

Чекамо Војводу

Имам у породици седам српских радикала. Сви су Шешелјеви. Он је обиљежио ову епоху, али још није дао своју завршну ријеч. Он је једини спас за нас Србе. Не будемо ли уз њега, нестаћемо са мапе свијета. Он је једини српски лидер који има потпуно здраву визију. Код Шешелја је све јасно. Када он каже да неко издаје српску ствар, онда смо сигурни да је тако јер му вјерујемо.

Хашки трибунал се са њим провео као бос по трњу. Хашке „експерте“ Војвода је у потпуности исмијао, али „сила Бога не моли“. Сви видимо да тамо нема правде већ су оформили трибунал да би нас Србе осуђивали и држали у затвору. Свима је све јасно. Види се ко је витез а ко су зликовци.

Волио сам и Слободана Милошевића, али су га издали и у Србији и у Црној Гори. Издали су га сарадници и најближи. Купили су их западњаци. Слично се десило и радикалима. Међутим, Шешел је много чвршћи, и он је и те како у стању да политички сахрани и Николића и Вучића. Како их није срамота да сада демантују оно што су сами годинама причали. Како они могу некога преварити, није ми јасно. До јуче су били српски националисти, а сада су најистакнутији мондијалисти. Срамота.

Једва чекам да се Војислав Шешел врати и да нас поново поведе у нове политичке побједе.

Вук Асановић (Слатина, Андријевица), пензионер

Шешел је наша традиција

Војислав Шешел је политичар највећег ранга и лидер српског народа. Коначно и Срби имају некога ко ће их предводити и ко је спреман да се због свих нас и жртвује. Што се тиче Хашког трибунала, Шешел их је тако растурио да им нема моралног повратка на било какву сцену. Исмијао је њихове експерте који као дипломирани физичари не знају основне законе физике које знају наша дјеца у основној школи.

Он је безначајном учинио и оптужницу тако да се одавно питам зашто је и даље у притвору. Вјероватно због тога што није српски издајник. Највећи српски издајници сједе у фотељама власти у Србији и у Црној Гори, али их има поприлично и у опозицији.

Потичем из српског племена, Васојевића, које се добро држи пред усташком црногорском влашћу.

Традиција моје породице је слободарска. Много је мојих предака изгинуло бранећи ове планине. Овдје је свака стопа земље натопљена нашом крвљу. Сваки камен био је ров и овдје је свако поље Обилића пољана.

И сада, дођу неке аветиње да нас претварају у некакве Црногорце, а ми смо Срби. Чисти Срби. Нигдје се српска нација није боље очувала него овдје у Васојевићима. Потребан нам је Војвода јер он је као витез који је дошао из наше про-

шлости, најславније и најчасније, кога је сами Бог послао да нас спаси од ове пошасте.

Миљан Асановић (Слатина, Андријевица), радник

Да се Војвода што прије врати

Члан сам Странке српских радикала, и мислим да ћу до краја живота бити Шешелјев присталица. Он је наша шанса да превазиђемо многе проблеме, како у Србији тако и у Црној Гори.

Није тешко закључити да нам никада није било теже. Посебно нама у Црној Гори гдје се свакодневно боримо за опстанак српског језика и традиционалне Српске православне цркве. Режим нас гази без обзира на све мађународне документе о спречавању дискриминације. Нас нико и нема да заштити. Свакога из нашега окружења, изузев Србију, подржава нека велика свјетска сила али нас Србе нико, мало Русија али и она је више окупирана својим проблемима. Отели су нам Косово и Метохију. Доћи ће вријеме да почне отцјепљивање српске покрајине Војводине, а све се чини како би се закомпликовало стање и у Старој Рашкој.

Црна Гора одавно представља десницу и савезника сваком српском непријатељу. Ми смо од српске свете земље прешли пут до невјероватне и нерационалне мржње према свему што је српско и то сада чине државни органи или, прецизније речено, власт!

У Црној Гори сви имају остварена сва грађанска права, али Срби немају ниједно. Угрожен нам је опстанак. Много људи се са сјевера Црне Горе одселило у Србију иако од власти из Београда немамо никакву помоћ и подршку. Очито да је Борис Тадић велики издајник, као што је био и читав ДОС.

Јавно се куне како никада неће признати јужну српску покрајину као посебну државу, али тајно пристаје на све што му сервирају зликовци из Велике Британије, Њемачке или САД.

Због свега што се дешава једва чекам повратак др Војислава Шешелја. Сасвим је очигледно да га они само политички држе у притвору, без икаквог правног основа, без правде и закона, само силом и по диктату великих западних сила.

Др Војислав Шешел нам је потребан као политички лидер. Он је најдосљеднији политичар и човек, али и велики српски патриота који је већ ушао у историју српског народа.

Показао је како се може жртвовати за шири национални интерес. Никада није поклекнуо или заборавио шта му је главни политички и људски задатак – да брани српске националне интересе. Треба да буде међу нама што прије, и то на челу колоне.

Измишљају му нове и нове оптужбе (које су једнако смијешне као и оне на почетку) само да би и даље разарали Србију као државу српског народа. Црна Гора је већ мртво подручје у политичком и моралном смислу захваљујући режиму Мила Ђукановића, али и парламентарној опозицији која је у потпуности неспособна да промијени стање. Они се, изгледа, само брину о свом личном интересу. Ту су шампиони.

Е, ми српски радикали имамо човека коме је српски национални интерес важнији од живота, породице и слободе. Такви се ријетко рађају.

Он никада није скренуо са свог политичког пута и никада није мијењао политички програм и зато га народ, српски посебно, неизмјерно обожава.

Марко Стојановић (Андријевица), радник

Шешел је наша сигурност

Потичем из овог краја и једно вријеме сам живио и радио у БиХ. Тамо сам завршио школу и предавао физику у основној школи. Морао сам да одем из Сарајева. Доживио сам у Босни и Херцеговини многе неправде само због тога што сам Србин, али ми се чини да је у Црној Гори још црње.

Не спадам у људе који гаје култ личности и чини ми се да веома рационално и српски размишљајем. Нама је Војвода Шешељ потребан не само као побједник у односу на Хашки трибунал, већ као лидер који ће бити морална и свака друга потпора свом народу у овим тешким временима.

Што се тиче суђења, иако је термин приказивања много касно увече и траје и до три сата послије поноћи, са посебним уживањем гледам како их наш Војвода растура, без милости, оне бјелосвјетске криминалце.

Разбио им је оптужницу. Кад погледам шта ради са „хашким експертима“, онда ми је душа пуна. Сав нормалан свијет им се смије и пита се: зашто је овај човјек (В. Шешељ) оптужен? То ни они сами не знају. Он се од почетка процеса никада није бранио већ је нападао. Оптужени оптужује, а тужиоци морају грчевито да се бране.

Шешељ је на сваком појављивању у судници Хашког трибунала одржао предавање из права и правних наука, како судском вијећу тако и тужилаштву.

Он има звање професора, али оно што је показивао у Хагу сврстава га у стварне правне експерте. Показавши да је комплетан интелектуалац јер је аргументима „експерте тужилаштва“ доводио до лудила. Није остао дужан ни тужилаштву, ни судском вијећу. Свима је јасно да је он политички затвореник и човјек којег терете због вербалног деликта.

Држе га у притвору иако је у Хаг дошао само из једног разлога – да спречи потпуно уништење Србије и цијелокупног српства.

Стојан Мимовић (Слатина, Андријевица), наставник

Ој, Шешељу, Шешељу, куцнуо је час

О Војиславу Шешељу народ треба да пјева најљепше патриотске пјесме. Он је наш национални лидер и национални вођа. Неко има Туђмана, неко Мила, неко Хашима Тачија, а неко Бориса Тадића, а ми Срби имамо Војислава Шешеља. Сада је куцнуо час да се Срби сложе, умноже и обоже и да са др Војиславом Шешељем на челу почну да постижу најсјајније политичке побједе.

Душан Вукаловић (Трешњево, Андријевица), ученик

Нека Шешељева идеологија буде наш пут

Идеологија Војислава Шешеља је идеологија мира, среће и просперитета за српски род. Ми имамо чланове странке који нијесу Срби али воле Србе и Србију. У Београду имамо посланике који нијесу Срби, али им то ништа не смета. Боре се за Србију, и то Велику.

Др Војислав Шешељ је једини велики српски лидер и зато сам се учланио у Странку српских радикала.

Када погледам овдје или у Србији неке „српске“ лидере, онда ми се смучи.

Војин Стојановић (Андријевица), ученик (17)

Несумњиво, Шешељ је геније

Војислав Шешељ је по многим мишљењима контроверзна личност. Многи кажу да је велики Србин, неустрашив човјек, други пак да је шовиниста, али нико не може оповргнути јасну чињеницу да је др Војислав Шешељ геније! Познато је да је он најмлађи доктор наука у бившој Социјалистичкој Федеративној Републици Југославији.

Они најпајетнији кажу да је „натпросјечно интелигентан“, а на суђењу у Хагу сам је рекао да му је коефицијент интелигенције 240 IQ. У то не треба сумњати.

У политици је много тога постигао, али његово политичко вријеме тек долази, под условом да га не убију зликовци из Хага као што су убили Слободана Милошевића.

У Србији и Црној Гори, Републици Српској и на свим мјестима гдје живе Срби, веома је популаран и сви очекују његов повратак. Српском броду треба кормилар да се не би насуквао. Војвода Шешељ је неустрашив и не боји се никог до

Бога. Његови говори су искрени, у његовом гласу се осјећа снага, мушкост и надмоћ. Сам се предао Хашком трибуналу, што потврђује чињеницу да се не боји западних убица.

Славко Ковачевић, један од најбољих ђака у Подгорици

О Шешељу са највећим поштовањем

Војислав Шешељ је својим политичким ставом, преданошћу својој идеологији српског национализма, посвећеношћу српском народу већ одавно постао историјска личност.

Несумњиво да је он данас једини политички затвореник у читавом западном „демократском“ свијету. Тај свијет је укинуо вербални деликт, а др Шешеља управо оптужују за то „кривично дјело“.

У суштини њега оптужују само за оно што знају, да ће до краја живота бранити сваки српски национални интерес, а у затвору га држе само из разлога да буде што даље од Србије. Наш Војвода је показао супериорност у сваком погледу у односу на Хашки трибунал.

Шешељ је своје суђење претворио у суђење хашким инквизиторима. Он се никада није бранио већ нападао и, наравно, побјеђивао.

Милица Добрашиновић (Беране), дипломирани менаџер

Руска Федерација преко Савјета безбиједности УН покушава да заустави намјеру Хашког трибунала да убије др Војислава Шешеља

Хашки трибунал убија Шешеља

- *Предата петиција за ослобођење др Војислава Шешеља од преко 600,000 потписа грађана Србије Потписе руском амбасадору Александру Конузину у Београду предали су Драган Тодоровић, подпредседник Централне отаџбинске управе и мр Дејан Мировић, члан Председничког колегијума*
- *Потписи које је сакупила Српска радикална странка су предати амбасади Руске Федерације, а она је документацију прослиједила ванредном и опуномоћеном амбасадору Руске Федерације у Савјету безбиједности Уједињених нација, Виталију Чуркину, како би затражио од СБ УН прекид незаконитог поступка против др Војислава Шешеља, који је злоупотрејен у политичке сврхе по налогу западних сила*

Др Војислав Шешељ презире сваки покушај марионетске власти у Србији да се укључи у хашки процес, да би ради притиска јавности покушала да помогне лидеру српских радикала. Лидер Српске радикалне странке зна да би, прије свега, тај потез актуелног режима био лицемеран, јер се режим иначе, и заправо, плаши Шешеља и његове слободе. Једини прави противник марионетског режима у Београду јесте др Војислав Шешељ и Српска радикална странка.

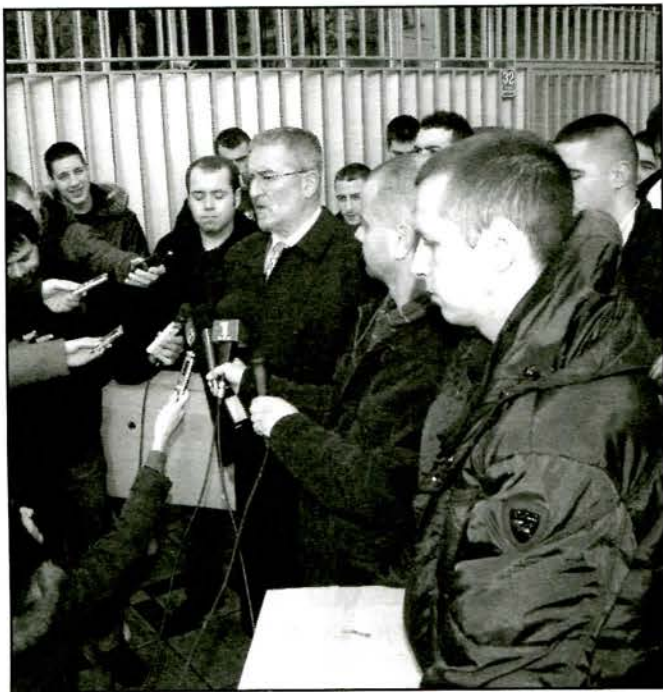
Више од 600.000 потписа грађана Србије за хитно ослобађање Војислава Шешеља преко амбасаде Руске Федерације у Београду предато је Уједињеним нацијама, Савјету безбиједности.

Потписе руском амбасадору Александру Конузину у Београду предали су Драган Тодоровић, подпредседник Централне отаџбинске управе и мр Дејан Мировић, члан Председничког колегијума.

Потписи које је сакупила Српска радикална странка су предати амбасади Руске Федерације, а она је документацију прослиједила ванредном и опуномоћеном амбасадору Руске Федерације у Савјету безбиједности Уједињених нација, Виталију Чуркину, како би затражио од СБ УН прекид незаконитог поступка против др Војислава Шешеља, који је злоупотрејен у политичке сврхе по налогу западних сила.

Српска радикална странка је замолила Виталија Чуркина да на Савјету безбиједности затражи хитно Шешељево ослобођење.

Тодоровић и Мировић су одржали и конференцију за новинаре испред амбасаде Руске Федерације и тамо су поновили да се „у монтираном политичком процесу, у недостатку доказа, др Шешељу крше сва људска и процесна права“. Поменули су и његово неадекватно лијечење и занемаривање његовог здравственог стања и да је због тога Шешељ био животно угрожен.

Тодоровић и Мировић су на тој конференцији за новинаре „упозорили јавност и надлежне државне органе да ће Хашки трибунал, обзиром да се ближи 5. март и почетак давања завршних ријечи тужилаштва али и др Војислава Шешеља, све дрскије монструозније кршити Шешељева процесна и људска права а посебно право на живот, јер трибунал нема начина да изађе из процеса у коме није доказао ниједну тачку оптужнице.“

– Хашки трибунал није правосудна већ искључиво политичка институција која је имала задатак да др Војислава Шешеља елиминише из политичког живота, и када то није успела у судници, услед немогућности да било који начин докаже било који део оптужнице, сада покушава да му тровањем или неким другим начином одузме живот. Да га убије! – казао је Драган Тодоровић.

Драган Тодоровић је рекао да „Хашки трибунал има искуства у убијању“ тако да је присутне новинаре подсетио на убиство Слободана Милошевића у Хашком трибуналу.

Мр Дејан Мировић се осврнуо на чињеницу да „Хашки трибунал у случају Војислава Шешеља поступа у супротности са међународним конвенцијама и нормалним односом према људском здрављу!“

Након ове реакције Српске радикалне странке у Београду, недуго затим, јавио се руски амбасадор у Уједињеним нацијама и Савјету безбједности Виталиј Чуркин, који је затражио да наредни извјештај о раду Хашког трибунала пред Савјетом безбједности садржи и посебан дио о председнику Српске радикалне странке, Војиславу Шешељу.

Руски дипломата је затражио да председавајући у процесу против Војислава Шешеља, судија Жан-Клод Антонети, у сљедећем извјештају „напише све о здравственом стању др Војислава Шешеља као и поступку који се води против њега, али и уз посебно појашњење зашто поступак траје већ девет година!“

Оно што је можда још важније, и руски министар спољних послова Сергеј Лавров је рекао, пред 300 руских и вели-

ким бројем страних новинара из чак 160 држава да је „Русија спремна да пружи правну помоћ у предмету лидера Српске радикалне странке Војислава Шешеља“. Нагласио је да је Русија спремна да пружи помоћ др Војиславу Шешељу на основу међународног уговора који је потписан између Србије и Русије. Руски министар унутрашњих послова је, на конференцији за новинаре, рекао да руски представник у Савјету безбједности УН стално скреће пажњу свјетске јавности на стално кршење људских права др Војислава Шешеља.

Није остао по страни ни Геннадј Зјуганов, председник Централног комитета Руске комунистичке партије који је изјавио да треба да се прекине срамно суђење које је које је псеудосудски поступак против невиног човјека јер се у том процесу газе све норме међународног права!

– Војислав Шешељ мора да буде пуштен на слободу! А инквизиција представљена у лику Хашког трибунала – која дјелује у духу нацистичког Гестапоа – мора бити хитно распуштена – рекао је Зјуганов.

Зјуганов др Шешеља описује као „лидера српских патриотских снага, који је неколико пута морао да штрајкује главу како би се изборио са своја елементарна људска права.“

Зјуганов је јавно објаснио намјеру Хашког трибунала да ликвидира највећег српског патриоту јер је на суђењу доживио потпуни фијаско и након девет година марифетлука, није доказао ниједан дио оптужнице. У случају да се Војиславу Шешељу изрекне ослобађајућа пресуда, а то би било једино рјешење, онда би и читавом свијету било јасно да су једини и главни кривци за грађански рат у бившој СФРЈ били САД, НАТО и најмоћније западне силе.

Зјуганов је изрекао још једну истину: „Запад је политички мотивисан да се Војислав Шешељ ликвидира, јер не може да дозволи да партија коју предводи побиједи на изборима у Србији, јер су избори на прољеће. Запад не жели да дозволи приближавање Србије и Русије, за шта се одувјек залаже Шешељ. Зјуганов је у свом говору изрекао и још једну чињеницу која је позната и запрепашћујућа. Од формирања Хашког трибунала до данас убијено је 16 Срба који су били затвореници ове најмодерније инквизиције.

М. Трбојевић

Како је Томислав Николић промијенио пријатеље
хијена у јагњећој кожи

Како је најновији побратим Ђукановића постао милионер...

- Николић је урадио оно што је обећао. Стан продао и купио нови, али у међувремену напустио и странку, идеологију, пријатеља и кума. Идеологију коју је заступао читавог живота, кума који га је политички направио и странку коју је у почетку стварао а касније растурао.
- То што је Николић објаснио у медијима да је „подигао кредит од 200.000 евра и који му је дала Ниро bank умногоме компликује логику. Обзиром да се зна да је Томислав Николић рођен давне 1952. године и да је на прагу политичке, радне и сваке друге пензије. Како ће Томислав да врати „потрошени“ кредит никоме није јасно, посебно не онима који га „одобравају“. Ако не мисли да живи и ради бар још стотинак година

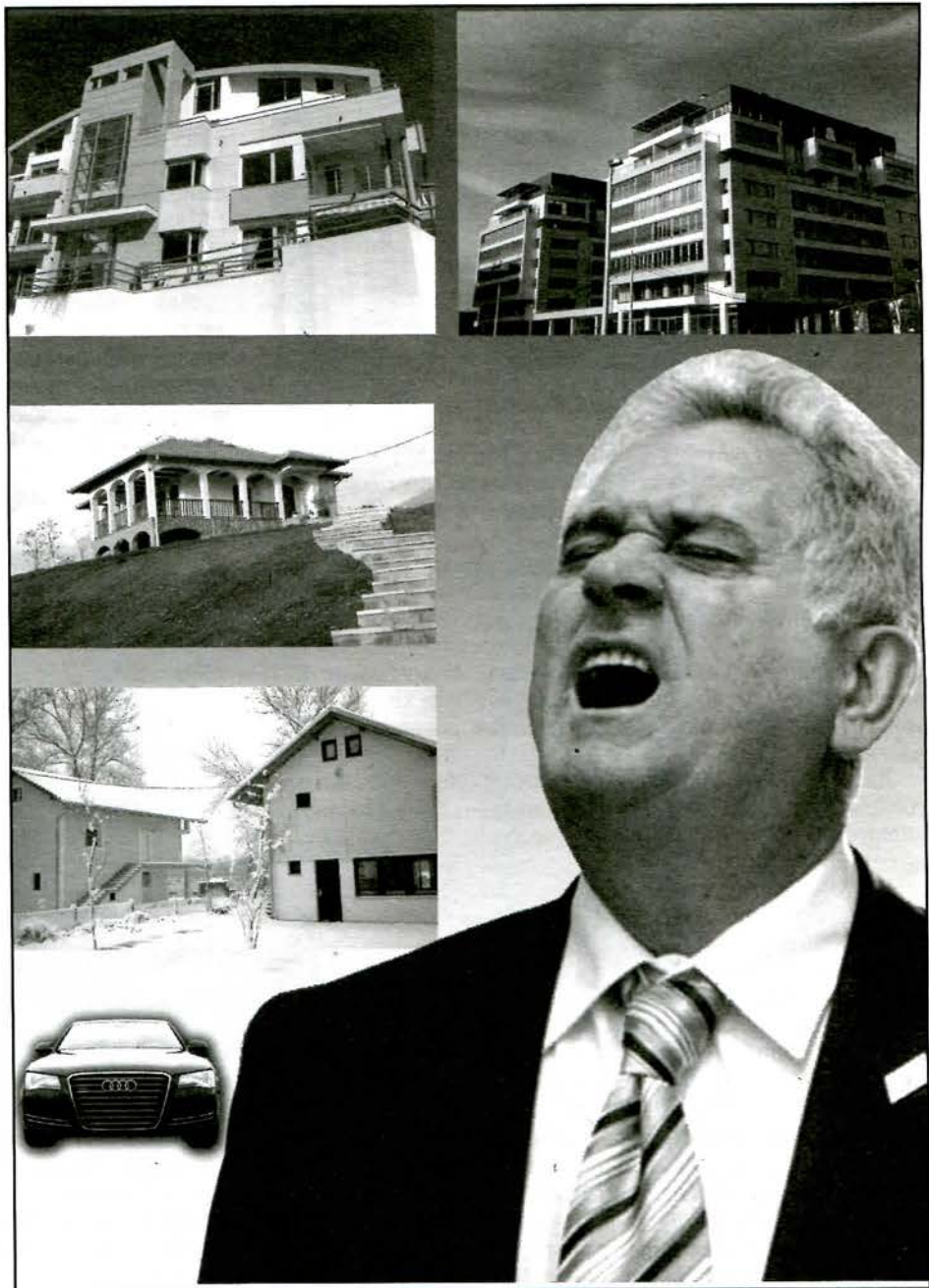
Тешко је часно живјети и оду-пријети се многим животним изазовима. Посебно када се тај неко бави послом који је склон корупцији и подмићивању. Политиком нарочито. Онај ко једном поклекне тај се никада не излијечи од тог порока. Онај ко погази један частан примјер, онда крши сваки и сваком приликом, нема ни запрехе ни моралног устежања.

Онај ко једном узме мито узме га увијек, јер тада нијесу у питању принципи (који су погажени) већ само нијансе и изазов величине новца. Што већа гомила то већи гријех у односу на самога себе и неко пређашње вријеме.

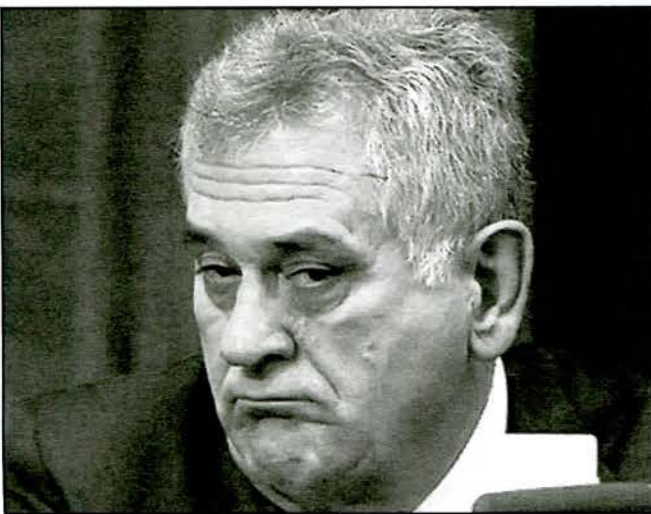
Колико кошта мирна људска савјест, ту математичку радњу нико и никада није израчунао, али се подаци о немиру могу наћи у другим књигама. Наиме, Томислав Николић је већ прије неку годину најавио да ће се иселити из булевара који је добио име по криминалном премијеру Зорану Ђинђићу. Ово је можда био логичан потез човјека који је разочаран криминалним дјелатностима Зорана Ђинђића, који му је најближег сарадника, кума и пријатеља, др Војислава Шешеља, послао у хашку тамницу.

Оно што је обећао то је и урадио. Стан продао и купио нови, али у међувремену напустио и странку, идеологију, пријатеља и кума. Идеологију коју је заступао читавог живота, кума који га је политички направио и странку коју је у почетку стварао а касније растурао.

Куповина стана није ситница па је Томислав Николић пожурио да српској јавности објасни да га „није скупо платио“ иако је нова локација веома близу старе на булевару ЗБ. Јавно је рекао да га је платио од нов-

Ја пара имам довољно за цео живот. Ја имам довољно новца да проживим живот како треба. Ја сам финансијски потпуно обезбеђен, изјавио је Томислав Николић на седници Централне отаџбинске управе на којој се одлучивало о његовом искључењу. А да новца има и више него што је рекао, доказ су сви ови силни квадрати које је купио и изградио, све лимузине из његове „ергеле“ и сва она листер и версаће одела која шета скупштинским холловима кад понекад наврати у Скупштину. Остаје до дана данашњег само једна дилема: како то да је до неколико месеци пре тога кубурио, а сад му се одједном прелива. Дилема је одакле му...

ца који је добио продајом старог стана, али и да је додао нешто ситних евра.

– Стан ме је коштао 390.000 евра и 156 квадратних метара. Локација у згради која је направљена на мјесту срушене кинеске амбасаде, на Новом Београду – рекао је Томислав Николић.

Како многи тврде, стан је бар дупло већи али и дупло скупљи јер се налази у „паметној згради“ у којој станове купују они који не морају напрезати мождане вијуге како да подесе собну температуру, јачину свијетла, температуру воде за пиће или купање. У овом „паметном“ стану на миг трепавице се регулише јачина звука скупштинских уређаја, електрични шпорет се регулише даљинским управљачем...

Да ли ће компјутерски систем у овом стану пронаћи одговарајућу температуру за воду и посебно ефикасну хемикалију да спере црnilо образа неких својих станара – остаје да се види!?

Но, то је само једно питање. Одакле Томиславу Николићу новац да купи стан од „пола ара“ и који на тржишту кошта бар 700.000 евра?

Одакле одједном толике паре за стан? Када се сабере вриједност Николићевог аутопарка, његове „ергеле“, онда је новчана сума незамислива и несхватљива за просјечног гласача у Србији.

То што је Николић објаснио у медијима да је „подигао кредит од 200.000 евра и који му је дала Ниро bank“ умногоме компликује логику. Обзиром да се зна да је Томислав Николић рођен давне 1952. године и да је на прагу политичке, радне и сваке друге пензије. Како ће Томислав да врати „потрошени“ кредит никоме није јасно, посебно не онима који га „одобравају“. Ако не мисли да живи и ради бар још стотинак година.

Нова идеологија, нови пријатељи и милиони

Шта се све ту издешавало зна веома мали број људи, али није наодмет повезивати ове најновије новчане трансакције Томислава Николића са имицом његових најновијих пријатеља, Мила Ђукановића и Станка Суботића. Њихово богатство на сакупљању пара је изузетно, али и на прању прљавих, стечених разним прљавим пословима, је импресивно. Очито је да се Николић послужно укупним искуством својих нових компањона и пријатеља.

Ако се погледају подаци из Управе за некретнине, лако је закључити да се и Томислављев син Бранислав скупио након што је његов тата промијенио идеологију, странку и пријатеље. Овај индикативан податак није баш за потцењивање када се зна да је купио чак трећину једне зграде у улици Баја Пивљанина бр. 31 на Дедињу и чији је инвеститор нико други до Радомир Антић, бивши селектор фудбалске репрезентације. Та суперлуксузна зграда има само три стана и један је купио Бранислав Николић и налази се у најелитнијем дијелу Дедиња, у Лисичјем јарку, веома близу Бијелог Двора. Стан је импресивне површине од 280 квадратних метара, а како неки подаци говоре, коштао је још импресивнијих 850.000 евра.

И ова зграда је паметна скоро као татина, са аутоматским укључивањем свих могућих и немогућих погодности. Стан је купљен без намјештаја али, како тврде комшије, тата је и ту одријешио кесу. Међутим, и ту има разлике. Зграда има сопствено обезбјеђење, базен, салоне за масажу, мини спортски центар, теретану, огроман ђакузи, двије гараже, двије оставе, лифт у који се улази директно из гараже.

Вила у којој се одмара Томислав Николић, бесправна али је вила

Лијева обала Саве и кад се прођу блокови Новог Београда, на самој обали ријеке направљене су дрвене сојенице, и то у заштићеном појасу гдје је строго забрањена свака градња. Само двије виле од тврдог материјала у реалном смислу представљају власника коме власт неће или не може ништа. За једну се тврди да је власништво Томислава Николића док се за другу, кажу комшије, тврди да припада његовом шураку.

Све на овим вилама је луксузно и бљештеће, скупо. Али оно што посебно боде очи јесте чињеница да су њихови власници сигурни да их нико и никада неће дирати иако су направљене у забрањеној зони. Многи тврде да је Томислав обећао и комшијама да ће их штитити код државних органа. Његова ријеч је поодавно важнија од закона.

Бајчетина, ракија, милиони

Бајчетина, откако је Томислав Николић постао фактор, просто цвета иако има само неколико десетина становника. Али велелепно здање које је никло на сред села, на падинама Гледићких планина, више личи на какав савремени замка, објективно, огромне вриједности.

Око зграде помоћни објекти и у њима ствари које се везују за Николићев животни пут и његов вртоглави политички успон. Преслице, каце, шифоњери и један савремени ракијски казан.

Асфалт само до Бајчетине и само до његове куће. Да се види и да се зна.

Један његов врли и интимни пријатељ, партијски сапатник је знао да каже за Николића: „Он не зна ништа да сакрије, он је такав да ће све оно што има показати свијету. Његов ментални склоп је такав да не трпи да сакрије нешто од свог богатства. Зашто? Надокнађује и надомјешта нешто што му је потребно јер је растао у околностима које се много разликују од данашњих“.

Овај извор информисања све ради много другачије. Све своје милионе вјешто сакрива.

Душко Секулић

Оно што треба знати

Како су издали Вучић и Николић

- *Колико је коштало „подстрекивање“ Томислава Николића, нагађа се, али се зна да је након издаје садашњи председник СНС-а купио стан у вриједности око милион евра у најelitнијој београдској згради*
- *Колико је Миодраг Ракић „подмазивао“ Вучића остаје да се види. Ракић је 3. новембра 2008. године изјавио да га је председник Тадић задужио да мотивише Николића да подијели Српску радикалну странку (јединог правог противника издајничком режиму Бориса Тадића). Николић је у међувремену примијетио да „српско бирачко тијело хоће у Европу“*

По информацијама које су „пресретане“ из америчке амбасаде у Београду, а половином септембра објавио их је „Викиликс“, Српска напредна странка креирана је у кабинету Бориса Тадића.

Да би се читава прича поткријепила доказима, „Викиликс“ је објаснио процедуру формирања ове издајничке странке. Борис Тадић је шест мјесеци прије формирања СНС-а дао налог Миодрагу Ракићу да ступи у контакт са Александром Вучићем како би „подстакао“ Томислава Николића да напусти Српску радикалну странку.

Формирање напредњака, оцијењено је у Тадићевом кабинету, било је са циљем да се ослаби Српска радикална странка, српска десница, и да се направи пут потпуно контролисаној опозицији и безнађу српског народа, једноставно да се омогући комадање Србије.

Колико је коштало „подстрекивање“ Томислава Николића, нагађа се, али се зна да је након издаје садашњи председник СНС-а купио стан у вриједности око милион евра у најelitнијој београдској згради.

Колико је Миодраг Ракић „подмазивао“ Вучића остаје да се види. Ракић је 3. новембра 2008. године изјавио да га је председник Тадић задужио да охрабри Николића да подијели Српску радикалну странку (јединог правог противника издајничком режиму Бориса Тадића). Николић је у међувремену примијетио да „српско бирачко тијело хоће у Европу“.

Објављена је и депеша Борка Стефановића, човјека од повјерења Бориса Тадића (који данас преговара са Шиптарима на Косову и Метохији и предаје територију Србије у руке терористима) у којој објашњава позицију Вучића и Николића: „Њихова улога је да наведу српску јавност да

схвати да је идеја *Велике Србије* била сан и да је немогуће реализовати је. Брзо напуштање те идеје учинило би да Николић и Вучић испадну лицемјери или опортунисти“.

Након издаје Вучић је навео да је „*Велика Србија* нереална идеја“. То је изрекао неколико пута, не трепнувши, иако је идеју *Велике Србије* промовисао током цијелог свог политичког живота.

Људи из Српске радикалне странке знали су да се Тадић и Николић тајно састају много прије него је дошло до његове издаје. Већини у СРС било је јасно куда води издајнички пут Вучића и Николића. „Викиликс“ је све ове поједности само потврдио.

Оно што су урадили Вучић и Николић спада у најдиректнију политичку проституцију. Продали су свог кума и човјека који их је створио у политичком смислу, окренули су леђа Српској радикалној странци.

Издајници није су разбили Српску радикалну странку, али су ослабили десницу у Србији. Овим поступком Вучић и Николић довели су Србију у веома тежак положај.

– Нема никакве разлике између Тадића и Николића – каже потпредседник Српске радикалне странке Драган Тодоровић. „И један и други се утркују да се додворе истом газди не водећи рачуна о националним интересима“, објашњава Тодоровић.

На све ово Вучић се огласио млаким дематнијем.

Александар Вучић је медијима потврдио блиске односе са Миланом Ракићем.

Уосталом, ко ће вјеровати Вучићу који је гласно и јасно неколико пута изговорио да никада није био за „*Велику Србију*“. Да лаже потпредседник СНС-а, има бар неколико милиона сведока.

М. Бр.

Како је Александар Вучић успостављао
„пословне“ контакте у Црној Гори

Вучићеви и Николићеви контакти са режимом Ђукановића

- *Ко је Иванко Врбица, из Херцег Новог, некадашњи полицајац а сада милионер, пословни партнер Александра Вучића и Мила Ђукановића!? Како је естрадни умјетник послужио Вучићу да успостави контакте са Милом Ђукановићем? Како је Вучић снимао Андрију Мандића и ко је био сниматељ*

Посјета Томислава Николића и Александра Вучића Милу Ђукановићу, пред крај 2011. године у Подгорици, круна је само још једне вјечите тајне љубави, уз политичко-економску емоцију која је зачињена заједничким пријатељством са Станетом Суботићем званим Стане Жабац.

Оно што је Ратко Кнежевић, бивши црногорски дипломата и кум Мила Ђукановића, објелоданио у интервјуу у не-

ким дневним новинама о контакту Станка Суботића званог Стане Жабац и Мила Ђукановића, некрунисаног краља Црне Горе, са двојцем Вучић-Николић, представља само део приче о њиховим контактима са Ђукановићем и контроверзним бизнисменима. Али да кренемо редом.

На измаку 2006. године Александар Вучић је почео да долази у Црну Гору кријући своје присуство од већине најистакнутијих чланова Извршног одбора Српске радикалне странке. Иако одређен за координатора, тј. човјека одговорног за рад странке у Црној Гори, Вучић је вријеме проведено у Црној Гори посветио покушајима да упозна људе који су у свијету бизниса значили као криминалци и људи владајућег режима. Није било тешко разобличавати његове правце интересовања јер је то радио веома смишљено и са посебно разрађеним планом.

Вучић прислушкивао Андрију Мандића

У другој половини 2006. године покушава да успостави чврсте везе са режимом Мила Ђукановића, па је преко једне београдске „ватрене радикалке“ прво успоставио одличне везе са Андријом Мандићем. Од тренутка стварања коалиције „Српске листе“ Мандић је по налогу Александра Вучића био прислушкиван и сниман управо преко „ватрене радикалке“.

Након тога, „радикалка“ успоставља трајније везе са једним подгоричким пјевачем, извјесним Полументом. Полумента важи за човјека који је „пријатељски“ веома близак са црногорским државним безбиједњацима, конкретно, био је на „пријатељској“ вези са Зораном Лазовићем, начелником Пете управе АНБ Црне Горе. Та стара веза била је успостављена још поодавно у Бијелом Пољу, родном граду, како Полументе тако и Лазовића.

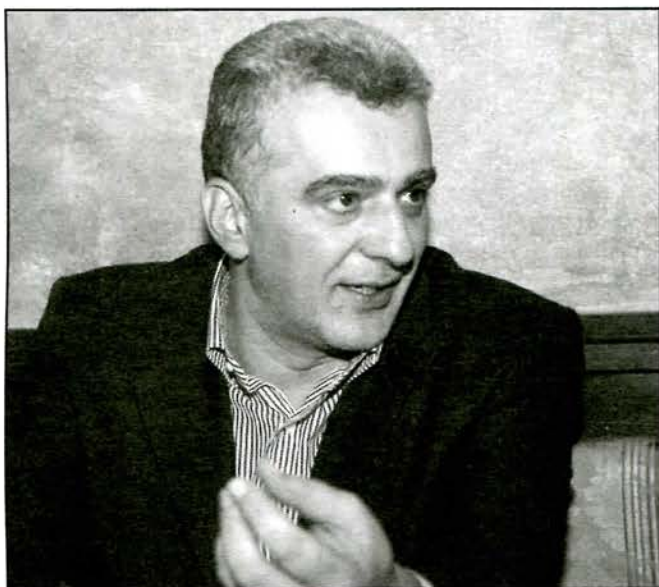
Резултат контаката „радикалке“ са Полументом се убрзо показао „плодотворним“.

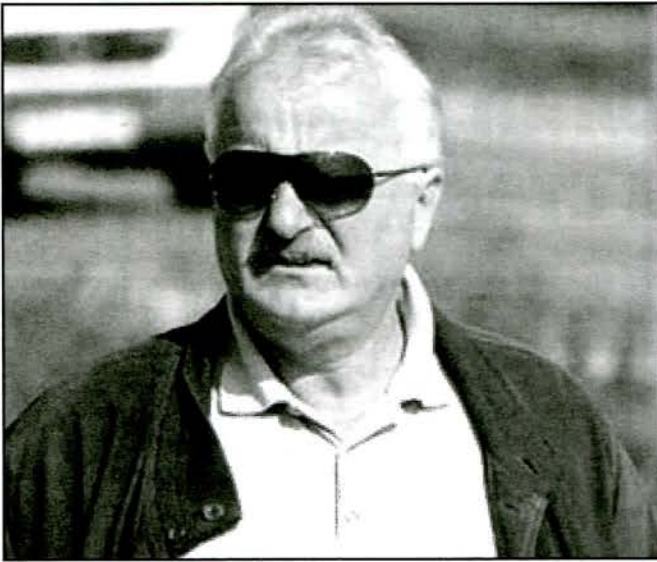
Крајем те године, али уз знање и помоћ шефа обезбјеђења у хотелу „Сплендид“, по неким информацијама Вучић се, у касним вечерњим сатима (у једном грађевинском стоваришту у Грбљу) срео са изаслаником Мила Ђукановића.

Шта су том приликом договарали остаје непознаница иако је за дио тог разговора сазнао и Томислав Николић (могуће да је и сам био иницијатор тог сусрета).

Вучић се у Црној Гори често сусретао и са извјесним Мандићем који је раније био министар унутрашњих послова у Републици Српској, а касније је у Србији ухапшен због милионске крађе.

Како су напредовали Вучићеви контакти са режимом тако се све више удаљавао од активиста Српске радикалне

странке. Способан да интригама постиже свој циљ, инспирисао је неколико озбиљних сукоба у странци.

Користивши контакте са Мандићем, који је још био на слободи, Вучић је ушао у низ контаката и разговора са извјесним Гојком Кличковићем, бившим премијером Републике Српске који је нудио милион евра како би СРС политички подржала изградњу хидроелектране „Бук Бијела“. Овај бивши политичар није крио да ради за „енергетски лоби“ и да има заједничке ставове са владом Мила Ђукановића.

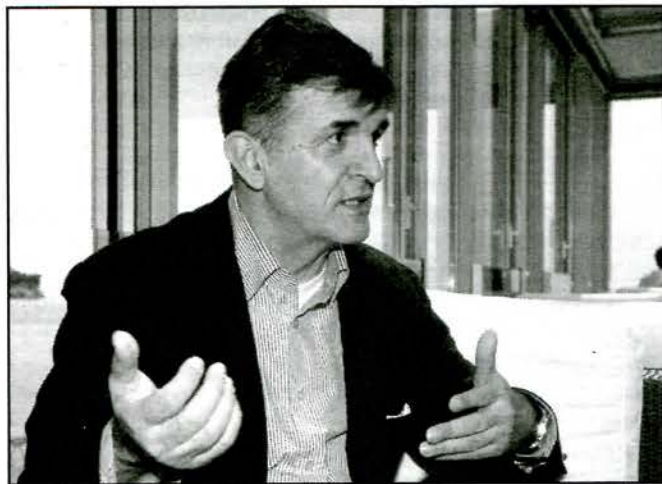
Интезивни разговори Кличковића са Вучићем су потрајали...

У интимнијем окружењу Вучић никада није крио своју одушевљеност ликом и дјелом Мила Ђукановића, приказујући га у сваком моменту као неприкосновену политичку фигуру у Црној Гори.

Уосталом, није био сигуран ко га све слуша а стално је слао поруке понизног односа према Ђукановићу и његовој мафији.

Како је пропао Николићев покушај да се сретне са Светозаром Маровићем

Томислав Николић 2005. године одсиједа у Рехабилитационом центру Игалу, али користи прилику да закаже тајни састанак са Светозаром Маровићем. То је знао један мали број чланова Извршног одбора странке у Црној Гори. Истог дана заказују састанак са Предрагом Булатовићем у мјесту Рафаиловићи код Будве, у ресторану „Три рибара“. Тог дана

АНБ је послала једног свог спољног сарадника да уђе и слуша шта се прича на том састанку, али су српски радикали то знали тако да је денунцијант остао пред вратима ресторана.

Иако за детаље са састанка Ђукановићу није било тешко доћи.

Послије састанка са тадашњим предсједником СНП-а Предрагом Булатовићем, који није имао никаквог смисла, Томислав Николић је био поприлично љут јер је пропустио прилику да се састане са Светозаром Маровићем. Тај састанак са Булатовићем био је по садржају и резултатима пуни и потпуни промашај, тако да су се касније од њега „бранили“ како Булатовић тако и Николић.

Зачудо, Предраг Булатовић је сазнао за намјеру Николића да се састане са Маровићем, могуће и од самог Маровића јер Булатовић никада није прекидао контакт са Маровићем иако су били на политички сасвим супротстављеним ставовима, доводећи Црну Гору на ивицу грађанског рата.

Контроверзни бизнисмен Врбица лобира за Вучића

Контакти Вучића са режимом Мила Ђукановића никада нису престајали. Његове „јуначке“ изјаве на ТВ Црне Горе

против Брана Мићуновића биле су само бацање прашине у очи наивним Србима и његова глума „антирежимског“ борца за српска национална питања.

Андрија Мандић је од самог почетка захваљујући блиским контактима са Лизом Меклејн, значио као амерички човјек број два у Црној Гори. Број један је био Мило Ђукановић. Српски радикали се и сада сјећају Вучићевих политичких оцјена о Мандићу.

– То је најмодернији и најперспективнији политичар у Црној Гори – изјављивао је Вучић, иако га је редовно преко „радикалке“ снимао и уходио. Истовремено је Мандић оправдавао улогу америчког човјeka (број два) изигравајући таксисту америчким обавјештајцима...

Касније, уз помоћ извјесног Панића, некадашњег српског радикала и тјелохранитеља др Војислава Шешеља, у Херцег Новом успоставља контакт са представником власти, изаслаником Мила Ђукановића, полицајцем и контроверзним бизнисменом, милионером, Иванком Врбицом и тако учвршћује свој идеолошки и економски спој са мафијом у црногорском паковању.

Душко Секулић

Ђукановић и Николић још једном усагласили ставове

- „Томислав Николић је постао мој политички пријатељ“, рекао је на конференцији за штампу Мило Ђукановић, човјек који је српском народу у Црној Гори укинуо сва људска права.
- Ми не замјерамо Црној Гори зато што је признала Косово, ми ћемо са Црном Гором правити добросусједске односе – узвратио Томислав Николић
- Некадашњи црногорски дипломата и кум Мила Ђукановића, Ратко Кнежевић, прије двије и по године у једном интервјуу објелоданио је информацију да су се Ђукановић, Николић, Вучић и Станко Суботић звани Стане Жабац срели у париском хотелу „Риц“. Тамо су, по Кнежевићевим ријечима, утврђивали нову криминалну стратегију на Балкану. Раније су се крили, сада се грле јавно
- Зато је сусрет Николића и Ђукановића, 23. новембра 2011. године у Подгорици, био сусрет старих пријатеља. То више нијесу крили

„Не пада снијег да покрије бријег но да свака звјерка покаже свој траг!“ каже стара српска пословица. Тако је изненадна и срдачна посјета Томислава Николића и Александра Вучића Милу Ђукановићу, 23. 11. 2011. године у Подгорици, показала оно што су многи само претпостављали. Најаву будуће чврсте коалиције која ће се звати „Пријатељи Станета Жапца“.

Поодавно се у Црној Гори нијесу нашли и сусрели већи српски непријатељи и издајници од Томислава Николића и Мила Ђукановића.

„Ми не замјерамо Црној Гори што је признала Косово“, рекао је Томислав Николић усред Подгорице, након грљења са једним од највећих србомрзитеља у историји, Милом Ђукановићем! Предсједник Демократске партије социјалиста Мило Ђукановић је такође веома задовољно узвикнуо да му је Српска напредна странка пријатељска и да је сматра за коалиционог партнера...

Грађани који поодавно анализирају политичке прилике у државама насталим распадом СФРЈ нијесу се могли начудити политичком заокрету Томислава Николића и Александра Вучића. Задовољство није крио ни Мило Ђукановић који се након тешких тренутака које је проживљавао у последње вријеме, зрачио новом снагом.

Предсједник и замјеник „напредњака“ су из реченице у реченици демантовали и пљували сами себе, тако да је смијех већине грађана замијенило огорчење и гађење.

Некадашњи црногорски дипломата и кум Мила Ђукановића, Ратко Кнежевић, прије двије и по године у једном интервјуу објелоданио је информацију да су се Ђукановић, Николић, Вучић и Станко Суботић звани Стане Жабац срели у париском хотелу „Риц“. Тамо су, по Кнежевићевим ријечима, утврђивали нову криминалну стратегију на Балкану.

Зато је сусрет Николића и Ђукановића, 23. новембра 2011. године у Подгорици, био сусрет старих пријатеља. То више нијесу крили.

Николић је великодушно опраштао злочине црногорског режима према Србима у Црној Гори и шире, а Ђукановић га је због тога прихватио, јавно и званично, за пријатеља.

Двадесет година црногорски режим угрожава сва грађанска и људска права српском народу у Црној Гори. Срби из „српске Спарте“ нијесу очекивали никакву помоћ од демократе Бориса Тадића и његовог режима у Србији. Уосталом, Тадић им је то јавно и показивао.

Што се Николића тиче, он се дуго представљао као „борац за српска права па и Срба у Црној Гори“! Сада је, ипак, показао своје наказно, издајничко лице.

Показао је праву страну своје личности. Пљунуо је на хљеб и со које је појео у српским кућама у Црној Гори. Стао је раме уз раме са највећим српским непријатељима који су избрисали српско име из уџбеника, јавног живота, историје, са онима који су Србе избацили из Устава Црне Горе. Са онима који су избрисали српски језик, ударили на српску цркву, са онима који протјерују свештенике наше цркве и проглашавају их националним непријатељима...

Нико није изненађен Ђукановићевим усташким ставом,

Скуп српских непријатеља

На конференцији за штампу у средишту Српске радикалне странке 24. новембра 2011. године чуло се из уста Владана Јерemiћ, генералног секретара СРС и ово: „Тиме обезбеђују подршку код свих српских непријатеља за свој долазак на власт“, казао је Јерemiћ и подсетио на, како је рекао, срамну изјаву Томислава Николића да СНС-у није проблем да сарађује са Црном Гором иако је признала Косово.

то је позната прича, али је политички заокрет Томислава Николића шокирао српску Црну Гору.

Уосталом, на састанку лидера ДПС-а и СНС-а све је било некако јадно и смушено. Многи сматрају да су их „довели да се заједно сликају“!? Стекао се утисак да је свима било јако непријатно. Или више онима који су то гледали од самих актера.

Како је Томислав Николић јефтино продао и Андрију Мандића из Нове, који му је до данас био најупорнији црногорски сарадник!?

Након састанка са Ђукановићем, Николић је протоколарино посетио Мандића и Милића (Нова и СНП), гдје није речено ништа ново осим што је потврђена општа оцјена да су у Црној Гори, што се тиче парламентарних странака – сви исти.

Платформа Николићеве приче било је најгоре антисрпство и тако се још једном потврдила стара истина – једном издајник, увијек издајник!

Вучић је био у свом елементу јер му се најзад остварила животна жеља да се нађе у Ђукановићевом кабинету пред камерама.

Николић је директно пљуноу на све српско у Црној Гори, али је индиректно објелоданио и оно шта мисли о јужној српској покрајини.

– Не љутим се због тога што је Црна Гора признала Косово – то је тако јер Косово су признале и 22 државе Европске уније – каже Николић откривајући сопствене намјере према јужној српској покрајини. Николић је неколико пута поновио да ће му „Црна Гора бити најблискија држава“, а заслужила је. Уништила је све оно што је српско и православно, деценијама покушава да потпуно промијени демографску слику, Србима забрањује да говоре српским језиком...

Ту се, најзад, Томислав Николић осјећа као свој на своме, посебно када му Мило Ђукановић поручује да му је „јако драго што се Николић налази код њега у гостима јер је Српска напредна странка политички фактор не само Србије већ и читавог региона!“

Толико топлих ријечи и заљубљивих погледа гледаоци телевизије Црне Горе одавно нијесу гледали чак ни у шпанским сапуницама.

Оно што је, свакако, много добро јесте да се ова тајна ве за најзад представила јавности.

Поставља се питање: зашто се догодила Николићева и Вучићева посјета усташком режиму у Црној Гори?

Мило Ђукановић је искористио њихову посјету како би „ухватио чистог ваздуха“ јер је спољни и унутрашњи притисак на њега постао веома снажан и скоро неиздржив, Николић и Вучић су се нашли у Ђукановићевом кабинету како би ојачали криминално и мафијашко братство, али и залијечили неке своје комплексе које имају од Ђукановића из ранијег периода.

Срби у Црној Гори су добили јер је до краја разоткривена издајничко-мафијашка политика Вучића и Николића, и према Србима у Црној Гори али и у јужној српској покрајини. Уосталом, Мило Ђукановић није обичан српски неприја-

тељ. Ђукановић је највјернији пословно-политички сарадник Хашима Тачија који је зарадио милионе евра киднајући српским цивилима органе и продајући их.

Овим политичким чињењем исказана је својеврсна мафијашка солидарност и још једном манифестовано најприсније мафијашко братство.

Коалициони партнер Српске напредне странке, Нова,

овим политичким потезом Николића и Вучића бачена је низ канализациону цијев, или се ту иза брда ваља још понешто. Да ли је чврсти али до краја неискрени политички савез Нове са „напредњацима“, овим догађајем најавио даље приближавање Мандића и Мила Ђукановића уз помоћ „напредних“ снага из Београда. Ипак, није згорег пренијети утиске са конференције за штампу из прес центра Нове. Мандић са сарадницима био је поприлично утучен и незадовољан ставом свог политичког старатеља. Вучић и Николић су, како кажу неки извори, само свратили како до краја не би разочарали своје миљенике у Црној Гори.

Тужан Мандићев поглед који је одлутао у даљину био је једина медијска слика која је емитована из Нове. Наравно, нијесу ни други изгледали много боље па ни гости Николић и Вучић. Многи су поставили питање шта ће конференција за штампу у

Новој јер је све битније речено на конференцију у Демократској партији социјалиста, код Ђукановића.

Сада је сасвим јасно зашто се Странка српских радикала, код покушаја удара Николића и Вучића међу српским радикалима, стопостотно изјаснила да слиједи идеолошки пут др Војислава Шешеља.

Они који слиједе Николића и Вучића у Црној Гори су често у кабинету Мила Ђукановића. Они су израсли на темелима српске издаје и криминала. Ту нема никакве разлике.

Р. Пешић

Николић – Милов скутоноша!
Скандалозна и штеточинска посјета председника српских напредњака Томе Николића Црној Гори је, по садржају и импликацијама које носи, превазишла прошлогодишњу посјету Хашима Тачија неовисном Монтенегру. Тома Николић и његови домаћини Мило Ђукановић и Андрија Мандић су у једном дану просули сијасет политичких изјава које су у својој суштини требале да донесу политичке поене тројници лидера. Да се не лажемо, посјета је у ту сврху и организована.
Тома Николић, новопечени Европејац као и наш Андрија Мандић, допутовао је у Монтенегро, покушавајући да себе у очима Брисела прикаже као прагматичног политичара који може да сарађује са свима у региону, а нарочито с Црном Гором.
Андрија Мандић, новопечени Европејац као и Тома Николић, прихватио је улогу домаћина лидерима српских напредњака, зарад јефтиних политичких поена, представљајући себе као јединог представника српског народа у Црној Гори, што је и сам Николић у сједишту НОВЕ и изјавио.
Стварни и једини побједник овог провидног перформанса је председник ДПС-а. Зашто? (Електронске новине у ПГ-коментар анонимног грађанина)

Протојереј мр Велибор Џомић,
координатор Правног савјета Митрополије Црногорско-приморске

Шешељева одбрана је фантастична

- *Одбрана Војислава Шешеља је већ одавно ушла у правне анале и неће бити ниједног озбиљног правника који ће се бавити међународним кривичним правом, а да се не дотакне тог процеса*

Протојереј мр Велибор Џомић је, данас, у Црној Гори persona non grata. Државни непријатељ број један и човјек који је кроз своју божју службу, али и честе медијске наступе, многоструко поразио режим Мила Ђукановића и Ранка Кривокапића. Увијек у првом реду борбе за националну слободу Срба у Црној Гори, постао је ноћна мора за подгоричке режимлије и због свог пуног ангажмана на повраћају црквене имовине, али и разобличавања секте зване „ЦПЦ“ која је формирана у станици полиције на Цетињу као НВО. Сада више нико није сигуран шта је главни разлог прогона мр Велибора Џомића, али је и званично он, данас, интелектуално-духовна вертикала Црне Горе преко које овај изгубљени али жестоко фашистички режим не може проћи. Протојереј Џомић је личност која је снагом аргумената, снагом свог интелекта и образовања, постао врло озбиљна пријетња и препрека усташком идентитету Црногораца. Напади на његова људска права су сигнал свим добронамјерним људима да се у Црној Гори догађа чудовишан политички процес налик на онај из минхенских пивница тридесетих година прошлог вијека.

- **Оче Велиборе, проглашени сте за „националног непријатеља“ Црне Горе. Шта то значи?**

– Конкретно и прецизно, МУП Црне Горе ме је, на основу некаквог повјерљивог дописа Агенције за националну безбједност, прогласио као личност која „угрожава националну безбједност Црне Горе“. То значи да сам, без икаквог поступка и доказа, на основу изјава ко зна каквих и чијих шпијуна, неосновано проглашен за државног непријатеља Црне Горе. Доведен сам у ситуацију да докажем да сам само један скромни свештеник и Србин.

- **Прошло је много времена од када је у децембру 2008. г. на Одбору за безбједност, црногорски директор полиције Веселин Вељовић, изјавио да сте учествовали „у планирању терористичких акција за паљење Скупштине Црне Горе“. Од тада сте у „непријатељским истушима“ према Црној Гори само напредовали. Све до мјеста државног непријатеља бр. 1.**

– Тачно је да ме је Вељовић оклеветао на Одбору за безбједност, иако сам се у вријеме опозиционог митинга испред Скупштине, након владиног признања тзв. независног Косова, са групом од 50 вјерника налазио у Хиландару. Да се разумијемо, да сам тога дана био у Црној Гори, нема сумње да бих био са својим народом како бих као човјек и као Србин изразио своје незадовољство због те штетне одлуке. Нажалост, нијесам био у Црној Гори, јер је поклоничко путовање у Хиландар било заказано два мјесеца раније. Дакле, у вријеме када нико од нас није знао ни када ће влада признати лажну државу на српској територији, а ни када ће опозициони лидери заказати протест. Иако је у полемици са мном јавно обећао да ће на суду објелоданити све у вези са тим догађајима, Вељовић се у току судског поступка крио иза наводне „службене тајне“, иако је утврђено да ти подаци нијесу били степеновани као тајни. На крају, завршило се тако

што је Управа полиције суду доставила увјерење да нисам учествовао у припреми терористичких аката.

Нема сумње, био сам наиван када сам помислио да је са тим све завршено. Нажалост, Ранко Кривокапић је још у јануару ове године по подгоричким локалима најављивао нове полицијске акције против мене и мог статуса у Црној Гори. У марту су ми, очевидно по његовом диктату, фуриозно поништили важећу личну карту и одјавили пребивалиште по службеној дужности. Сазнао сам да је то била провокација како би ме, у случају непоштовања те одлуке са моје стране, депортовали из Црне Горе и забранили ми улазак на дужи вријеме.

- **Црногорски режим је, полемишући са Вашим ставовима и Вама лично, доживио неколико убједљивих пораза! Очито да сте им главна препрека да наставе са даљом индоктринацијом ширих народних маса.**

– Од новинара из државних медија сам сазнао да имају велики проблем да ми нађу противника на телевизијским дуелима. По десетак горљивих црногорских интелектуалаца зову на ТВ-мекдан са мном, али, по народној, „није мајка родила јунака“. Онда покушају да доведу по три аутсајдера у емисију против мене, па и ту доживе пораз. С друге стране, као координатор Правног савјета Митрополије са поносом истичем да су скоро све спорове које су покретали преко гласноговорника тзв. ЦПЦ углавном погубили на суду. Част ми је и задовољство што сам са другим члановима Правног савјета заступао и бранио правне интересе моје Цркве у Црној Гори. Не знам колика сам им препрека и не желим да прецењујем своју улогу у Црној Гори, али знам да ћу се до последњег атома борити за интересе и достојанство моје Цркве и православних вјерника.

• Било би интересно да из свог угла опишете црногорску политичку сцену?

– И ја вјерујем да би било интересно, али да оставимо то за неку другу прилику.

• Појасните ми оцјене појединих интелектуалаца да Митрополија Црногорско-Приморска избјегава да помиње Српску Православну Цркву?

– Митрополија Црногорско-Приморска је једна, али историјски специфична епархија некадашње Пећке Патријаршије, односно Српске Православне Цркве. Њу је као Зетску Епископију 1220. г. основао Свети Сава, а у вријеме српског Цара Душана 1346. г. је уздигнута у ранг митрополије. Дакле, кад год помињемо Митрополију у Црној Гори онда помињемо тековину Цара Душана. Она није била у саставу Пећке Патријаршије само у вријеме када су османски окупатори два пута силом укидали Пећку Патријаршију. Након Првог свјетског рата, када је дошла слобода, а не када је створена Краљевина Срба, Хрвата и Словенаца, Пећка Патријаршија је обновљена под називом СПЦ.

У литургијском животу који чини основ црквеног живота, свештеници у свим епархијама помињу искључиво свог епископа, а епископ или митрополит помиње патријарха. Називи митрополија и епархија су дефинисани Уставом СПЦ од 1931. године и то се поштује свуда. СПЦ чине све парохије, сви манастири, сви вјерници и све епархије заједно. У мом родном Краљеву не постоји „СПЦ у Краљеву“ него Православна Епархија Жичка. У Црној Гори постоји, управо по Уставу СПЦ, Православна Митрополија Црногорско-Приморска, као и Православна Епархија Будимљанско-Никшићка. Дакле, приче о некаквом наводном „избјегавању помињања СПЦ“ су неистините и лансиране од појединих Срба који, нажалост, појма немају о Цркви и црквеном устројству. Када би Митрополија избјежавала СПЦ, онда би негирала себе саму.

• Колико је Митрополија Црногорско-Приморска СПЦ значајан политички чинилац у Црној Гори?

– Митрополија је најважнији духовни чинилац и најстарија народна институција у Црној Гори. Њој, због њене историјске улоге, као и њене улоге и утицаја у православном народу Божијем у Црној Гори, неки додјељују улогу која јој не припада. Она је била политички чинилац и државотворна слободарска установа у времену османске и сваке друге окупације када није било државе. Она је данас институција

у коју народ у Црној Гори већ годинама има највише повјерења и утицаја и то је оно што Дукљанима смета. Хтјели би да нас ставе на магарад и сведу на црквене порте како би они креирали нови идентитет који је, по свему, супротан историјском идентитету Црне Горе.

• Шта би значило повратак Војислава Шешеља, против кога се у Хашком трибуналу води политички процес, за Српски народ?

– Прво, његов излазак из затвора највише значи за правду као једну општу и цивилизацијску категорију. Пажљиво сам пратио суђење и његову фантастичну одбрану. Сматрам да је као хашки оптуженик, коме су прекршена бројна права у том поступку, читав процес изнио као човјек и као Србин. Његова одбрана је већ одавно ушла у правне анале и неће бити ниједног озбиљног правника који ће се бавити међународним кривичним правом, а да се не дотакне тог процеса. Шта ће његов долазак у Србију значити у политичком смислу није на мени да процјењујем. Молим се Богу да му подари здравља и снаге у данима који долазе.

• Српски народ у Црној Гори је потпуно обесправљен. Шта би требало да се деси на политичкој сцени Црне Горе како би се процес обесправљивања Срба зауставио?

– Сигурно је да су потребне промјене, али је потребно и јединство Срба на заштити права Срба у Црној Гори. Било је кроз историју и тежих времена од овог у коме ми живимо и из искуства наших предака треба тражити поуку и примјер. Једно од тих искустава је и оно – „бјеж“ у Цркву Краљевићу Марко, зар не видиш да ћеш погинути“.

• И, на крају, неизбјежно је питање односа Српске Православне Цркве и српског национализма?

– Та тема је током претходних година много пута тумачена, како на штету Цркве тако и на штету Српског народа. Најбоље је на то одговорио Свети Владика Николај када је рекао да је српски национализам рам у коме је икона Христова. Дакле, није ненормално да Србин буде националан, а то се управо приказује, и то највише од појединих Срба-отуђеника, као ретроградна појава. Шта је лоше у томе ако волите свој народ, а не мрзите друге? Бог не забрањује љубав према свом народу.

Разговарао: Душко Секулић

Веселин Вељовић, чувар државних тајни.
Човјек који је наређивао пребијање српских радикала

Кога је све Вељовић опструирао, прислушкивао и пребијао

- *Око постављења новог-старог директора полиције воде се жестоке политичке борбе међу коалиционим партнерима на власти. Ђукановићев кандидат Веселин Вељовић мора проћи јер ако не прође, ни Ђукановићу се добро не пише*
- *Постављањем Веселина Вељовића за директора полиције, Ђукановић ће ублажити свој пад и успорити сопствено хапшење...*
- *Веселин Вељовић је угаони камен Ђукановићеве слободе*
- *Ако реизбор Веселина Вељовића успије, онда ће црногорска јавност много касније сазнавати многе тајне о злочинима највиших државних руководицаца. О многим се никада неће ништа ни чути*

Веселин Вељовић, директор црногорске полиције, један је од најзаштићенијих људи у режиму Мила Ђукановића, а Ђукановић је најзаштићенији црногорски господар свих времена захваљујући Вељовићу.

Ових дана се одлучује о његовој кадровској судбини и око тог питања се играју многе (ратничке) игре. Интересантна појединост јесте да вјечити коалициони партнер, Социјалдемократска партија Ранка Кривокапића, јавно указује на чињеницу да Вељовић неће добити њихову подршку код именована.

Некадашњег поручника ЈНА и специјалисту за извиђачко-диверзантске јединице, Веселина Вељовића, не брине много мишљење мањег коалиционог партнера, јер зна да би и коалиција билатодоведена у питање када би се он нашао ван своје функције. Мило Ђукановић је највише и заинтересован за продужење мандата Веселину Вељовићу јер би тако себи обезбидио личну сигурност. Осим Веселина Вељовића, мало је људи којима Мило Ђукановић вјерује. Други је Душко Марковић, Вељовићев комшија из села Подбишћа

код Мојковца. Трећега бих тешко именовао, мада му је до јуче пријатељ био и Милан Роћен, министар спољних послова Црне Горе.

На питање новинара да ли би, ако би имао налог од државног тужиоца, ухапсио и Мила Ђукановића, Вељовић је, не трепнувши оком рекао да не би!

Ђукановић је у октобру 2005. именовао Вељовића за првог црногорског директора полиције. Прије те функције Вељовић је био командант јединице за специјалне операције.

Након именовања за директора полиције, он је из ове јединице довео гомилу својих људи који су годинама пребијали људе по Подгорици. Међу претученим су Гојко Митровић са супругом, директор ТВ Елмаг, Момир Војводић, књижевник, покојни Душко Јовановић, некадашњи главни и одговорни уредник дневних новина „Дан“.

За шефа кабинета Вељовић је поставио свог колегу из војничких дана, Петра Крстајића, који је квалификовани официр за електронско извиђање и противелектронска дејства. За њима је дошао и кадровски напредовао и Зоран

Томчић, старјешина у САЈ-у и командант посебне јединице полиције. Одмах је постављен на мјесто начелника форензичког центра...

За вријеме мандата Веселина Вељовића десило се неколико нерасвијетљених убиства, а истраге су вођене непрофесионално. У центру Подгорице 2006. године убијен је Срђан Војичић, полицајац који је штитио усташу Јеврема Брковића. Три године касније у Котору је убијен Дејан Ђуковић, а годину касније, такође у Котору, убијен је Драган Дудић, пословни партнер нарко-боса Дарка Шарића. У овом случају убица је откривен, а позадина убиства се не зна иако је званично речено да се ради „о освети због убиства Ђуковића“.

Усред Будве убијен је и Иван Шћепановић, и то 2011. године кад и Драган Бећировић, контроверзни бизнисмен близак породици Ђукановић.

Средином априла ове године врховни државни тужилац Ранка Чарапић тражила је да је прими премијер Игор Лукшић. У подужем разговору Чарапићева је покушала да објасни потпуну опструкцију рада полиције и Вељовића.

Лукшић је почео да рјешава проблем пошто је предложио нови закон о истражном поступку који тежиште истраге пребацује на органе тужилаштва.

Европски званичници годинама оптужују Србију да није „кооперативна“ по питању хапшења хашких оптуженика, а сада се исто дешава и са Црном Гором, и за прикључење Црне Горе Европској унији тражи се „обрачун са организованим криминалом и корупцијом“. Црногорска власт је одавно требало да се обрачуна са организованим криминалом и корупцијом, али ипак није. На врху пирамиде криминала су људи који су до јуче били на најважнијим државним функцијама, а штите их Веселин Вељовић и Душко Марковић.

– У много озбиљних случајева иницијатори за покретање истраге су трећа лица а не никако полиција – пожалила се Ранка Чарапић медијима на конференцији за штампу. Неподијељено је мишљење да тужилаштво трпи „политичку опструкцију“ са циљем да се заустави што више истрага, посебно оних у које је укључен државни врх.

Према неким информацијама, Мило Ђукановић, Милан Рођен, Душко Марковић, Светозар Маровић и Миомир Мугоша врше „политички притисак“ на Игора Лукшића како би још једном Вељовића именован на мјесто првог човјека полиције.

Колика је моћ Душка Марковића, потпредседника владе и бившег директора Агенције за националну безбједност најбоље показује његова успјешна акција запошљавања још једног свог човјека у врху полиције – Драгослава Минића,

кога је поставио за начелника Сектора за људске ресурсе, правна питања и телекомуникационе и информационе системе! Минић је дошао из истог села из којег су и Вељовић и Марковић.

Светозар Маровић, док је био председник Државне јединице Србије и Црна Горе, одликовао је Вељовића *Орденом заслуга за област одбране и безбједности првог степена*. Вељовић је свој радни и професионални ангажман, између осталог, посветио рушењу заједничке државе Србије и Црне Горе. Уосталом, и Маровић је био заокупљен истим проблемом.

Неки европски амбасадори оштро су реаговали у случају пребијања сина једног од опозиционара, а син Миомира Мугоше, који је пребио новинара „Вијести“, није притваран иако је било услова за то. У тој тучи је дошло и до потезања пиштоља, али нико из власти ни прстом није мрдноу да се ствар истјера на чистац.

Афера због прекограничног шверца, као и помињање Веселина Крговића у том контексту, није много узнемирила надлежне. Крговић је Вељовићев кадар. Он је раније био командир станице милиције у Мојковцу, а потом је, на предлог Вељовића, прекомандован да чува границу према јужној српској покрајини. У међувремену Вељовић му је „средно“ и стамбени кредит.

Оптужују га да има огромно богатство које није могао стећи легалним путем.

Вељовић, ипак, смијењен

Након афере „листинг“ прве жртве су Веселин Вељовић, директор полиције, и Владан Јоковић, први човјек БИА-е.

За првог човјека црногорске полиције премијер Лукшић је, већ почетком 2012, поставио Божидара Вуксановића који је провјерени кадар ДПС-а и који се прије ове функције налазио у фотељи директора црногорских царина.

Након оставке Јоковића, председник Владе Игор Лукшић је маркирао Мевлудина Нухочића, председника Одбора за безбједност у црногорској скупштини, као његовог наследника. Иако је пристао да иде на „најважнију“ фотељу у Миловој држави, Нухочић се преко ноћи предомислио. Многи тврде да је тражио од Лукшића да разријеша неколико АНБ шефова, али да за то ни Лукшић није имао храбрости. Прије свега шефа Шесте управе Зорана Лазовића кога помињу у афери са једним црногорским нарко-босом, Сафетом Калићем. Други проблематични оперативац је извјесни Голубовић кога помињу и код ликвидације Пуканића у Загребу и многих других опасних послова са оне стране закона.

Трећи оперативац је извјесни Влатко Ракочевећ из Мојковца који се сам повукао и отишао у пензију. Ракочевећ је помињан у вези са афером нарко-боса Кељмендија и пребацивањем огромног броја евра преко Црне Горе.

Лукшић је одмах након најновијег обрта поставио Бора Вучинића, досадашњег министра војске Црне Горе, на чело АНБ. Човјека мутне прошлости.

Интересантна је и његова веза са браћом Бановић. Мирко Бановић је доскорашњи шеф Веселина Вељовића, који је у љето 2010. осуђен у Бару због кривичног дјела злостављање и мучење, али је остао у служби као старјешина у САЈ-у.

Његов рођени брат, Маринко Бановић, такође је бивши полицајац који је избачен из службе због шверца кокаина. Јавности је познат као кафански тјелохранитељ Веселина Вељовић и његов „торо“!

Многи га оптужују да је у дилу са „загоричким криминалним кланом“, који се сумњичи за пребијање директора и једног од власника „Вијести“ Жељка Ивановића, као и за убиство Срђана Војичића и пребијање Јеврема Брковића.

Нико од Вељовићевих шефова није знао за његов хоби да контролише интернет и телефонију. Тек недавно је реаговала Агенција за заштиту личних података, па је донијето рјешење да мобилни оператери раскину такве уговоре са Управом полиције.

Зна се да само Агенција за националну безбједност има право да прислушкује неке безбједносно интересантне грађане, али уз законску процедуру у коју спада и одлука Врховног суда да се то лице прислушкује.

Под изговором да „креће у борбу против организованог криминала и корупције“, Вељовић је прислушкивао кога је хтио и када је хтио још од 2007. године. Вељовићеве стручњаци су објашњавали да су споразуми са телефонским оператерима у складу са Законом о кривичном поступку и мјерама Акционог плана за борбу против корупције и организованог криминала.

У саопштењу црногорске полиције од 19. јануара каже се

да се „мјере тајног надзора спроводе над особама за које се сумња да се баве организованим и међународним криминалом, кријумичарењем и растурањем наркотика и другим тешким облицима криминала“!

Дарко Шарић, крајем 2009. и почетком 2010. године, није прислушкиван иако је већ тада као један од босова наркомафије, а могуће и много раније, био безбједносно интересантан због велике међународне полицијске акције *Балкански ратник*. Шарић се налази и у полицијској *Плавој књизи*, али Вељовић није нашао за сходно да га прислушкује.

Неки тврде да је Вељовић имао директне контакте са Шарићем лично, али и посредством својих сродника који су били полицијски службеници. Један посланик је чак тврдио да је Вељовић примао новац од Шарића и да су то радили преко рођачких веза у полицији.

Вељовић је телевизији „Вијести“ потврдио да је упознао Шарића док је био командир станице милиције у Пљевљима. Прецизирао је да зна и „читава Шарићеву породицу“.

Неки тврде да је Вељовић свој новац улагао веома издашно у изградњу станова у Подгорици преко једног од високопозиционираних ДПС-ових извођача радова, а постоје подаци и да је Дарко Шарић финансирао специјалне јединице у вријеме док је Вељовић био командир.

У Вељовићевом *Извјештају о активностима Управе полиције у реализацији полицијске акције Балкански ратник* саопштено је много интересантних података.

У том документу пише да се Шарић, након пљачке 1993. године, вратио у Црну Гору 1997. Нема података да је одговарао за почињену пљачку, али има чињеница које указују да је донио огромну количину новца зарађеног „у иностранству криминалним радњама“.

Вељовић у свом извјештају тврди да је Дарко Шарић вишеструки починилац кривичних дјела – тешких крађа, фалсификовања исправа, кријумичарења оружја и моторних возила.

Када је на засједању Одбора за безбједност објашњавао зашто Дарко Шарић није прислушкиван, Вељовић је као из топа одговорио да „није било основа за примјену специјалних техника, мјера тајног надзора“ и тврдио је да би у том случају дошло до кршења законских прописа.

Са каквом аргументацијом ће Вељовић бранити своје поступке када се објави списак прислушкиваних лица? Да ли ће и тада остати на свом радном мјесту чувара државних тајни?

В. Шћеп.

Агонија Ђукановићеве власти – игре без граница
разних обавјештајних служби

Објављени листинзи телефонских разговора челника режима са нарко-дилерима

- Један подгорички, прозападни лист објавио листинг разговора најистакнутијих челника црногорске власти са нарко-дилером Дарком Шарићем, који је по званичном саопштењу црногорске полиције, у бјекству
- Неколико дана раније објављен је листинг разговора једног од балканских нарко-дилера Насера Кељмендија са, такође, челним људима црногорске власти

У рубрици „Вијест дана“ један подгорички дневник прозападно уређивачког правца, објавио је текст у коме директно оптужује најновијег председника владе Игора Лукшића и министра спољних послова Црне Горе Милана Роћена, да су имали директну телефонску везу са одбјеглим нарко-босом Дарком Шарићем који је, да се подсетимо, оптужен за шверц неколико тона кокаина из Јужне Америке у Црну Гору.

У том истом тексту, а позивајући се на листинг који су волшебно добили и који је, како је каснија истрага показала, послат препоручено из плужинске поште, новинар пише да је Шарић први телефонски контакт са Игором Лукшићем остварио још 15. августа 2008. године у 1:17:5. По подацима из листинга, Дарко Шарић је Лукшића звао истог дана, и то тачно у 23:13:13,

Није чудо што је овај разговор тадашњег министра финансија са одбјеглим нарко-босом регистрован јер је велики дио обавјештајних служби пратио безбиједносно интересантне разговоре какве је водио одбјегли Пљевљац.

Дарко Шарић није контактирао само са будућим председником црногорске владе већ и са великим бројем државних функционера, бизнисмена и функционера безбиједносноних служби.

Мобилни оператер „Промонте“ је листинг ових „шкакљивих“ разговора доставио полицији, али је ту све заустављено. Међутим, десило се чудо. Неко је тај листинг послао неким дневним новинама и тако је кренула афера „листинг“ која је још једном показала чврсту и нераскидиву везу нарко-дилера са црногорским властодршцима.

Да ли је неко из полиције украо листинг па га подијелио новинарима, тајна је која се, могуће, неће никада открити. Уосталом, то и није много важно. Важно је да је осим Лукшића, Милан Роћен, министар спољних послова Црне Горе, био на сталној телефонској вези са Шарићем, с том разликом да је он звао Шарића док је, како то показују листинзи, Шарић звао Лукшића.

Међутим, ови листинзи показују још понешто. Локацију са које је Шарић обављао ове разговоре из хотела „Сплендид“ у Бечићима!?

Листинзи обухватају период јул-август 2008. године, непосредно прије запљене неколико тона кокаина који је из Јужне Америке био послат за Црну Гору.

Према листинзима, Милан Роћен, први човјек црногорске дипломатије и најближи сарадник Мила Ђукановића, први пут је позвао Дарка Шарића, који се налазио у соби 1800-А „Сплендид“ а Милан Роћен у улици Станка Драгојевића број 2, што је његова адреса становања, тачно у

21:36:15, и тај разговор је, како је забиљежено у „Промонтеу“, трајао 35 секунди!

Роћен је други пут био више расположен за разговор, тако да је прича са Дарком Шарићем трајала чак 165 секунди. Тај разговор је оператер забиљежио 12. августа 2008. године. Само пет минута прије Роћена, Дарко Шарић је разговарао са Милушом Девеџић, супругом Дарка Девеџића који је непосредно прије тога ухапшен због шверца 20 килограма кокаина. Како биљежи оператер, мјесто одакле је Шарић разговарао била су Пљевља а разговор се водио од 20:22:57, 12. августа 2008. године.

Колико год логично звучала прича челника црногорских безбиједносноних служби, „да су они поодавно“ пратили и прислушкивали телефонске разговоре нарко-трговца и боса Дарка Шарића, овдје има доста много разлога да се поставе многа шкакљива питања.

Као, на примјер, ко је и због чега сакривао телефонске контакте црногорских политичких челника и ко их је помно шгитио од руке правосудних органа (који су у Црној Гори такође под потпуном контролом мафије!)

Даље, према ономе што се може прочитати из фантомског листинга, Шарић је имао телефонски контакт са Лукшићем 15. августа 2008. године, и то након разговора са Иваном Делићем који је разговарао са телефона регистрованог на име Милисаве Делић. Иначе, како се саопштава, овај Будванин и контроверзни бизнисмен, кога је Анкетни одбор Савезне скупштине означио као лице осумњичено за

убиство министра војске Павла Булатовића још 2000. године у Београду, такође је у блиским контактима са државним врхом у Црној Гори.

На листингу се могу наћи телефонски бројеви лица која су интензивно одржавала комуникацију са Дарком Шарићем. Извјесни Лука Булатовић, Жељко Вујановић, Горан Соковић, Лука Поповић, Ланита Миличковић, Душко Шарић, Драган Тошић, Радан Адамовић и Небојша Јоксовић...

У каснијем обрту догађаја, Радан Адамовић и Небојша Соковић су тражили и од суда у Београду добили статус „свједока сарадника“!

Ко је све прислушкивао Дарка Шарића, то више није тајна. Они значајнији се и не крију, то је БИА из Београда, италијанска Squadra mobile – специјална јединица, америчка агенција за борбу против наркотика ДЕА, као и полиција Уругваја на чијем броду је пронађен товар од 2.175 килограма кокаина.

Лондонски лист „Економист“ у својим написима тврди да је Шарић и комп. прао своје нарко-милионе или милијарде управо преко једне банке у Подгорици, експозитуре Ниро Алре Адриа Банк, чија је централа за Балкан у Бечу.

Помиње се и код корупционашке афере, гдје је у главној улози нико други до Ђукановићев лични пријатељ и бивши хрватски премијер Иво Санадер.

Посебан случај у читавој причи чини активност Милана Роћена, министра спољних послова Црне Горе и једног од најбогатијих Црногораца.

„Зли“ језици тврде да је Роћен власник грађевинске компаније „Генекс“. Та компанија са својом тешком грађевинском механизацијом вреди на слободном тржишту преко 100.000.000 евра које је, претпоставимо, министар зарадио од плате министра спољних послова.

Да ли се компанија води на неког другог, то више и није важно. Министар Роћен је стварни и суштински власник компаније која је имала за циљ да обавља најкомпликованије грађевинске радове на аутопуту Београд–Бар кроз Црну Гору.

Спорни листинг је регистровао разговоре Милана Роћена са Дарком Шарићем, одбјеглим нарко-босом, а шта су све

разговарали знају они који су их стално и прислушкивали, али када је афера добила на замаху, Роћен је, као и увијек, оптужио Србију да руши „стабилност самосталне и проевропске Црне Горе“.

У тренутку када је српска полиција јавно изрекла оцјену да „Црна Гора опструира истрагу против Дарка Шарића“, вербални конфликт је добио на интезитету.

– Иза приче из Београда о организованом криминалу у Црној Гори, крије се стратешка жеља да се успори процес црногорског прикључења евроатлантским интеграцијама. Циљ Београда да се проблем пребаци у црногорско двориште могао би се сврстати у освету против Црне Горе због успостављања дипломатских односа са Косовом, рекао је у црногорској скупштини Милан Роћен.

– Поруке које су лансиране из Београда осмишљене су и прилагођене савременим међународним кретањима, каже Роћен, подсетивши да је „борба против организованог криминала високо на агенди Европске уније и међународне заједнице“.

По његовом мишљењу, циљ Београда био је да уз помоћ гласноговорника из Црне Горе, као вазда кроз историју, импутирају Црној Гори да је дио проблема а не дио рјешења и тиме се доведу у питање веома позитивне оцјене са најрелевантнијих европских и свјетских адреса о Црној Гори као фактору стабилности у региону!

Изјава министра спољних послова је „већ виђено“! За све проблеме у Црној Гори, па и ако дува јачи сјеверни вјетар, окривљује се Србија и тако политички стално подгријава вјештачка србофобија и екстремно антисрпство.

Министар веома вјешто избјегава да искритикује америчку ДЕА-у која је од почетка била ангажована на откривању великог нарко-кокаинског канала на чијем челу се налазио Дарко Шарић. Оно што је радила домаћа Агенција за националну безбједност је, по мишљењу Роћена, за сваку похвалу. Зауостављали су сваку помисао на откривању детаља из истраге о откривању великог и опасног нарко-картела. Али, ипак се некоме омакло да пикантне детаље истраге дотури јавности и тако сруши вештедеценијску стратегију људи на власти.

Без обзира на „тешку“ дипломатску језичку еквилибристику, министар Роћен је (п)остао свима јасан.

Његови снимљени разговори са одбјеглим наркобосом Дарком Шарићем отварају многа нова питања на која ће се наћи одговори само промјеном власти.

Наравно, сада су предсједник црногорске владе Игор Лукшић и министар спољних послова у одвојеним конференцијама за штампу, објављивање података из листинга телефонских разговора демантовали све, сматрајући да су „подаци фалсификовани а да они никада нијесу разговарали са Дарком Шарићем“! Лукшић је додатно тврдио „да никада није срео ни разговарао са овим нарко-босом“ (са другима, није ништа рекао!?)

Милан Роћен је истакао да „никада телефоном није разговарао са Шарићем“. Да ли су се сретали и разговарали на други начин, остала је јавна загонетка.

Листинг је открио разговоре Дарка Шарића са Бојаном Брковићем, сином Драгана Брковића, једног од најистакнутијих црногорских тајкуна и новобогаташа, сувласником породичне компаније „Вектра“. Њихови разговори су евидентирани и регистровани 11. и 18. јула 2008. године.

Бојан Брковић је као дијете из добростојеће црногорске куће завршио колеџ у Швајцарској и руководи дијелом велике компанија „Вектра“ – „Vektra aviation“. Ова компанија има преко 50.000.000 евра вриједности, а за смјештај авиона изградила је, на подгоричком аеродрому, огроман хангар површине 2500 квадратних метара. Неки медији су шпекулисали информацијом да је Дарко Шарић редовно користио услуге ове авио-компаније.

Да ли је листинг прави или постоји могућност његовог фалсификовања!?

Након избијања афере (крај 2011. године), „Телеком“ Црне Горе је показао листинг који показује разговоре Дарка Шарића, али у којима нема многих телефонских бројева многих високих државних службеника, прије свега Лукшића и Роћена. Из руководства ове компаније коју сада потреба нова афера, стигло је обавјештење да је ово „прави“ листинг разговора док је онај који се појавио у штампи – лажан и фалсификован.

Крајем 2011. године појавило се много наговјештаја и шпекулација о повратку Мила Ђукановића на најзначајнију политичку функцију у држави – председника владе. Ако се ова чињеница узме у обзир, онда је јасно ко је желио да испромитује Лукшића у црногорској и широј јавности.

Тај податак је, очито, запазио и сам Лукшић.

Након афере повукао је низ кадровских потеза који су умирили Мила Ђукановића, „ударајући“ директно на његове највјерније кадрове.

Лукшић је одмах смијенио Веселина Вељовића, дугогодишњег директора црногорске полиције и након „широких консултација“ на то мјесто поставио старог партијског послужника, досадашњег директора црногорске царине, Божидара Вуксановића. Након неколико дана Вуксановић је у полицији посмјењивао све значајније шефове, али прије тога им одузео службена возила. Возила која су они свакодневно возили а била су одузета неким грађанима на провјеру!

Да ли је Лукшић кренуо у озбиљан обрачун са људима Мила Ђукановића остаје да се види, али је послје неколико дана „атерирао“ Владан Јоковић, шеф Агенције за националну безбједност. Из Агенције је пензионисан и Влатко Ракочевић, оперативни радник из Мојковца који је познат по контактима са Насером Кељмендијем. Ракочевић је у родном граду отворио угоститељско-туристички објекат велике вриједности. Ракочевић је био један од најзначајнијих кадрова мојковачког „ДПС клана“ на чијем челу су Душко Марковић, министар правде и потпредседник владе, и смијењени Веселин Вељовић, бивши директор полиције.

Лукшић је затражио смјену још неких људи из АНБ, Зорана Лазовића, начелника Пете управе (наслиједио убијеног Дарка Распоповића) и Душка Голубовића. За имена ове двојице се веже неколико великих афера. Од блиских веза са нарко-босом Сафетом Калићем, који је такође у бјекству, па до неких ликвидација и убиства власника „Национала“ Пуканића у Загребу.

Међутим, без обзира на захтјев председника владе Лукшића, ова два веома важна човјека за режим Мила Ђукановића, за сада, нико не може или не смије да смијени.

Они сами неће да оду. Досадашње смјене у полицији и АНБ Лукшић је издејствовао уз помоћ, Ђукановићу нелојалних кадрова у ДПС-у, као и коалиционог партнера, кадрова Социјалдемократске партије Ранка Кривокапића.

Шта ће се даље дешавати – велика је непознаница. Лукшић, да би опстао на политичкој сцени, мора ући у фронтални обрачун са корумпираним окружењем. Мило Ђукановић, иако је, изгледа, изгубио полицију, чврсто држи у својим рукама правосуђе преко Весне Меденице, председнице Врховног суда, јак лоби у Лукшићевој власти преко Душка Марковића, државно тужилаштво, преко Ранке Чарапић, али се ипак називу пукотине у, до јуче, монолитном режиму.

Међутим, сукоб се заоштрава и Лукшић није без аргумената, али ни без шанси. Главну подршку му ипак пружају неке државе ЕУ које хоће у Црној Гори „жешћи обрачун са организованим криминалом (мафијом), што је и главни услов за приступање Црне Горе евроатлантским интеграцијама!“

Безрезервна подршка ЕУ Лукшићу у сукобу са Ђукановићем и није нека пресудна гаранција у предстојећем жешћем сукобу.

Мило Ђукановић је засигурно отписан од својих дојучерашњих ментора и налогодаваца. Да ли је Игор Лукшић њихов најновији цокер, питање је за анализу.

У сваком случају, његова политичка каријера ни у ком случају неће дуго трајати.

Најновији митинзи незадовољних грађана у Црној Гори припремају изненађење, како Ђукановићу тако и Лукшићу. Ако се артикулише нагомилано незадовољство грађана, Црна Гора ће личити на бурно политичко чистилиште. Тада неће бити лако ни Лукшићу ни Ђукановићу иако се овај други жешће бори. Улог за његову борбу јесте његова слобода, а можда и борба за много већи улог.

Лукшић, ако буде поражен, отићи ће у политичку пензију и ништа више...

Осим ако су ови објављени листинзи прави. Онда ће мач правде замахивати и „косити“ много шире него досеже утицај самог Мила Ђукановића.

Ђука Мирковић

Ко се талио у „Телекому“

Американци руше Ђукановића

• **Најновија црногорска афера „Телеком“ додатно је уздрмала Породицу. Мило Ђукановић није своје послове ширио у „Првој Банци“ већ је преко адвокатских услуга своје сестре Ане Коларевић ушао у многе послове са страним компанијама**

„Зли“ језици тврде да је Коларевићка, на име адвокатских услуга, наплатила своје услуге у „Телекому“ са 300.000 евра. Амерички истражни органи тврде да је код приватизације црногорског „Телекома“ дато мито у висини од око 7.000.000 евра док је Црна Гора оштећена за шездесетак милиона евра...

Америчке финансијске власти утврдиле су да је „Дојче Телеком“, преко своје подружнице „Мађар Телекома“, при куповини „Телекома Црне Горе“ подмитио више црногорских званичника са укупно 7,35 милиона евра.

„Дојче Телеком“ и његова подружница „Мађар Телеком“ пристали су да плате казну у Сједињеним Америчким Државама од око 95 милиона долара у оквиру нагодбе о судској тужби, у којој се тврдило да су бивши руководиоци те двије компаније поткупили државне функционере у Црној Гори и Македонији.

На притисак јавности, Врховно државно тужилаштво Црне Горе затражило је од америчких колега да им доставе све доказе у вези са афером „Телеком“ (званична владина верзија иако многи сумњају у то) послје чега ће црногорски органи гоњења одлучити да ли ће почети са саслушавањем сведока у том случају. Тужилаштво у Подгорици је раније саопштило да се већ годину дана води истрага о приватизацији црногорског „Телекома“.

Мађарски „Телеком“ је 2005. године, за пакет државних акција Влади Црне Горе платио 114.000.000 евра и скоро 23.000.000 евра мањинским акционарима. „Мађар Телеком“ је, како се наводи у тужби, подмитио најмање двојицу владиних званичника укључених у продају „Телекома Црне Горе“.

Шта кажу медији о овом случају који је показивао неке нове правце и методе рушења Мила Ђукановића који је двадесетак година био неприкосновени господар Црне Горе!?

Ипак, Мило Ђукановић!

„Монитор“, подгорички полумјесечник не вјерује да се у овој афери Американци обрачунавају са периферним ликовима црногорског политичког живота: сестром Мила Ђукановића, Аном Коларевић, професором Олегом Обрадовићем, некадашњим министром финансија Дарком Ускоковићем, Бранком Вујовићем, председником тендерске Комисије и професором Веселином Вукотићем, који је био у преговарачком тиму.

„Монитор“ тврди да се, ипак, ради о Милу Ђукановићу. У читавом овом случају помиње се име и Предрага Ивановића који је учесник свих великих послова породице Ђукановић па и у овом исплативом послу.

Новинар „Монитора“ тврди да је мито од седам милиона евра „врх леденег бријега“ и да се у суштини ради о пословима које је водио и у које је био укључен, у потпуности, Мило Ђукановић који је за вријеме приватизације „Телекома“ био председник Комисије за приватизацију.

– У том послу Црна Гора је претрпјела огромну штету, као и у другим бројним Ђукановићевим приватизацијама. Невоља бившег премијера је што се случај нашао на америчком суду и већ је доказано обиље криминалних радњи приликом продаје једног од најбољих црногорских предузећа – пише „Монитор“.

Према документима у свом посједу, како кажу у „Монитору“, имају доказе да је овом приватизацијом „Мађар Телеком“ добио на поклон читавих 67.000.000 евра!

Ко је био моћан да Црну Гору оштети за толико а да нико не чује, зна се. Једино и искључиво Мило Ђукановић.

Како пише „Монитор“, у уговору о куповини контролног пакета ове компаније која је важила за златан рудник у Црној Гори, било је записано да „Мађар Телеком“ треба да уложи 67.287.000 евра у црногорски „Телеком“, али је та ставка мистериозно нестала из уговора. То никога није забрињавало и нико се због тога није бунио.

Управа „Телекома“ се на сва уста хвалила да је уложила чак 116.000.000 евра, и то у виду „капиталних инвестиција“, али нико није хтио даље да прича и објасни да је „Телеком“ те паре зарадио у Црној Гори. „Мађарски Телеком“ није уложио, иако је био обавезан, ни један једини евр.

Ако се анализира цифра којом је амерички суд осудио „Дојче Телеком“ (власник „Мађарског Телекома“) да плати, због корупције, око 92.000.000 америчких долара, јасно је да су уговори са македонским и црногорским „Телекомом“ били прави рај за купца.

Амерички истражни органи су у току истраге утврдили

да су Мађари мито исплаћивали као „консултантске услуге“, и то сестри Мила Ђукановића јер је она као адвокат „овлаштена“ да преговара и контактира са страним пословним партнерима али и представницима менаџмента који су имали отворене рачуне на Маурицијусу и Сејшелским острвима. Новинар „Монитора“ тврди да амерички правосудни органи имају доказе да су ове фамилије повезане са породицом Ђукановић и са њиховим пријатељима.

Како и кога заступа Ана Коларевић?

Ана Коларевић је сестра Мила Ђукановића. Стреловити политички успон њеног брата Мила значио је и њен страховити успон у каријери, али и социјалном статусу. Ана је каријеру почела као судија Основног суда у Подгорици, али је брзо дошла у виши суд као судија. Њена најисплативија пресуда са тог мјеста била је у спору једне домаће компаније Verpler&Jacobson чији је (папирни или формални власник), Зоран Бећировић из Колашина и једне стране туристички веома успјешне компаније око приватизације хотела „Авала“ у Будви.

Како тврде неки медији, након приватизације црногорског „Телекома“, син Ане Коларевић, Един, купује стан у центру Њујорка, на Менхетну, за око милион америчких долара.

Коларевићка је била у Управном одбору никшићке железаре док ју је „приватизовала“ тајанствена МНСС оф-шор компанија. По мишљењу финансијских стручњака, МНСС је у потпуности уништила железару а онда се нагло повукла из ње, исто као и Ана Коларевић.

Исти адвокат је заступао и „Хеленик петролеј“ код приватизације „Југопетрола“ у још једној сумњивој приватизацији. Али ту се не завршавају све „приватизације“ Ане Коларевић. Наиме, она је „заступала“ ХТП Бока код приватизације појединих хотела у Херцег Новом, а хотеле је купио кум породице Ђукановић, Драган Брковић, власник компаније „Вектра“. Брковић се у уговорима о приватизацији обавезао да у хотеле инвестира милионске суме, али су они сада по-

стали обичне руине пошто у њих није уложен ни евро.

Ипак, многи тврде да је најисплативији посао Ане Коларевић био са канадским милијардером Питером Манком, који је преузео „Арсенал“ у Тивту. Један од Манкових људи је након ове приватизације изјавио да никада није видио толико високу фактуру за адвокатске услуге. За узврат, Манк је купио најатрактивнију локацију на јадранској обали за симболичан новац.

Коларевићка је била у пословима са сингапурским „Аман рисортс“, закупцем Светог Стефана, руском компанијом Со-нуба, Миракс, ЦКБ, ХААБ... Узгред, Коларевићка заступа и породицу Карађорђевић како би повратили своје богатство које су прије Другог свјетског рата имали у Црној Гори.

Оно што Коларевићка сама каже о свом послу јесте да „заступа 80 одсто страних компанија које пословно сарађују са Црном Гором...“

Душко Секулић

Маровић (још није) кренуо на Ђукановића

Маровић поднио лажну оставку

• *Потпредседник Демократске партије социјалиста трпи свакодневне шамаре од Мила Ђукановића, председника. Понижавању никад краја, али је Маровић покушао да заталаса црногорску политичку сцену. Написао је оставку на мјесто потпредседника ДПС-а уз обећање да ће формирати своју странку. Многи се у Црној Гори кладе да од тога нема ништа и да Маровић опет пријети празном пушком. Међутим, ако се зна да се спрема хапшење његовог сина, кћерке и стрине, онда је у питању „образ“! Или боље речено, притисак породице. У обрачуну Мила Ђукановића са Светозаром Маровићем овај први је повео, али то је само почетак*

Иако незванична, информација да је Светозар Маровић поднио оставку на мјесто потпредседника Демократске партије социјалиста, одјекнула је као бомба међу бољим познаваоцима политичких прилика у Црној Гори. Вијест, под условом да је тачна, значи да је дуго одлагани политички рат Светозара Маровића са Милом Ђукановићем и коначни расплет у врху Демократске партије социјалиста кренуо.

Ђукановић је, притиснут споља, морао да преда положај председника црногорске владе, али је у паду осјетио „нездраве“ политичке амбиције свог „најближег“ сарадника Светозара Маровића и муњевито је кренуо у офанзиву. Ђукановић је хапшењем Куљаче, Драгана Маровића и других не само послао поруку Светозару већ и многим земљама ЕУ, које дипломатским путем или на неки другу начин траже судар црногорских власти са организованим криминалом у којем је, осим Ђукановића, и Маровић до самог грла! Мило је преко ноћи од губитника постао побједник над Маровићем, што у овим околностима и није лако. Изгледа да ће доћи до судара најистакнутијих носиоца власти у Црној Гори. Предстоји брз и немилосрдан обрачун два најистакнутија човјека у власти.

По ријечима Момира Булатовића, бившег председника Црне Горе, Маровић је морао сарађивати са Ђукановићем јер је и прије сукоба Булатовић-Ђукановић био огрезао у криминалу. Служба државне безбједности једном прили-

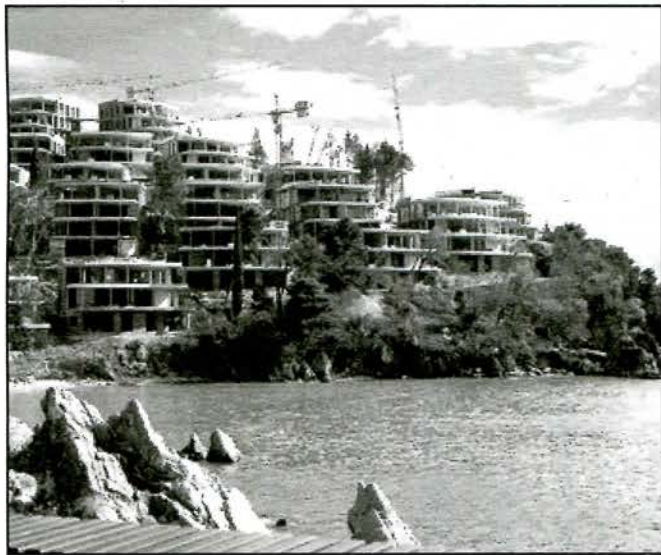

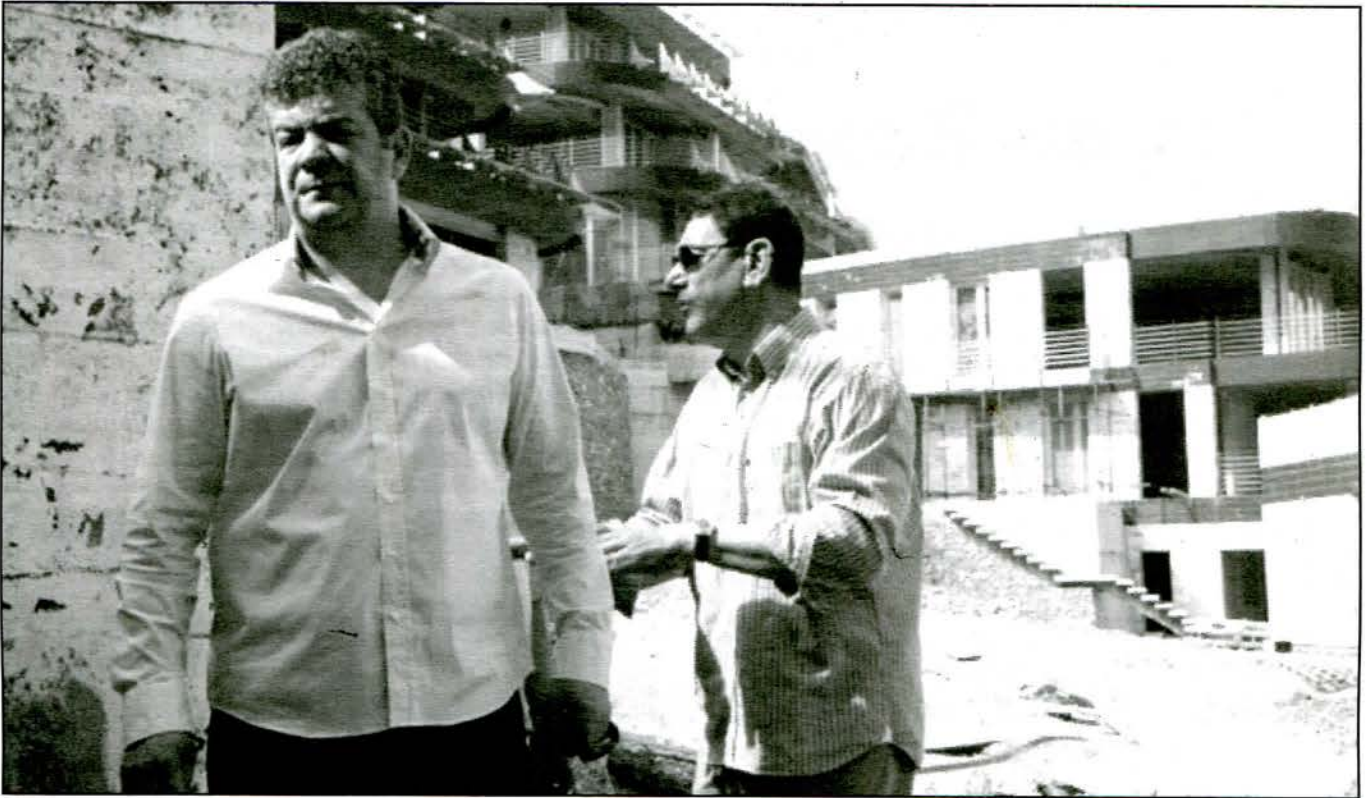
ком евидентирала је шверц 40 шлепера дувана чији је власник био Маровић. Булатовић је то знао, али је тада хтио да сачува крштеног кума од затвора. Папири о Маровићевом криминалу доспјели су Ђукановићу у руке и он је морао да „легне на руду“.

Разлог за накнадну Маровићеву љутњу јесте сазнање да Агенција за националну безбједност прати и снима његовог сина Милоша и његову кћер, која вртоглаво политички напредује у будванској општини, као и Светову стрину која је врло значајан фактор.

Спекулише се да је млађи Маровић ушао у пословни дил са најмоћнијим човјеком у Црној Гори – Браниславом Браном Мићуновићем. Некадашњи одбојкаш се, преко ноћи, обогатио првенствено јер је син Светозара Маровића, некрунисаног краља Будве и једног од најмоћнијих људи у Црној Гори.

Милош Маровић несметано ради и са компанијама које контролише Станко Суботић, као и са многим другим познатим бизнисменима.

Сукоб који тиња на релацији тужилаштво и Управа полиције компликује црногорску свакодневицу. Из тужилаштва стално и јавно стижу саопштења да је опструкција у Управи полиције толико велика да се не може ријешити ни један значајнији кривични поступак, посебно не они који се воде против организованог криминала.

Приликом ранијег раскола у Демократској партији социјалиста, Маровић је дуго био на Булатовићевој страни мислећи да је јачи. Међутим, на страни Ђукановића су била три одлучујућа фактора: Брано Мићуновић, ДБ на челу са Вукашином Марашем и западни фактор (САД и Велика Британија).

Сада су се ствари измијениле. Ђукановић губи политичку моћ јер се не налази на кључном политичком положају председника владе. Као председник Демократске партије социјалиста може много, али је спутан сталним акцијама западних „пријатеља“. Питање је колико прљавих појединости знају западни савезници црногорске власти.

Хапшење Куљаче и Драгана Маровића и неколико Светозаревих пословних и у криминалу блиских сарадника показало је Ђукановићеву моћ и његов велики утицај на директора Управе полиције Веселина Вељовића.

Ових дана актуелна је борба око реизбора директора црногорске полиције. То је Ђукановићева опозиција оцијенила као једно од стратешки важних кадровских битака за свргавање најокорелијег диктатора.

Није само шеф полиције на тапету. Миомир Мугоша, градоначелник Подгорице, провукао се кроз иглене уши да би био реизабран на исту функцију. Коалиција са СДП-ом се дрма. Стварају се нове коалиције, а политички потреси све више забављају један број кафанских аналитичара. Политичари који су владали посљедње двије деценије сада се баве укривањем свог богатства.

Ако се Веселин Вељовић, директор црногорске полиције, не изабере, Мило ће бити на вратима затвора. То је суштинска битка за опстанак.

Свето чека да се укаже нека пукотина у аури Мила Ђукановића и да крене у напад. Чека да неко зада јак ударац досадашњем господару Црне Горе па да крене у обрачун до

краја. Када му је Ђукановић ухапсио брата и пријатеље, Маровић се „завјетовао да ће ћутати“ и ишчекивати своју судбину.

Сада тајно подноси оставку на мјесто потпредседника ДПС-а, па је одмах повлачи и демантује. Очито да је нервознији него иначе јер му предстоји тежак период у животу. Судар са Милом Ђукановићем још нико није „преживио“, али вријеме се мијења. Ђукановић има све мање оданих пријатеља, западни „савезници“ га све више стежу а грехова има на претек. То све Маровић зна и чека. Оба актера почињају да се разликују у тактици.

Многи аналитичари сматрају да до судбоносног судара два најмоћнија човјека у ДПС-у никада неће доћи јер би то убрзало њихов коначан пад. Други, опет, мисле да је прву рунду добио Ђукановић, али да рат није још ни почео. Трећи тврде да је вријеме и једног и другог ипак истекло и да се може очекивати њихова потпуна политичка маргинализација, а након тога и покретање кривичног поступка против њих.

У сваком случају, тешко вријеме за водећи ДПС двојац.

В. В.

Поново успостављена фашистичка коалиција
Њемачка – Хрватска и „Велика Албанија“

Да ли ћемо добровољно постати робље ушавши у ЕУ

• Црна Гора је од 2006. године, након покраденог референдума, кренула на невиђени пут евроатлантских интеграција надајући се беспоговорној финансијској помоћи западних земаља. Црногорско руководство је играло још на једну карту – забијање ножа у леђа Србији и српском народу, покушавајући да то братоубиство наплате од српских крвника да би добили привилегије које су обећаване свима који су били против Србије и српског народа

Идеју о стварању Велике Албаније Адолфа Хитлера подржао је и Бенито Мусолини, али и фашистичка НД Хрватска. Зар вам данас све ово не личи на то вријеме!?

Није се још слегла прашина након доласка Ангеле Меркел у Београд или, боље речено, након њених порука Србији и српском народу. Не треба подсећати да је њемачка канцеларка подвукла српском руководству у Београду двије поруке: да Србија мора признати Косово и Метохију као независну државу, и да ће и те како сачекати са уласком у Европску унију.

Очито да власт из Београда никада и није била спремна да нам саопшти праву истину о Косову и Метохији и о ЕУ.

Наиме, ни у Подгорици ни у Београду не постоји објективна тежња власти да обичним грађанима објасни шта бисмо добили „уласком“ у Европску унију, а шта изгубили. Оно „шта бисмо добили“ се већ зна. Границе европских држава које су већ у Унији биле би у потпуности формализоване тако да би кретање грађана из Србије и Црне Горе било ослобођено беспотребних виза. Власти у Београду и Подгорици саопштавају још једну предност европских интеграција: приступ многим финансијским фондовима који би могли да покривају буџетске јаке безданице.

Црна Гора је од 2006. године, након покраденог референдума, кренула на невиђени пут евроатлантских интеграција надајући се беспоговорној финансијској помоћи западних земаља. Црногорско руководство је играло на још једну карту – забијање ножа у леђа Србији и српском народу покушавајући да то братоубиство наплате од српских крвника да би добили привилегије које су обећаване свима који су били против Србије и српског народа.

Гасећи скоро све привредне гране, црногорско државно руководство је угасило сваку наду за бољом будућношћу и са испруженом руком ишло код свих српских непријатеља. Криминална приватизација је осиромашила стотине хиљада становника у Црној Гори, али је обогатила десетак криминалаца. Годишња буџетска рупа је око 200.000.000 евра и углавном се крпи страним донацијама или кредитима, тако да је Црна Гора на путу дужничког ропства. Није боља ситуација ни у Србији.

Страни „спонзори“ Црне Горе ослободили су највише политичко и др-

жавно руководство одговорности за многа кривична дјела – шверц дувана, нафте, разних акцизних роба, украдених аутомобила, оружја, трговине бијелим робљем, дрогом... Њихове грехове западњаци користе како би вршили што већи притисак на црногорско руководство да што дуже производи антисрпску хистерију. Црна Гора ће увијек бити у милости спонзора са Запада само под једним условом: да задржи ударце Србији. Та улога Црне Горе и њене власти се и даље наставља.

Док у Црној Гори власт купи крвави новац издајући онога ко јој је најближи, дотле Србија клечи пред западним моћницима. У историји Србије није било понизније и сервилније власти од ове коју персонификује Борис Тадић причом да је улазак у Европу национални задатак број један. Они би давно признали терористичку државу на својој територији, али се плаше реакције у самој Србији. Тактика власти у Србији је да се проблем што више одуговлачи и да се евентуално званично губљење дијела територије саопшти у неким политички турбулентним временима, по принципу: борили смо се али се даље није могло.

Међутим, Срби на сјеверу Косова и Метохије нијесу баш расположени да гледају како им Шингари опет кољу нејач. Лако је онима који из Београда час меком, а час оштријом реториком „бране“ Србе.

Изјава министра спољних послова Јеремића да се „и даље разликују ставови

Њемачке и Србије по питању Косова“ је не само глупа већ хумористична.

Канцеларка Њемачке долази у Београд као гаулајтер и онај ко влада нама Србима, а не као представник државе коју смо поразили у прошлом рату. Како је то порађени дошао да нам кроји судбину треба питати оне који креирају спољну политику, а најприје Тадића и Јеремића.

Садашња Њемачка наставља политику коју је започео Адолф Хитлер. Меркелова, према Тадићу и његовој екипи, нема поштовања нити устежања. Оне које су одвајкада понижавали и даље понижавaju.

У Другом свјетском рату Трећи рајх је један дио Србије анектирао, други дио је остао независан, трећи окупиран, а 12. априла 1941. године јужна српска покрајина је припојена Великој Албанији. У саставни дио Албаније ушли су дјелови Црне Горе и Македоније. Тада је први пут створена *Велика Албанија*, на чијем васкрснућу се поново сада ради.

Идеју о стварању *Велике Албаније* Адолфа Хитлера подржао је и Бенито Мусолини и фашистичка НД Хрватска. Зар вам данас све ово не личи на то вријеме!?

Агресивну нацистичку политику Њемачка води према Србији да би направила политички, војни и сваки други прелаз према Истоку. Њемачке силеције намјеравају да очисте Балкан од Срба, јер су Срби одувјек везани за Русију.

Албанија код савезника у Другом свјетском рату није представљала неки значајан фактор. Њихова зликовачка дивизија „Скендербег“, која је припадала елитним јединицама фашистичке војске, починила је многе стравичне злочине над Србима.

Прије Другог свјетског рата преко 50 одсто становника на Косову и Метохији били су Срби, а данас их има десетак одсто.

Тито је још 1945. године примио на Бијелом двору гомилу наоружаних балиста и опростио им све злочине које су извршили. Сада Јадранка Косор, у „коалицији“ са Ангелом Меркел, успоставља нацистичку коалицију из Другог свјетског рата. Одлази на Косову и Метохију и пропагира вјечито пријатељство Њемачке са *Великом Албанијом*.

Комунистички период владања у СФРЈ такође је погоршавао стање у јужној српској покрајини спутавајући елементарна права Србима, а дајући сва, и она која им не припадају, Шиптарима. За вријеме Титове владавине из Албаније се на Косово и Метохију, уз благослов власти, доселило преко 300.000 Шиптара. Тада се коначно мијења национална структура у покрајини.

У споразуму СФРЈ и Албаније из 1946. године Албанији су дате многе привилегије; успостављена је монетарна унија, а царине као и да није било; а Србима је забрањен повратак на Косово и Метохију.

– Албанци су наши савезници – треснула је Ангела Меркел Борису Тадићу у лице усред Београда, и показала курс њемачке политике који се није мијењао од Другог свјетског рата.

Он је кукавички прећутао највеће увреде на свој и рачун народа који представља.

Србија је држава која је у Првом и Другом свјетском рату жртвовала милионе својих грађана како би била на страни правде и бранила сопствену слободу.

У оба свјетска рата била је нападнута и материјално уништена. Само у Јасеновцу је око 1.000.000 Срба убијено. Јосип Броз Тито никада није посјетио споменички комплекс у Јасеновцу.

Србија сада има власт која пузи пред свим српским непријатељима и крши Устав Србије.

Европска унија је јавно и без устежања изазвала грађан-

ски рат у СФРЈ, разбила државу. У том периоду погинуло је преко 300.000 људи.

Европска унија није перспектива Србији и Црној Гори. То је суицидна политика власти ових двију српских држава и правилински пут у провалију. Европска унија се урушава, а Србија и Црна Гора умиру од жеље да јој се што прије прикљоне.

Румунија и Бугарска су чланице ЕУ. Данас огроман број Румуна и Бугара раде послове уличних хигијеничара по европским престоницама док преко 200.000 ради у Србији најтеже послове на пољопривредним добрима.

Страховита финансијска криза потреса земље ЕУ као што су Ирска, Грчка или Португалија, док се галопирајући финансијски слом стреловито приближава и Француској, Шпанији и Италији.

Њемачка канцеларка не понижава само нас већ саопштава Грцима који „дугују“ преко 400.000.000.000 евра да се „одрекну неколико својих острва како би вратили своје дугове“. Њемачка сада не иде у освајачке походе са својим нацистичким СС дивизијама већ банкарским капиталом постижу исте или чак боље резултате.

У суштини, шта је Европска унија? Ништа друго до проширена Аустроугарска. У Европи је формирањем Европске уније почео својеврсни бал вампира.

Србија и Црна Гора су на мапи Европе и свијета небитне. Док се многе паметније владе занимају за евроазијске интеграције, ми умиремо у жељи да што прије осванемо у Европској унији.

Ко има право да народ гура у колективно самоубиство!?

Бориса Тадића интересују европске интеграције, а национална права Срба из Црне Горе га занимају колико лањски снијег.

Задатак да успостави што бољу регионалну сарадњу Тадић понизно користи да нема мјеста гдје се није извињено или пренемагао на уштрб државе коју представља.

НАТО је без одлуке Савјета безбједности бомбардовао и Србију и Црну Гору. Жртве се процјењују на преко 3000. Материјална штета је преко 200.000.000.000 долара. Уништене су саобраћајнице, привредни објекти, мостови, аеродроми, фабрике. Бацане су забрањене радиоактивне бомбе. Бомбардовали су нас они који су чврста НАТО песница – Турци, Холанђани, Французи, Британци, Американци, Њемци, само да би Србији силом отели јужну покрајину.

Зашто Тадић Меркеловој није тражио одштету за бомбардовања која је Србија доживјела и 1941. и 1999. године? Шта му је завезало језик? Зашто Вук Јеремић није истину громогласно изрекао на каквом међународном скупу?

Од Цветковића или Мила Ђукановића се иначе не може ништа ни очекивати. Они су се забавили о своме јаду. Цветковић брине како да му влада опстане, а Ђукановић како што дуже да остане на слободи...

Тадић ћути пред Јосиповићем и Јадранком Косор због наређења из Европске уније. Хрватска је тужила Србију за грађански рат 1992, па се Србија спремала да поднесе тужбу против Хрватске због геноцида над српским народом 1941 – 1945. и 1991. и огромних материјалних добара које је Хрватска отела од српског народа. Од тога, како ствари сада стоје, неће бити ништа.

То је резултат евроатлантске политике и понизног става власти у Србији. Геноцид је остао некажњен и нико не одговара за милион убијених Срба. Првенствено због издајничког става Бориса Тадића.

Данило Секулић

На притисак неких европских земаља, режим у Црној Гори почео обрачун са неким својим члановима

Привремено одузета имовина Дарка Шарића и Сафета Калића

- У Србији тужилац за организовани криминал покреће поступак против Дарка Шарића и његових помоћника и сарадника и он још у току 2009. године из Црне Горе „нестаје“ без трага. Многи тврде да је потрага за њим нерадо и са муком покренута. Хватање Шарића никада, до краја, није ни покренуто, што је и потпуно логично. Наиме, тешко да ће се ико из врха власти у потпуности окренути истјеривању правде обзиром да су многи значајни и познати криминалци у самом врху партија на власти. Док су се црногорски полицајци премишљали шта ће да раде са угледним и богатим грађанином и истакнутим чланом Демократске партије социјалиста Дарком Шарићем, он је „нестао“. Многи тврде да никуда није ни ишао из Црне Горе, већ да га та иста власт која га тобожје гони – чува
- „Зли“ језици сматрају да су и Калић и Шарић имали подршку неких високих функционера АНБ, а да богатство неких радника тајне црногорске службе управо потиче од нарко-новца

Двадесетогодишњим владањем Демократске партије социјалиста и Мила Ђукановића, Црна Гора је „преживјела“ тотално социјално раслојавање гдје је друштвено богатство прешло у руке 3 одсто становништва док су остали грађани постали, буквално – сиротиња.

Створена је не само владајућа већ и неприкосновена економска елита, и то за веома кратко вријеме. Повољним банковним кредитима, плачкашком приватизацијом, монополима у пословима са курентном рубом, шверцом дувана, нафте, оружја, људи и дроге, један дио грађана је постао неслушено богат.

Они који су на било који начин стицали богатство у Црној Гори, у последњих двадесетак година постајали су економска, а онда и коначно друштвена црногорска елита.

Два нарко-боса (иако многи сматрају да су и у Црној Гори имали шефа или шефове), Дарко Шарић из Пљеваља и Сафет Сајо Калић из Рожаја, су се стреловито попели друштвеном љествицом моћи. Како истрага показује, ова два човјека су зарадила милионе тргујући наркотицима. Углавном, Дарко Шарић кокаином а Сафет Калић хероином.

Шарић и Калић били су радо виђени гости на многим скуповима црногорске елите иако се дешавало и да припадници владајуће политичке гарнитуре бораве код једног или другог нарко-трговца.

Постали су угледни чланови Демократске партије социјалиста (Шарић) и Социјалдемократске партије (Калић) и најбољи финансијери странака на власти.

Тако је владајућа гарнитура обезбијеђивала по неколико милиона евра годишњих прихода док су Калић и Шарић на тај начин куповали слободу и угледно мјесто у црногорском друштву. Уосталом, у друштвеној елити има доста људи који су се обогатили преко ноћи радећи послове са оне стране закона, али су данас угледни чланови црногорске друштвене елите.

У Србији тужилац за организовани криминал покреће поступак против Дарка Шарића и низа његових помоћника и сарадника и он још у току 2009. године из Црне Горе „не-стаје“ без трага. Многи тврде да је потрага за њим нерадо и са муком покренута. Хватање Шарића никада, до краја, није ни покренуто, што је и потпуно логично. Наиме, тешко да ће се ико из врха власти у потпуности окренути истјеривању правде, обзиром да су многи значајни и познати криминалци у самом врху партија на власти.

Међутим, чињеница је да је притисак међународних институција на црногорску власт из дана у дан био јачи. Захтјеви да се крене у обрачун са криминалом у Црној Гори значили су и директан обрачун са црногорским „господарима“, Милом Ђукановићем и Браниславом Браном Мићуновићем.

Након конкретних истражних радњи које су започете у Србији и мноштва доказа да се у Црној Гори шверцују огромне количине кокаина и хероина и да су маркирани људи који тим руководе, невољно је покренута истрага против Дарка Шарића. Нешто касније на захтјев италијанског тужилаштва покренута је истрага против његовог млађег брата Душка, који је оптужен за формирање криминалне групе од 41 члана који су се на територији Италије бавили складиштењем и препродајом кокаина.

Док су се црногорски полицајци премишљали шта ће да раде са угледним и богатим грађанином и истакнутим чланом Демократске партије социјалиста Дарком Шарићем, он је „нестао“. Многи тврде да никуда није ни ишао из Црне Горе већ да га та иста власт која га тобоже гони – чува!

Донијета је судска одлука и у Србији и у Црној Гори, да се Дарку Шарићу привремено одузме имовина за коју се сматра да је стечена препродајом кокаина.

Ових дана директор Управе за имовину објавио је списак одузете имовине Дарка Шарића. Од почетка поступка Шарићу је одузето: „Тера инг“ ДОО Пљевља, „Мат компани“ ДОО Пљевља, „Мат констејшн“ ДОО Пљевља. У својини фирме „Мат компани“ налазе се станове и земљиште, пословне зграде, дискотека „Миниципијум“, кафе „4 собе“, као и „Мат петрол“, бензинска станица. Разна машине и аутомобили су у власништву фирме „Тера инг“ ДОО Пљевља.

То је, по процјени Управе за имовину, вриједност од 12.500.000 евра. То је само имовина која се налазила у Црној Гори. Та рачуница је сасвим другачија када се сабере имовина коју је имао Дарко Шарић и у Србији, а која је такође привремено одузета, судском одлуком. Дарку Шарићу су у фебруару 2011. године заплијењене виле на Дедињу, шест станова у Београду, три гараже и клуб у Крагујевцу, двије виле и неколико хиљада хектара у Сремској Каменици, бројни плацеви такође у Сремској Каменици. Заплијењено је много новца на банчиним рачунима у Србији, али је заплијењена имовина и Дарковог блиског сарадника у растурању и трговини опијатима, Горана Соковића, и то његова три стана и чак и једно дјечје обданиште које је било у власништву Лане Поповић, Даркове невјенчане супруге.

Заплијењена је породична вила Жељка Вујановића, једног од блиских Шарићевих сарадника, и то у Жељезничкој улици у Крагујевцу, и кућа у селу Дивостин.

Средином марта 2011. године ухапшен је адвокат Радван Штрбац који је био укључен у послове нарко-клана Дарка Шарића. Њега оптужница терети да је прао новац нарко клана а појављује се као већински власник предузећа „Јединство“ из Гајдобре!

У Србији је формирана и Дирекција за управљањем одузетом имовином која је у другој половини 2011. године ушла у новосадске хотеле „Путник“ и „Војводина“, као и у три ресторана, кућу вина, а преузели су већински пакет власништва у синдикалним одмаралиштима у Ровињу.

Истражни органи у Србији и даље раде свој посао испитујући све већи број осумњаника.

Међу некретнинама које би могле бити имовина Дарка Шарића у Србији су кафићи „Коде“ и „Паскући“. Кафић „Коде“ је на Булевару Арсенија Чарнојевића 54, у коме је заплијењено неколико станова који су били у власништву Дарка Шарића и чланова његове најближе родбине.

Марко Кречковић се појавио као власник једне ливерпулске компаније која је, по његовим ријечима, „власник ових кафића“ иако је полиција у „Кодеу“ пронашла 300.000 динара који нијесу имале власника.

Када се све сабере, Дарку Шарићу је одузето, до данас, имовине која вриједи нешто око 100 милиона евра иако многи тврде да је имао више новца у готовини...

Сафет Калић, „угледни“ члан црногорског високог друштва, имао је сличну судбину.

И он је прије објављивања оптужнице „нестао“ и нигдје га нема. Препознат рецепт. Сафет је утекао, али су зато ухапсили његову супругу Амину и брата Мерсудина, пошто им је трговина наркотицима и прање новца био породичан бизнис.

Списак привремено одузетих непокретности у Црној Гори Сафета Калића је много импресивнији у односу на оно што је узето Шарићу.

Прво је одузет хотел „Тајсон“ у Рожајама, па онда велелепни хотел у центру Рожаја, „Рожаје“, а након тога и хотел „Турјак“ који се налази близу Рожаја, али је његова реконструкција каснила. Један пословни простор у Рожајама површине 380 квадратних метара, земљиште површине 6.255 квадратних метара и објекат површине од 457 квадратних метара у катастарској општини Улцињ, затим низ путничких, скупочјених аутомобила, компанију за израду украсног стакла на Зеленима „Кристал“, АД Рожаје, „Даут Даут“ ДОО Рожаје и „МАК Петрол“ ДОО Рожаје.

Осим ових вриједних некретнина, Сафету Калићу је одузето земљиште површине 9.200 квадратних метара, на којем је изграђен ресторан, ауто-периионица, забавни парк, и стамбени простори.

Управа за имовину Црне Горе предложила је и начин управљања одузетом имовином. Наиме, како је предвиђено, за станове који су привремено одузети обезбијеђено је одржавање из фонда који је формиран издајом тих станова. За управљање овим објектима биће расписан тендер па ће се

бирати најповољније могућности. Није искључено да се имовина повјери и досадашњем менаџменту ако им резултати рада буду добри.

Сафету Калићу је за сада привремено одузето имовине која на тржишту вриједи 28.000.000 евра, али се истрага још није зауставила.

Пљенидба имовине Дарка Шарића започела је оног тренутка када је из Италије стигла потјерница за млађим, Душком Шарићем.

У оптужби врло прецизно пише да је Душко Шарић од 2009. до прошле године формирао мафијашку организацију од 41 члана која се бавила складиштењем и препродајом кокаина.

Врховно јавно тужилаштво – Одјељење за сузбијање организованог криминала, корупције, тероризма, и ратних злочина из Бијелог Поља, оптужује Душка Шарића да је у првој половини 2009. године у италијанском граду Ливинио, наводно, договорио набавку, складиштење и превоз 225 килограма кокаина.

Новембра мјесеца 2010. године ухапшен је Душко Шарић у Пљевљима након што су италијанске власти издале налог за његово хапшење у међународној полицијској акцији названој „Лоптице“. Он је већ био у Пљевљима и ухапшен је у фискултурној сали док је играо мали фудбал.

Кључне оптужбе које му се стављају на терет јесу оне које је италијанском тужилаштву доставио Милорад Стијеповић, кога су Италијани ухватили са 20 килограма кокаина.

Дана 19. јануара 2009. године италијанска полиција је, у италијанском граду Тиреније ди Пиза, ухапсила Јана Просека, члана мафије коју је организовао Душко Шарић. Код њега је нађена огромна количина кокаина – 214 килограма.

Неки „зли језици“ тврде да су браћа Шарић хтјела, преко хрватског ГП „Конструктор“, да граде аутопут Бар-Бољаре обзиром да су, како се даље сазнаје, имали преко милијарду евра готовине коју је изградњом аутопута требало „опрати“!

Даље, на сваком кораку су јако видљиве блиске везе великих нарко-босова са актуелним режимом у Црној Гори.

У друштву гдје се врти неколико десетина милијарди евра, као што је црногорско, и као што се зна да су толике паре у рукама малог броја људи, тешка је било која политичка промјена.

Након хапшења Амине Калић и њеног дјевера Мерсудина, црногорски органи гоњења су, неколико дана, „уживали у слави“. Истог тренутка, усред центра града постављена је улична „инфраструктура“ за потписивање петиције за ослобађање жене Сафета Калића из истражног затвора. Организатор петиције, која је касније била уручена црногорским истражним органима био је један локални нарко-дилер који ради у иностранству.

Петицију за ослобођење Амине потписало је неколико хиљада људи, па је предата Вишем суду у Бијелом Пољу који води овај предмет. Због свакојаким импликација, понајвише жестоког реаговања неких западних земаља, петиција није имала никаквог значења. Брат и супруга једног од црногорских нарко-босова, Сафета Калића, остали су у истражном затвору.

Зли језици сматрају да су и Калић и Шарић имали подршку неких високих функционера АНБ, а да богатство неких радника тајне црногорске службе управо потиче од нарко новца.

У Беранама је прије мјесец дана полетио у ваздух један пословни простор у центру града, за који се претпоставља да припада Драшку Вуковићу и извјесном Лабану, који су раније били војници Дарка Шарића а сада су се предали МУП-у Србије, са намјером да кажу све што знају како би добили статус свједока сарадника. Пошто су ван домета мафије коју контролише Шарић, за сада су у животу, али није извјесни Терзић из Пљеваља, који је на превару узео од Шарићеве мајке 300.000 евра. Након тога је ухапшен и половином новембра, основано се сумња, убијен у спушком за-твору.

Један из Шарићеве екипе, извјесни Бајић, убијен је у италијанском затвору половином септембра 2011. године, који се такође трудио да добије статус свједока сарадника.

У Подгорици се води жестока кадровска битка око избора новог директора црногорске полиције. У случају да Веселин Вељовић не буде изабран за првог црногорског полицајца, Милу Ђукановићу, бившем премијеру и председнику Црне Горе, не пише се добро.

Иако је поставио своје највјерније кадрове на кључна мјеста, Весну Мединицу за председника Врховног суда, Душка Марковића за потпредседника владе, покушава да још један мандат постави Веселина Вељовића, Ранку Чарапић, врховног државног тужиоца, специјалног тужиоца за организовани криминал...

Није нимало сигуран да се неће веома брзо наћи иза решетака. Политичка узданица и највјернији партнер у тешким моментима му је Ранко Кривокапић, који је и тим гестом, уништио имиџ СДП-а као партије „чистих руку“!

В. Ракита

Шиптарска нарко-мафија контролише Црну Гору

Браћа по хероину

- Два највећа нарко-клана у Европи су из јужне српске покрајине, Косова и Метохије. Један контролише породица Османи, а на његовом челу се налази Ђазим Османи звани Феликс док је други клан из околине Пећи и њим руководи Насер Кељменди који тренутно живи у Сарајеву, али је везан по много основа и са Црном Гором. Овај други је можда и најјачи и чврсто везан за Црну Гору, неке црногорске политичаре, полицајце...

Оба клана имају изузетно добре мафијашке везе са црногорским криминалним групама. Према провјереним и добро обавијештеним изворима, клан који контролише Насер Кељменди има око 500 људи у Црној Гори.

На платном списку Насера Кељмендија „контроверзног бизнисмена“, по провјерљивим подацима, у Црној Гори налазе се криминалци, сумњиви бизнисмени, али и политичари.

Ако се зна да нарко-кланови са Косова и Метохије имају огроман новац који врло ефикасно улажу у нове послове и подмићивање државних службеника неких држава на Балкану (па и Црне Горе), онда се њихова моћ не може објективно ни сагледавати. Наиме, према страним безбиједоносним изворима нарко кланови који су из јужне српске покрајине контролишу годишњи приход он неколико милијарди евра, што их чини моћнијим од неких бивших југословенских република.

– Читава плејада најпознатијих црногорских ликова из свијета криминала одувидјек је покушавала да се додвори и ступи у везу са Кељмендијем због послова и новца, али то није увијек ишло глатко јер они нијесу били његов ниво – каже за јавност један од подгоричких добро обавијештених извора.

Очито да су многи који су мислили да су име у свијету криминала у његовим очима били обични „кокошари“, али оно што се са сигурношћу може рећи јесте да су Дарко Шарић и Сафет Калић (црногорски нарко-бизнисмени) били Насерови миљеници.

Да није Насер био само шеф Шарићу и Калићу познато је мало ширем кругу људи у Црној Гори. Виђан је у друштво једног веома утицајног црногорског политичара, како испијају кафу у кафеу „Гранд“ у ужем центру у Подгорици.

У згради гдје је изграђен кафе „Гранд“, али са дворишне стране, Насер Кељменди има велелепни стан, велике вриједности. Али то се и може очекивати од човјека који годишње заради неколико милијарди евра.

Јаку логистичку подршку Кељменди има у неким црногорским нарко-пунктовима, као на примјер у Рожајама чија се општинска територија наслања на границу са јужном српском покрајином.

Тамо држи аутомобиле које користи по територији Црне Горе. Најчешће је узимао аутомобиле од нарко-трговца и његових пословних сарадника браће Самира и Суада Мусића који се тренутно налазе у затворима Србије.

Насерови синови Елвис, Лиридон и Бесник већину времена проводе у Рожајама возећи скупочјени „ферари“ вриједан неколико стотина хиљада евра чији је власник још један нарко-бос – Исмет Османи звани Цури. Многи црногорски сијачи магле кажу да је Насер емотивно везан за Рожаје јер му је супруга рођена у том градићу на сјеверу Црне Горе, што је врло озбиљна шала. Данас је Рожаје један од балканских транзитних центара шверца разне робе. Наркотика посебно.

Насеров син Лиридон је бесправно стекао црногорско држављанство (потплативши црногорске полицијске службенике у которском центру безбједности). Лиридон и три службеника из Котора су у истражном затвору док је Елвис, који је такође добио држављанство „испод руке“, у бјекству и недоступан органима гоњења.

Насер Кељменди трајно живи у Сарајеву, финансира екстремне исламистичке организације, али често долази у Црну Гору, за коју каже да му је „друга домовина“!

Сваки пут када дође, Насер има на располагању бар десетак аутомобила, од којих најчешће вози дип подгоричких таблица, „ауди“ Аб и фолксваген босанских таблица.

Насер и не зна колико има аутомобила јер их сваке године купи бар по двадесетак и он, како кажу добро обавијештени, „мијења аутомобиле као кошуље“. Полицијски извори нијесу сигурни колико пута Кељменди годишње долази у Црну Гору јер „долази из разних праваца“, али се са сигурношћу може рећи, да га нико не дира и да се потпуно слободно креће. Неке аутомобиле је купио и у Црној Гори код једне познате и велике ауто куће.

– Ове године је био у Црној Гори бар четири или пет пута. Ако не долази из Босне, гдје му је главно сједиште, онда стиже са Косова, преко граничног прелаза Кула, између Пећи и Рожаја, или преко Албаније и граничног прелаза Сукобин. Осим стана у Подгорици, у Црној Гори посједује хотел у Улцињу, затим луксузан стан у истом граду. Има једанаест стамбених простора укупне површине 377 квадратних метара, као и стамбену зграду од 1600 квадрата – објавиле су подгоричке „Вијести“ 23. октобра 2011. године, преносећи изјаву свог сарадника из црногорске полиције.

Са друге стране, на листи интересантних OCCRP се поред осталог наводи да у Црној Гори Кељменди има у стопостотном власништву регистровану фирму „Donata Kompani“ која се бави некретнинама. Ако се погледају катастарске књиге, лако се може примијетити да у Улцињу има у власништву 18.638 квадратних метара земље.

Колико трагичан толико и интересантан је податак да је Кељменди још 2006. године, на територији општине Плујине, убио пјешака и без задржавања побјегао са лица мјеста прелазећи у Босну и Херцеговину.

Још прошле године (2010) неко је поставио на Јутјубу снимак разговора једног полицајца са пункта у Рибаревинама који телефоном обавјештава оперативца ДБ-а из Мојковца, Влатка Ракочевића, да је зауставио аутомобил у коме се налазио Кељменди и који је код себе имао 500.000 евра готовине. Како се чује на снимку, полицајац обавјештава официра ДБ-а да се „Кељменди позива на везу са црногорском тајном службом, посебно са тадашњим шефом Душком Марковићем...“

Ракочевић је, наравно, демантовао све везано за аудио снимак али се и енормно обогатио па је у Мојковцу никло луксузно здање са називом „Ракочевића имање“ у коме је и најлуксузнији ресторан и многу други спортски садржаји...

Ни након интервенције неких организација да се испита огромно и изненадно богатство Влатка Ракочевића из Мојковца, до данас, нико прстом није мрдноу.

Полицијски стручњаци из Црне Горе, аналитичари криминалних активности, тврде да Насер Кељменди и поред огромног богатства (читај моћи), у Црној Гори али и на Космету има непријатеље.

– Поуздано се зња да је организовање убиства Насерових блиских рођака у Пећи наручено у Црној Гори. Било је то 31. децембра 2009. године у дискотеци Siti. Непознати атентатор је упао и ранио Ваљдета Кељмендија мада је, то је било очигледно, убица пуцао да убије Џевдета Кељмендија. Вјерује се да је атентатор који је успио да умакне дошао из Црне Горе и да је убиство било наручено у Црној Гори – каже повјерљиви извор из „Вијести“.

Иако се слободно креће, сарађује са многим људима који би требало да су га давно ухапсили, Кељменди свим наркооперацијама командује из сарајевског приватног, његовог хотела Kasa Grandе који се налази на Илици.

Оно што је за анализу јесте податак да Кељменди не продаје само огромне количине хероина који долази из Авганистана, већ шефује и расподјелом кокаина који долази из Јужне Америке, има огроман новац и огромну моћ. Моћнији је од многих шефова балканских држава.

Тренутно нарко-картел Насера Кељмендија, по обавјештајним изворима, броји од 5000 до 6000 чланова. Организација клана је таква да главни шеф не познаје сваког свог радника, нити је то могуће. Кељменди познаје само оне који су у врху управљања растурањем опојних дрога. Он директно руководи екипом од педесет људи и у организацији влада челична дисциплина. Мање грешке се плаћају главом, али новца има у изобиљу. У најужи круг Кељмендијевих сарадника спадају: Рамиз Мурићи, Реџеп Реџо Кељменди, Мехмед Садрија, Садик Мурићи, Хисен Курбогај, Скендер Мурићи, Ахмет Мала, и Мухамед Али Гаши, познат као Жути...

У нарко-клану Кељменди посебно мјесто заузимају Насерови рођаци: Реџеп, Шефкет, Вилдет, Џевдет и Аргон звани Гроши, који раде искључиво са дрогом. Међутим, послови се шире јер сада Рам Кељменди шверцује дрвену грађу из Црне Горе док послове око шверца оружја води, у име клана, Шума Еруш.

Ту се, међутим, не завршавају сви Кељмендијеви послови. Браћа Мурићи или боље речено породица Мурићи подређена је Насеровој породици и клану. Они раде са украденим возилима из Сједињених Америчких Држава. Садик Мурићи и његов брат Енвер Мурићи су у Америци под директном контролом Скендера Кељмендија. Скендер у Бруклину контролише и продаје дрогу и оружје.

Исто као клан Мурићи, за Кељмендијево раде и неке мање шиптарске породице као што су Љајци, Бајрами и Љуца. Ове породице, опет преко својих чланова и родбине, контролишу многе мутне послове у западној Европи.

Шиптарски мафијашки центар у западној Европи налази се у Хамбургу, а у том граду неприкосновено владају браћа Османи: Бурим, Башким и Феликс.

Насер Кељменди се са њима „пословно“ повезао преко Исмета Цурија Османија из Улциња, за кога медији тврде да нема црногорско држављанство али да има црногорски пасош и личну карту.

Тешко је израчунати колико богатство контролише Насер Кељменди или кога контролише из политичког, јавног, полицијског или бизнис живота Црне Горе. Многи тврде, по грубој рачуници, да Кељменди има преко десет милијарди евра имовине, а од тога четири-пет милијарди у готовом новцу а остатак у некретнинама и другим стварима.

Кељменди је, званично, власник дванаест најбоље опремљених бензинских станица у јужној српској покрајини које се воде под именом „Ник петрол“, а које обједињује предузеће „Ник холдинг“.

Једну изузетно опремљену бензинску станицу Кељменди има и у Сарајеву, али и један од најлуксузнијих хотела гдје се могу видјети нека позната имена из свијета бизниса, политике и безбиједоносно-обавјештајних служби.

Већ дуже времена директор црногорске полиције, Веселин Вељовић, обећава да ће се ухватити у коштац са организованим криминалом а нарочито оним који персонификује Насер Кељменди. Вељовић је у обећањима добио и појачање у лику и дјелу свог колеге из БиХ Драгана Лукача. Питање је колико је искрена жеља ових функционера полиције да се ухвати у коштац са овом најорганизованијом и најопаснијом бандом. Има ту још много тешких и интересантних питања. Ко политички у Црној Гори „покрива“ Кељмендија јер од те чињенице зависи и свака полицијска акција? Уосталом, ако се зна да Кељменди у Црној Гори има на платном списку око 500 људи различитих друштвених профила, није лако кренути у обрачун са тако јаком мафијом и у далеко јачим државама.

Неке земље западне Европе стално постављају нове услове за улазак у Европску унију, а један од кључних, за Црну Гору, јесте обрачун са организованим криминалом.

Да ли је обећање Вељовића празна прича или пуцањ у празно, показатиће вријеме. Оно што се зна јесте да би удар на Кељмендија изазвао потресе међународног карактера и веома великог политичког интензитета. Како ће Вељовић и Лукач одговорити на све јасније поруке из иностранства, остаје да се види. Уосталом, онда када акција започне, ако се то икада и деси, ова два полицијска директора могу бити у дубокој пензији.

Кељменди већ тридесетак година изграђује своју криминалну каријеру. Они који ствари добро познају кажу да је организацију своје мафије довео до савршенства тако да је његова организација једно велико братство у коме владају беса и закон ћутања.

Скоро да је немогуће наћи неког од покајника који би проговорио о Кељмендијевим злочинима, сматрају неки полицајци.

Оно што би коначно Кељмендија покопало јесте удар који би преко Еф-Би-Аја добио од САД. Уосталом, до сада Американцима није падало на памет да га хапсе и прогоне. Очито да су у неком веома важном сагласју.

Мл. Кн.

Како Црна Гора чува своје „заслужне“ грађане:
Сају Калић у „бјекству“, а жена му у затвору

Шарићев брат близанац

- По неким шпекулацијама, Калић је уложио око седам милиона евра у разградњу Државне заједнице Србије и Црне Горе. Заслужан је грађанин јер је огroman новац давао црногорској власти
- Био је један од најиздашнијих донатора Демократске партије социјалиста и лични пријатељ многих функционера те странке. Није крио везе са појединцима из врха МУП-а Црне Горе и Агенције за националну безбједност. Увијек је имао потпуну заштиту режима. Невјероватно би звучало да црногорска власт није била упозната са професијом Сафета Калића

Привредна ситуација у Рожају, малој општини на сјеверу Црне Горе, у потпуности је црна. Највећи градски колектив, ШИК „Горњи Ибар“, који је запошљавао око двије хиљаде радника, затворен је, као и Фабрика кристала и Фабрика за производњу декор-папира и сви други индустријски погони.

Приватизовани луксузни угоститељски објекти раде добро иако општинска туристичка организација нема посла. Оно што добро ради у Рожају припада нарко-дилеру високог ранга, Сафету – Сају Калићу, који је годинама куповао све оно што се исплати.

Сафет – Сају Калић припада реду „угледних“ личности данашње Црне Горе. Финансијер је Демократске партије социјалиста, Исламске вјерске заједнице, а дао је прилог за изградњу цркве Ружице у центру града.

По неким шпекулацијама, Калић је уложио око седам милиона евра у разградњу Државне заједнице Србије и Црне Горе.

Калић је данас најпознатији Рожајац и један од најбогатијих људи у Црној Гори. Многи кажу да је новац зарадио шверцујући хероин са Косова и Метохије. Такође, дуго је власник луксузне бензинске станице „М петрол“, на излазу из Рожаја у правцу Новог Пазара. Ова бензинска станица запошљава 35 радника, који имају веома пристојне плате, и

важи за најбоље опремљену на сјеверу Црне Горе. Познато је да је у сваком моменту имао у џепу милионе евра! То није могао зарадити од плате.

Одувијек је важио за особу која се нерадо појављивала у јавности. На снимку Калићеве свадбе са кћерком начелника рожачког одјељења безбједности могли су се видјети шефови подземља и високоранжирани криминалци из региона. Један од присутних био је и Љубиша Буха Чуме, шеф мафије са Сурчина, а госте је забављала и Северина Вучковић за напојницу од 30.000 евра. На свадби су били и високи функционери црногорских органа безбједности – Зоран Мијатовић, некадашњи шеф обезбјеђења Мила Ђукановића, и Зоран Лазовић, тадашњи функционер Агенције за националну безбједност, као и Душко Мартиновић из Берана који је касније убијен у Беранама са још пет особа у страховитој експлозији.

Амина, млада, на свадби је носила хаљину вриједну пет милиона евра, окићену дијамантима и златом.

За Сафета Калића се прича да послује са неколико најмоћнијих нарко-кланова из јужне српске покрајине, међу којима је и породица Кељменди.

Његови курири су падали неколико пута у Србији са огромним количинама хероина, али у истражном поступку сви су ћутали због страха од мафије.

Некадашњи рожачки сиромаш постао је власник аутобуске станице, хотела „Рожаче“, хотела „Турјак“ ски-лифта „Машановка“, кафе бара „Тајсон“ и много других драгоцјених непокретности. Израдио је и управну зграду у центру града

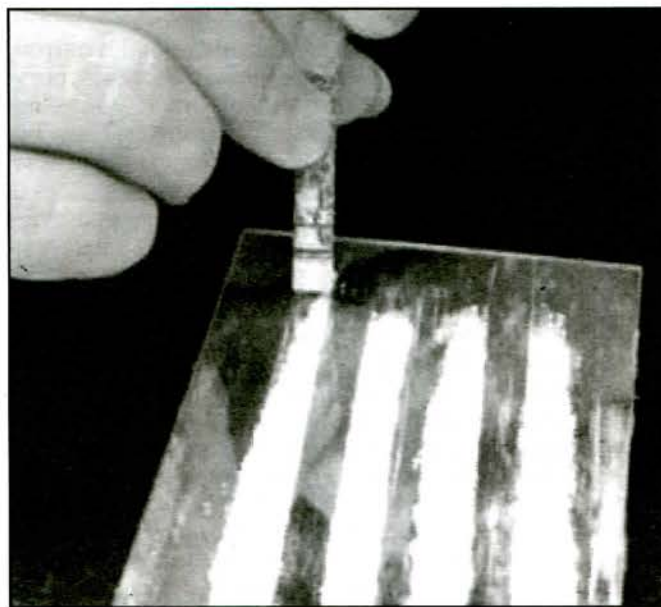
у улици Јосипа Броза Тита површине преко 3.000 квадрата са најскупљом опремом и екстравагантним изгледом.

Власник је кућа и станова и у Подгорици и у Улцињу.

У адаптацију хотела „Рожаче“ уложено је неколико милиона евра, а отворио га је тадашњи министар туризма Предраг Ненезић. Министар је тада одржао ватрени говор у коме је поручио грађанима Црне Горе да „треба да се угледају на Саја!“

У посао је био укључен и Сафетов брат Мерсудин, звани Мерсо, који је заједно са зетом Ернестом Шаботићем водио све оперативне послове компаније. Почетком августа 2011. године ухапшени су Мерсудин Калић и Амина, Сафетова жена. За Сафетом је расписана међународна потјерница. Он је био један од најиздашних донатора Демократске партије социјалиста и лични пријатељ многих функционера те странке. Није крио везе са појединцима из врха МУП-а Црне Горе и Агенције за националну безбједност. Увијек је имао потпуну заштиту режима. Невјероватно би звучало да црногорска власт није била упозната са професијом Сафета Калића, али су јој одговарале његове милионске донације.

Случај Сафета Калића је по много чему сличан случају Дарка Шарића који је већ другу годину у бјекству, а имовина му је привремено одузета. Ухапшени су његов брат Ду-

шко и један од његових најближих сарадника, Лончар. Многи кажу да се Дарко Шарић налази на Космету и да га штите највеће нарко-групе у Европи. Такође, сви путеви Сафета Калића воде према јужној српској покрајини.

Шефко Личина је половином августа у главној рожачкој улици организовао потписивање петиције како би из затвора била пуштена Амина Калић „јер је кући оставила четворо мале дјеце“. Петицију је потписало преко пет хиљада грађана. Потписи су предати надлежном судији, али је он одбио да је пусти из затвора.

(Ко се сажалио на преко 500 малољетне дјеце умрле од дроге у Црној Гори?)

Након потписивања петиције за ослобођење Амине, неки грађани су дошли на идеју да се потписници петиције обавезу да чувају четворо дјеце Сафета и Амине Калић. Други предлажу да се велелепни туристички објекти Калића претворе у рехабилитационе центре у којима би се лијечила дјеца, зависници од хероина.

Засад је пословни партнер Демократске партије социјалиста, Сафет Калић, на сигурном, као и његов колега и сарадник Дарко Шарић.

Дарко Мишковић

Нове оптужбе на рачун Миловог пословног партнера

Појавио се нови свједок о Цанетовом шверцу

- Црна Гора и Србија имале су четири базна играча или „курира за кеш“. Они су били носачи кофера са кешом од купаца из цијелог Балкана. Након што би један од носача донио кофер са новцем, Шутурков би дао налог да се натоваре шлепери. Носачи су били Вања Бокан, Срећко Кестнер, Мики Пашић и Станко Суботић. Након погибије Бокана у Атини 2000. године Суботић је преузео и његове послове око шверца цигарета. За сву моју причу имам материјалне доказе и спреман сам да ју поновим пред било ким па и пред Станком Суботићем“, казао је Божиновски тешко оптужујући Суботића
- Зоран Божиновски није много познат јавности, али је изјавио да је упознао Станка Суботића још 2009. године у Будви преко Љубише Мијатовића, који је тада био шеф обезбјеђења Мила Ђукановића. Божиновски тврди да Суботић не смије, за разлику од њега, да се суочи са чињеницама а да га присуство Божиновског узнемирава и узбуђује

Македонски новинар Зоран Божиновски, 11. септембра 2011. године, на конференцији за штампу, оптужио је Станка Суботића званог Стане Жабац, пословног партнера бившег црногорског премијера Мила Ђукановића, да је био један од носача кофера новца који је зарађен шверцом цигаретама.

– Станко Суботић је шверцовао огромне количине дувана, а након убиства Вање Бокана контролисао је и македонско тржиште – каже за медије Зоран Божиновски.

„Истина да су у Скопљу у вријеме владавине Данче Шутуркова у 'Македонији табако' и Бранка Црвенковског, који је био премијер, Црна Гора и Србија имале четири базна играча или 'курира за кеш'. Они су били носачи кофера са кешом од купаца са цијелог Балкана. Након што би један од носача донио кофер са новцем, Шутурков би дао налог да се натоваре шлепери. Носачи су били Вања Бокан, Срећко Кестнер, Мики Пашић и Станко Суботић. Након погибије Бокана у Атини 2000. године, Суботић је преузео и његове послове око шверца цигарета. За сву моју причу имам материјалне доказе и спреман сам да ју поновим пред било ким, па и пред Станком Суботићем“, казао је Божиновски тешко оптужујући Суботића.

Зоран Божиновски није много познат јавности, али је изјавио да је упознао Станка Суботића још 2009. године у Будви преко Љубише Мијатовића, који је тада био шеф обезбјеђења Мила Ђукановића. Божиновски тврди да Суботић не смије, за разлику од њега, да се суочи са чињеницама, а да га присуство Божиновског узнемирава и узбуђује.

– Прије неки дан видео сам Станка Суботића како путем видео линка сведочи из Женева па сам мислио да му поставим низ питања. Међутим, он се распонамио када је зачуо мој глас и почео је да виче рекавши да ми је дао 80.000 евра и да је тако откупио „црну свеску“ и сличне небулозе. Стално је понављао да ми одузму микрофон и да га искључе, што су одмах урадили – каже Божиновски.

„Имам свједока који је још жив, Љубишу Мијатовића, који ће потврдити моју причу али имам и подужу и-мејл преписку са Владимиром Бебом Поповићем из које се види да ја нијесам узео никакав новац, осим за своје основне трошкове“, саопштава Божиновски.

Божиновски тврди да је са Суботићем имао посљедњи састанак још 6. октобра на Светом Стефану 2009. године. Та-

да му је враћена сва „дуванска“ документација осим „црне свеске“ Данчеа Шутуркова коју је Цане Суботић задржао.

– Тражио сам преко 100 пута, и то преко Љубише Мијатовића, да ми Суботић врати свеску, али је Суботић никада није вратио. Ја сам тада на свом сајту објавио текст о нашим сусретима на Светом Стефану и након тога ме је тражио Станко Суботић, и то преко Љубише Мијатовића, да се састанемо у Црној Гори на Светом Стефану како би разговарали. Ја сам три пута одбио ту понуду. Тражио сам само једно – да ми врати свеску. Како тврди Божиновски, Станко Суботић је слагао на суђењу и у другим приликама, да није радио македонски програм и да никада није радио са готовим новцем.

– Докази су код мене и они су неумољиви. У току 1997. и 1998. године из Скопља, из компаније „Македонија табако“, за три фирме Станка Суботића је испоручено 2.720 тона цигарета, путем ваздушне линије Скопље-Подгорица, кроз укупно 68 летова авионом марке иљушин 76, цигарете су плаћане готовим новцем који је допреман у Скопље из Црне Горе хеликоптерима, а онда је уплаћиван у Кредитну банку.

За све ове послове, новинар Божиновски тврди да има необориве доказе.

М. Т.

„Пала“ још једна ситна група која је наоружавала шиптарске терористе

„Капиталци“ ћуте и уживају

• Након подужез праћења, црногорска полиција је крајем августа 2011, у акцији „Викторија“, ухапсила групу шверцера оружјем, која је дуго своју робу продавала у јужној српској покрајини. Шесточланом групом руководили су Веселин Барац из Никшића и Петар Јанковић са Цетиња

У току истраге, специјална јединица Министарства унутрашњих послова Црне Горе претресла је 10 станова у Рожају, Никшићу, Подгорици, Цетињу, Бару и Бијелом Пољу.

Приликом претреса полиција је пронашла оружје које је било спремно за пребацивање у јужну српску покрајину. Код Веселина Барца, Петра Јанковића и још неких (дневна штампа сакрила идентитет) пронађено је нелегално оружје, и по том основу јавни тужилац за организовани криминал је поднио кривичне пријаве. Пронађена је пушка марке „маузер“ са електронском заштитом, посебним гравурама, слоновачом и златом. Полицијски стручњаци за оружје установили су да она на тржишту вриједи око 100.000 евра. Ово оружје има специјалну намјену, и то за планирање и извођење ликвидација у мафијашким или политичким обрачунима у јужној српској покрајини. Осим ње пронађено је преко 1.000 комада разне муниције, неколико ловачких и војних пушака модела „М-48“, неколико десетина оквира, опреме за пиштоља, четири ручне бомбе, двије фантомке, неколико десетина пригушивача и три иницијалне капиле.

Претресом је пронађено и 11 пиштоља различитих марки и калибара, четири револвера, од којих је један имао и оптику.

Полицијска акција „Викторија“ је показала још једну црногорску специфичност, да се на једној страни хапсе ситнији шверцери оружја који би у одређеном моменту могли да конкуришу у послу суптилним државним службама. И не само то, већ да се јавности прикаже сасвим другачија слика од оне суштинске – да су црногорски властодршци годинама тајно и некажњено наоружавали шиптарске терористе.

Наиме, сви подаци говоре да је црногорска власт наоружавала шиптарске терористе на Косову и Метохији прије

1999. године. Постоје необориви докази јер се у рукама заробљених терориста у јужној српској покрајини налазило оружје које је преко Албаније и Чакора стизало из војних или приватних магацина у Црној Гори. Тако постоје необориви докази да се црногорска власт бавила још једним злочиначким послом. Наоружавала је шиптарске терористе који су убијали припаднике Југословенске војске, полицајце али и цивиле, од којих је велики број грађана из Црне Горе. Многе стране обавјештајне службе знале су за дилове црногорске власти са терористима, али су жмуриле на оба ока. Американци и Енглези само зато што су припремали комадање Србије и отимање њене јужне покрајине.

Црногорска власт им је била, не само логистичка већ и стварна помоћ у том злочиначком пројекту.

Постоје подаци о обиму државног шверца оружја према Косову и Метохији, међутим, за сада се не саопштавају. Они појединци који су прије 1999. године учествовали у наоружавању шиптарских банди нијесу хапшени ни процесуирани већ су, данас, „угледни“ и материјално ситуирани чланови друштва.

Нијесу само појединци или припадници „суптилних“ државних служби наоружавали косовске терористе. Црна Гора је била транзитни правац за оружје које је долазило из Хрватске, Словеније, Босне и Херцеговине, украјинског и њемачког поријекла. То наоружање и опрема је транспортовано, дијелом, преко Скадарског језера у Албанију, а дијелом преко легалних државних граничних прелаза и након тога уз помоћ албанских безбиједоносних служби слато на Косово и Метохију.

Због свих ових података који и нијесу више нека посебна тајна, полицијску акцију „Викторија“ треба посматрати као црногорско-шиптарски безбиједоносни фолклор. Док год државни органи не крену да рашчишћавају криминал у сопственом дворишту, нема суштинског и ваљаног помака у правцу сазнавања пуне и праве истине.

Д. Секулић

Највећи шверцер оружја у свијету био заштићен у Црној Гори

Бурк наоружавао усташе и шиптарске терористе

- *Америчка служба за борбу против трговине и производње наркотика, ДЕА, ступила је у преговоре са Бурком, тако што су се њени агенти представили као оперативци ФАРК-а, спремни да преговарају око куповине значајне количине оружја. Том приликом Бурк је уговорио испоруке оружја уз услов да се разговори обаве у Црној Гори. „Тамо сам под потпуном заштитом“, рекао је Бурк*

Човјек који је наоружавао хрватску војску, Словенце, муслимане у БиХ, Шиптаре на Косову и Метохији, неке терористичке организације по свијету, мајор војске СССР-а Виктор Бурк, боравио је у Црној Гори.

Откривено је да је Бурк преговарао са колумбијском терористичком организацијом ФАРК о продаји наоружања.

Виктор Бурк поријеклом је из бивше совјетске републике Таџикистан. Постао је милијардер и један од најбогатијих људи у Европи захваљујући трговини совјетским оружјем. Организација ФАРК је полувојна терористичка организација из Колумбије која се финансира производећи и продајући наркотице, посебно кокаин којим је трговао Дарко Шарић.

Америчка служба за борбу против трговине и производње наркотика, ДЕА, ступила је у преговоре са Бурком тако што су се њени агенти представили као оперативци ФАРК-а, спремни да преговарају око куповине значајне количине оружја. Том приликом Бурк је уговорио детаље о куповини оружја уз услов да се разговори обаве у Црној Гори. „Тамо сам под потпуном заштитом“, рекао је Виктор Бурк.

Према америчким изворима, преговори су одржани у марту 2008. године.

Руски електронски сајт „Вдок“ тврди да Американци имају доказе да осуде Виктора Бурка за шверц оружја јужноамеричким наркокартелима.

Да је Бурк био стварно у Црној Гори потврдила је његова супруга Ала прошле године (2010) у интервјуу за њемачки „Шпигл“. Прије тога, 2008. године, америчка ДЕА је ухапсила Бурка на Тајланду, иако су Американци организовали потје-

ру за њим још од 2004. Бурк је 2010. испоручен америчком правосудју да би му се судило. Како се сазнаје, Бурк негира да је било кад и било коме продавао оружје, а посебно не земљама које су биле под ембаргом УН за увоз оружја.

Што се тиче Бурковог путовања, Ала, његова супруга, каже да је „осим земаља бившег СССР-а он обишао још само три државе: Кину, Црну Гору и Јерменију.“

По америчким изворима, агенти америчке ДЕА су, лажно се представљајући као командоси колумбијског ФАРК-а, утаничили посао са Бурком. Наручили су 700-800 ракета земља-ваздух, 5.000 аутоматских пушака АК-47, беспилотне летилице и нагазне мине.

Преговори са Бурком су трајали од јесени 2007. године до марта наредне, када је ухапшен у хотелу у Бангкоку.

Његова одбрана у Бангкоку тврдила је да је он „жртва политичких обрачуна САД и Русије и да нема никакву улогу у шверцу оружја“.

По разним шпекулацијама, Бурк је огромну количину оружја из магацина источне Њемачке пребацио 1992. године у Хрватску.

По ојени стручњака, тада је ХВО добио тешку артиљерију која је по квалитету могла да парира артиљерији ЈНА. Уз војну и логистичко-обавјештајну помоћ САД и великог броја западноевропских земаља, Војска Републике Српске Крајине није имала шансе да одбрани своју територију.

Тада је над српским народом учињен стравичан злочин, гдје је убијено преко 2500 цивила док је неколико стотина хиљада протјерано са својих вјековних огњишта.

Д. М.

Кад пукне савезништво, истина побјеђује

Тијесна сарадња црногорских и шиптарских банди

- *Између Црне Горе и јужне српске покрајине постоји седам најважнијих шверцерских путева којима се и дању и ноћу пребацује дрога, оружје, отровно месо, техничка роба, дрвена грађа, цигарете, кафа, нафта*
- *Са обје стране границе постоје организоване криминалне групе. Нико и не помишља да их хапси, јер организатори сједе у врховима власти*
- *Оружје којим су убијана српска дјеца, војници и полицајци на Косову и Метохији стизало је преко Црне Горе*

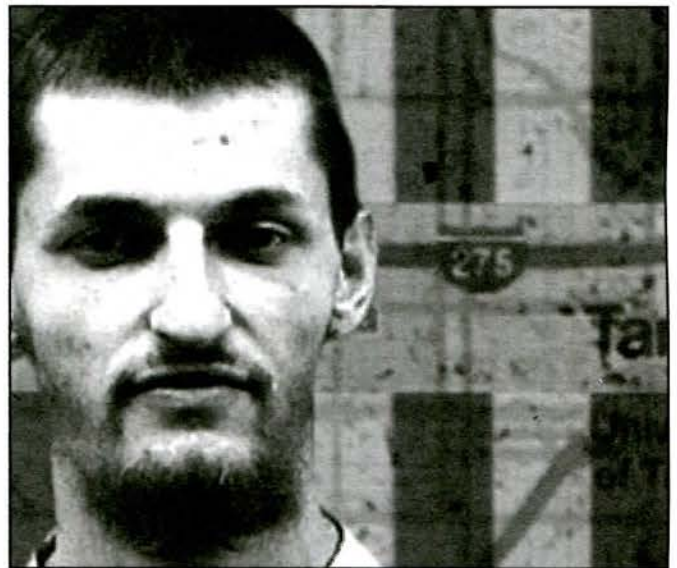
Дугогодишња сарадња неких медија и државних служби прерасла је у солидну антисрпску гомилу која гаји мржњу према свему што је српско.

Данас се води медијски рат између једног дијела медија, које контролишу западни ментори, и црногорских државних органа. Поједини црногорски медији откривају прљав веш црногорске власти док се власт реваншира палећи им аутомобиле и пребијајући уреднике.

Позивајући се на изворе из Министарства унутрашњих послова, „Вијести“ су љетос објавиле да у граничном појасу између јужне српске покрајине Косова и Метохије и Црне Горе „постоји најмање седам илегалних планинских путева којима се заобилазе званични царински прелази и шверцује се разна роба“.

– Није више никаква тајна ни за полицију ни за царину гдје се налазе ти путеви јер им се знају тачне координате. Тим путевима се свих ових година пребацује разна роба без бојазни да ће се шверцери наћи у тешкој ситуацији и да ће бити похапшени и откривени. Овај посао ради држава Црна Гора преко својих мафијашких кланова као што ови кланови сарађују са мафијашким и криминалним групама на Косову и Метохији – каже, између осталог, полицијски извор за „Вијести“!

Полицијски службеник, који крије свој идентитет, каже да један од кријумичарских путева води од села Боге, у Црној Гори, преко планине Хајла. Тај шверцерски пут иде до села Хацовићи. Ово село се налази на координатама 2330-3169 и веома је познато по шверцу разне робе.

У селу Хаџићи, по ријечима овог полицијског стручњака, викендицу има и Насер Кељменди. Та викендица служи као складиште за дрогу, најчешће хероин, која преко Турске стиже из Авганистана.

Хероин се даље пребацује за Рожаје, одакле се дистрибуира према западу и Србији. У све то укључен је најпознатији нарко-дилер црногорског сјевера, Сафет Калић, финансијер Демократске партије социјалиста.

Читава породица Кељменди укључена је у пребацавање хероина са Косова према Црној Гори. Насер Кељменди са синовима живи у Сарајеву и тамо се баве истим послом.

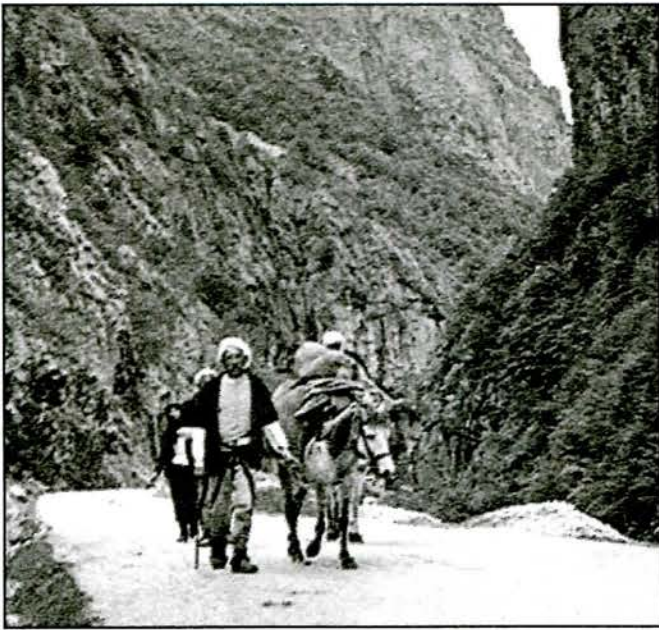
Такође, по медијским подацима, Рам и Шефкет Кељменди шверцују дрвену грађу и оружје!

Грађа која долази из Црне Горе лагује се у селу Раушићи, а за складиштење оружја значајно је село Дретаљ у Руговској клисури. Координате села су 2804-2892, а одавно је познато по шверцу оружја преко Црне Горе из Босне и Херцеговине. Овдје стиже оружје из свих балканских држава, намијењено терористима на Космету.

Други шверцерски канал креће из рожајског предграђа Банцов преко Хајле до Руговске клисуре.

Извор „Монитора“ каже: „Шверцом оружја на Космету се бави неколико криминалних група које имају директне сараднике у Црној Гори. Један од њих, чије име је познато полицији, вози луксузни аутомобил беранских регистарских ознака и често прелази границу. Много криминалаца са Космета вози аутомобиле са црногорским таблицама који се воде на туђа имена. Углавном њихових ортака у Црној Гори“!

Осим ових прелаза, преко планине Чакор и мјеста Бледуци најчешће се шверцује оружје и друга роба према Космету, а из супротног правца долази авганистански хероин. Индустриски експлозив, који се производи у некадашњој беранској војној фабрици „Полиекс“, пронађен је приликом неких терористичких акција у Лондону и Мадриду, али и на Космету. Када је 2005. године у лондонском метроу Ал Каида подметнула експлозив спекулисало се да је таква врста разорног експлозива могла бити купљена на црном тржишту Црне Горе. Дневни лист „Блиц“ пренио је изјаву бившег начелника за истраживање експлозива, Милована Азбејковића, који је био убијеђен да је у Лондону коришћен пластични војни експлозив. Азбејковић је рекао да су само четири земље на свијету производеле пластични експлозив, али да је берански бољи и квалитетнији од америчког Ц-4!

Прошле године било је десетак провала у магацине експлозива беранске фабрике „Полиекс“, али провалник није пронађен.

Оружје у Црну Гору стиже и из Федерације Босне и Херцеговине јер је намијењено исламистичким терористима инсталираним на Космету, иако га „независни“ црногорски медији упорно повезују са српским криминалним групама.

У случају да Бјелухе „затаје“ активирају се два помоћна шверцера пута који се налазе у близини планинског дома на Чакору изнад Мурина и Плава.

Један од таквих путева је и онај у близини села Пепићи чије су координате 2823-3105. На том путном правцу такозвана полиција Космета заплијенила је четири тоне меса које је требало да стигне до Берана и Подгорице. Ухапшене су четири особе од којих је једна из Црне Горе. Месо је, кажу упућени, из Бразила и није испитано ни биохемијски ни бактериолошки.

Пошто је изузетно јефтино, може се претпоставити да је вјероватно отровно и пуно тешких канцерогених метала. Уосталом, шта је брига шиптарску мафију што грађани Црне Горе масовно оболијевају од рака.

Инспекторка Драшковић из Министарства пољопривреде је реаговала на овакав увоз отровних животињских намирница. Експресно је добила отказ и пријетеће поруке. Од тада нико не спречава увоз отроване хране. Најчешће се увози свињско месо из Бразила, и пилеће које се илегално довози из Бразила, Холандије и Белгије преко Космета. Тим месом се без икакве контроле снабдијевају радње у Црној Гори и Србији. Главни носиоци овог посла и наручиоци налазе се у Министарству пољопривреде и шумарства.

Један од најважнијих шверцераких „путева“ је онај који се непосредно прије граничног прелаза Кула одваја од главног пута, а завршава се на Космету и силази до села Радавац.

Ови путеви фреквентни су посебно у току лета када нема кише и снијега. Користе се скоро сва превозна средства – мотокултиватори, трактори, „тамићи“, шлепери. Зими се користе коњи и моторне санке. Ових дана је прекинута саобраћајна комуникација уже Србије са својом јужном покрајином, али ће зато заживјети шверцераки путеви који повезују Црну Гору и Космет. Овај промет робе је много живљи него онај легални на граничним прелазима. Шверцују се оружје, дрога, месо, дуван, кафа, дрво, техничка роба и аутомобили украдени у Србији, Црној Гори или на Западу...

Страни обавјештајци имају спискове главних организатора ове врсте криминала, али и њихових сарадника.

Нико од овдашњих аналитичара се не усуђује да процени колико робе илегално пређе са Космета у Црну Гору и обратно. Вриједност илегалне робне размјене између Црне Горе и јужне српске покрајине „двоструко је већа од легалних трансакција“.

Ако се зна да је годишњи царински приход према Космету преко 100.000 евра, онда се може наслутити колико штете Црна Гора има од шверца.

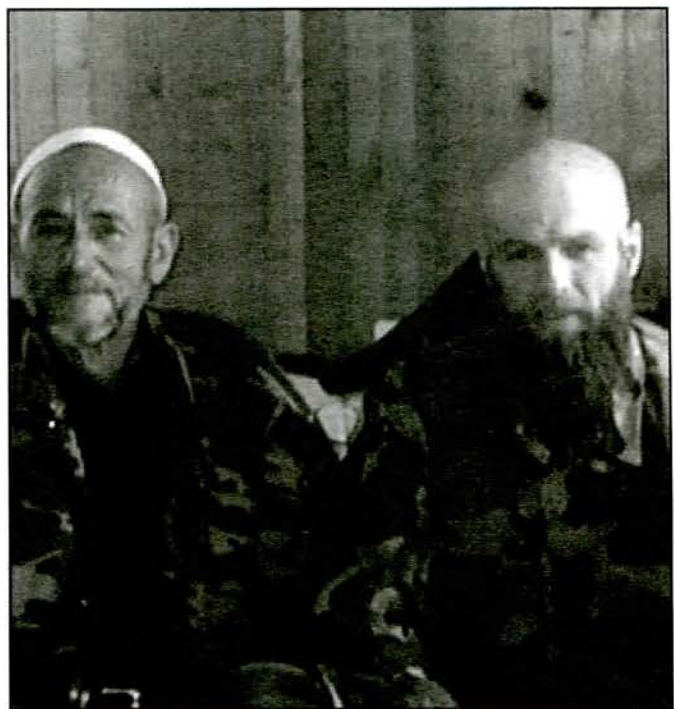
Црна Гора је много пута ударила нож у леђа Србији, али пребацавање оружја шиптарским терористима на Космету је један од најподмуклијих потеза. Косметски криминалци имају сараднике у Рожајама, Беранама, Пљевљима, Плаву и Подгорици, а веома су блиски Управи полиције.

Шверцераки путеви се детаљно снимају камерама америчких сателита. Почетком јуна 2011. године снимљен је шлепер који се истоварао на косметској страни.

– Акција коју је црногорска полиција извела под називом „Бразил“ рекламирана је по црногорским медијима бар мјесеца дана и потпуни је промашај – каже „полицијски извор“ за „Вијести“, јер су главни носиоци посла остали недодирљиви.

Ухапшени у полицијској акцији „Бразил“ су сића и боранија. Ту се ишло само на мали дио акцизне робе (кафа). Не можете ни замислити колике су размјере шверца и о каквим организованим криминалним групама се ради, каже извор „Вијести“.

М. В.

Национална црногорска комисија
неће да се бави Браниславом Браном Мићуновићем

Страх је вељана работа

Национална Комисија за спровођење стратегије за борбу против корупције и организованог криминала неће расправљати о „активностима и занимањима“ црногорског шефа мафије Бранислава Брана Мићуновића.

– То није дјелокруг посла ове комисије, а ако некога интересује чим се бави Бранислав Брано Мићуновић онда нека пита тужилаштво којим пословима и активностима се бави Мићуновић! – рекао је Душко Марковић, потпредседник владе.

Просто невјероватна чињеница да се о човјеку о коме се много зна у иностранству, у државним органима Црне Горе ћути а да је примијетан страх и на помен његовог имена.

Када је ријеч о полицијској акцији „Балкански ратник“ у којој се води истрага против црногорског нарко-боса Дарка Шарића из Пљеваља, Ранка Чарапић, врховни државни тужилац, је на сједници Комисије, половином октобра 2011. године, рекла да се „истрага шири и сада се испитују разне интересантне околности још два човјека, али није вријеме да се о томе прича или бар на начин како би пријевремено давање информација могло искомпромитавати читаву истрагу.“

– Надам се да ће се истрага завршити у догледно вријеме, можда је и проширимо. Она је у фази озбиљне обраде али због тајности поступка не можемо откривати више чињеница. Тачка није стављена, већ су у току кривичне и финансијске истраге.

Оно што је остало неразјашњено јесте чињеница зашто се већ неколико пута у „случају Шарић“ дешава да се јавно конфронтирају тужилаштво и полиција јер су се међусобно оптуживали за опструкцију у истрази.

Председник Комисије и потпредседник владе Душко Марковић је оцијенио да су „државни органи уложили велики напор да утврде кривично дјеловање, што је резултирало подизањем оптужнице и судским процесом!“

– Као што видимо, тај предмет није заустављен ни компромитован. Он има свој епилог и свој садржај и резултате. Чињенице потврђују реално стање а перцепција је нешто што ће висити над нама у свим фазама ове али и других институција – рекао је Марковић додајући да „никада не постоје идеални односи у друштву, па ни у сарадњи надлежних органа!“

Да ствар буде још смјешнија побринуо се председник Комисије Марковић који је рекао, не трепнувши, да је „важно да није било опструкције, незаконитог дјеловања одређеног органа који би могли зауставити предмет или би могли да га искомпромитују!“ Марковић је изрекао управо оно што су радили црногорски државни органи у акцији „Балкански ратник“, мијењајући и тезе и суштину читаве приче.

Цјелокупној црногорској јавности је јасно да државни органи никада не би ни кретали у прогон и хапшење Дарка Шарића, иако се знало да он деценијама ради послове који се косе са законом, да није било снажног политичког и полицијског притиска из земаља спонзора црногорске независности. Само је спољни притисак учинио да се истрага покрене и да се траљаво води, да се искомпромитује до краја. Уосталом, Шарић је био један од „угледнијих“ чланова владајуће елите који је свој лични углед куповао нарко-новцем.

Како се одвијају истраге за прање криминалног новца, за

шверц дувана, опијата, бијелог робља или било чега другог што се коси са законом, нико није сигуран да ће се на листи оптужених наћи неко од „угледника“ из владајуће коалиције. Под условом да се истрага води ван Црне Горе као и сада у случају Дарка Шарића.

Комисија која је формирана да учини продор на плану истраге и сузбијања организованог криминала у Црној Гори, одбила је да коментарише сумњу да су неки високи функционери АНБ повезани са мафијашким организацијама и крупним криминалом. Иако се о томе навелико прича.

Комисија је скоро једногласно одбацила предлог да се не расправља о томе ко је све од високих функционера АНБ повезан са организованим криминалом јер је председавајући то објаснио ријечима да „није циљ Комисије да врши истраге, већ да даје смјернице државним органима да обрате пажњу на одређене ствари, евентуални криминал, тако да ће иницијативу и информацију о повезаности неких високих функционера АНБ прослідити Врховном суду!“

На састанку Комисије коју чине најодговорнији људи за очување закона у Црној Гори, Веселин Вељовић, директор полиције био је врло изнервиран тако да је нервозно примјетио да „помињање Шарића је само губљење времена јер је предмет у процедури и код надлежних органа“.

На сједници Комисије је било и других иницијатива које нијесу наилазиле на подршку већине присутних који су у недостатку аргумената демонстрирали „снагу државе“.

Јоцо Пециреп

Од оца је остануло сину (кћерки)

- *За двадесетак година транзиције у Црној Гори власт је постигла оно што је и жељела. Створила је нову богату класу на власти. Онај ко има паре има и перспективу, политичку посебно*
- *Данас су дјеца најистакнутијих политичара најбогатији грађани Црне Горе*

Није спорно да су насљедници Светозара Маровића и Мила Ђукановића материјално обезбијеђени. Циљ политичке елите у Црној Гори, након бурних политичких дешавања није био бољитак за „широке народне масе“ које су свргле један комунистички систем а на власт довеле други – паракомунистички! Њихова намјера је била да се криминалним путем обогате до неслућених размјера и да у Црној Гори успоставе нови класни поредак, у којем ће њихови насљедници живјети као бубрези у лоју.

У суштини, ових двадесет и нешто година „прављене“ су нове црногорске династије од породица Мила Ђукановића, Светозара Маровића и неколицине њима оданих. Сви остали су осуђени на грчевиту борбу за биолошки опстанак.

Ових дана црногорску политичку сцену потреса најновији политичко-хумористички гаф Светозара Маровића, који је на неколико најважнијих ДПС адреса послао писану оставку на мјесто потпредједника ове партије, револтиран чињеницом да му Агенција за националну безбједност прати сина Милоша због неких пословних ангажмана на ивици закона. Када је та вијест доспјела у јавност, он је повукао ручну, објашњавајући да „никада није подносио оставку“.

Наравно, огласио се и нови шеф Агенције за националну безбједност, Владан Јоковић, који је демантовао да „АБН прати сина потпредједника ДПС-а Светозара Маровића“.

Тачно је да је Будва медијски позиционирана веома високо. У њој су свирали Ролингстонси и пјевала је Мадона. Свјетске мегазвијезде. Толико пажње побудила је и свадба Милоша Маровића у најлуксузнијем хотелу „Сплендид“. Не зна се тачно колико је коштала ова свечаност, којој су присуствовале крунисане главе из Европе и из арапског свијета, као и домаћа политичка и бизнис елита, али се зна да је тата добро одријешио кесу. По неким процјенама свадба је

коштала око пола милиона евра. На свадби су госте (око 200 ВИП гостију) забављале све саме домаће звијезде – Здравко Чолић, Харис Џинових, Светлана Цеца Ражнатовић, Северина Вучковић...

Како пишу многи медији, Милош Маровић је за кратко постао један од најзначајнијих будванских бизнисмена. Према ономе што се зна, бави се грађевинарством, некретнинама, угоститељством, наутичким туризмом. Умјесто у својој кући, пише „Монитор“, момачке дане проводио је у хотелу „Сплендид“, гдје се напокон и оженио.

Пословни подухвати Милоша Маровића су смишљено остајали у сјенци. Није се о њима отворено говорило. Активно се бавио одбојком и био првотимац „Будванске ривијере“, а ту се налазио прије свега због породичног утицаја тате Светозара и стрица Драгана, чије је предузеће и финансирало одбојкашки клуб. Из породичних извора Милош се „обогатио“ још као играч одбојкашког клуба, а тај новац одмах након завршетка играчке каријере пласирао је у градску „Марину“ и почео пословну сарадњу са породицом Брана Мићуновића, контроверзног бизнисмена и краља црногорског подземља.

Одмах након тога постао је власник скупоцјеног кафеа „Палма“ у Будви и сувласник грађевинске компаније која је континуирано пословала са СО Будва.

Породицу Маровић сада брине што државно тужилаштво прикупља податке о томе како је Милош Маровић купио земљиште Ауто-мото друштва, површине 4.500.000 квадрата. Тужиоца, по многим информацијама, интересује како је Ауто-мото друштво приватизовало општинску земљу, како ју је укњижило као своје власништво и зашто је та некретнина продата Маровићу по цијени много нижој од тржишне. Без обзира што је афера гушена на све могуће начине, истрага још траје, а јавност са великом пажњом очекује одговор.

– Тренутно помажем свом сину који се бави бизнисом на један нов начин – каже Светозар Маровић објашњавајући да су „ове младе генерације ефикасније и брже од нас!“

Игра натезања живаца између Светозара Маровића и Мила Ђукановића се и даље наставља. Сада се у све уплела и судбина Милоша Маровића. Свето за брата није ни прстом мрднуо, а како ће реаговати приликом евентуалног хапшења сина му Милоша, остаје да се види.

Милена Маровић је кћерка Светозарева и није толико позната колико јој брат Милош. Није толико ни богата, али је политички веома амбициозна.

Пошто је 2007. године Светозар Маровић „заборавио“ да Комисији за конфликт интереса пријави имовину кћерке Милене, касније се присјетио законске обавезе па је навео да је 22-годишња Милена власница три стана у Будви и пословног простора укупне површине 308 квадратних метара.

Маровић је, да би оправдао своју „заборавност“, рекао да је уговорио куповину станова, али је у међувремену одустао, па су и он и продавац „заборавили“ да то папиролошки среде.

Маровић је из новина сазнао и да је један од власника „Прве банке“, коју контролишу Ђукановићи, и да у њој има улога „више од милион евра“.

Своју политичку каријеру Милена Маровић гради још од тренутка када је формирала Академију знања, па је онда прешла на мјесто главног општинског менаџера. Ту функцију наслиједила је од Александра Тичића, који се у међувремену преселио у Подгорицу.

Након хапшења Рајка Куљаче, Драгана Маровића, њеног стрица, и још десетак руководиоца СО Будва, Милена преко ноћи предложена за функцију потпредседника Скупштине општине. Зачудо, одбила је. Они који су похапшени, у међувремену су поднијели оставке.

Један од најбогатијих Црногораца је и Блажо Ђукановић, син Мила Ђукановића. Понајвише захваљујући свом стрицу Ацу који је и већински власник „Прве банке“ и један од најбогатијих црногорских новобизнисмена.

Његов отац, Мило, се тек 2007. године присјетио да Блажо има у власништву ексклузиван пословни простор површине од 412 квадратних метара који је издао стрицу за историје „Прве банке“.

Уговором се стриц обавезао да синовцу, сваког мјесеца, исплаћује на име кирије 11.000 евра. Стриц Ацо је био широке руке па је синовцу поклонио и стан у Подгорици површине од 80 квадрата.

У међувремену су се појавиле тешкоће у пословању „Прве банке“ тако да је стриц смањио донацију синовцу, па није плаћао више једанаест већ три хиљаде евра мјесечно.

Добијени новац Блажо је паметно улагао, па данас има некретнине и на Жабљаку. Према званичним подацима Управе за некретнине, власник је стамбеног простора од 190 квадрата, плус гаража, и још једног стана у Подгорици.

Ипак је Блажо скроман у односу на друге њему блиске рођаке. Един Коларевић, његов брат од тетки и син Ане Ђукановић-Коларевић и Меше Коларевића, има званично 700 метара квадратних пословног простора, што и није лоше за једног 23-годишњака!

Син Ане Коларевић-Ђукановић, која је једно вријеме била судија а сада је престижни црногорски адвокат са најбогатијом клијентелом, није мачји кашаљ. У Котору Един, односно његова приватна компанија Sublime Developments, има у власништву 11.797 квадратних метара земљишта.

Един Коларевић кренуо је ујаквим стопама, па је у Колашину купио 45.000 квадрата најскупљег земљишта тик уз имање које је купио његов ујак Ацо. Сада имају у једном комплексу око 300.000 квадрата.

Просторни план за ову земљу је радио Републички завод за урбанизам који је већинско власништво Аца Ђукановића!

Ацов и Милов сестрић Един је купио стан на Менхетну за око милион долара, али је у међувремену и донирао кампању Барака Обаме. Кажу није дао много, али то што је издвојио било је од срца.

Имовина министарских породица је такође подугачка и интересантна прича. Рецимо, покојни министар за поморство и саобраћај Никола Самарџић је продао флоту „Југооцеаније“ и новац ставио на свој приватни рачун. То је свега тричавих 40.000.000 евра. Самарџић је умро у избјеглиштву, али паре ником нијесу враћене. Сва његова покретна и непокретна имовина у Црној Гори стоји нетакнута. Слично се шпекулисало и о имовини неких других функционера, као на примјер пок. Драгише Јекнића, бившег министра спољних послова, као и о посједу некадашњег министра финансија Предрага Горановића, па Милутина Симовића, некадашњег министра пољопривреде и шумарства...

Аутомобиле који коштају неколико стотина хиљада евра у Подгорици возе синови подгоричких политичко-полицијских бивших функционера, а о становима и другој имовини се већ мало зна.

Вишедеценијско преливање огромног богатства у џепове малог броја људи на власти у Црној Гори приводи се крају. На једној страни су новопечени милионери са својим наслѣдницима и огромном имовином, а на другој велики број сиротиње која једва саставља крај са крајем.

Р. К.

Црногорски парламент даје рецепт за празан џеп

Политика као таблета против глади

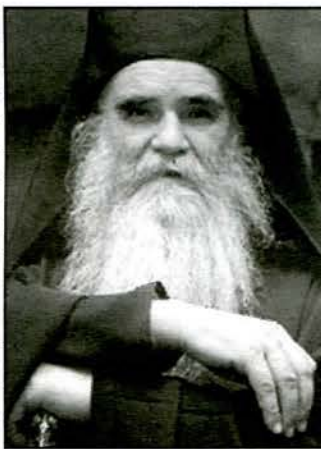
- Социјални расизам сваког дана постаје све израженији, а о томе свједоче многобројне затворене фабрике и гладни радници који штрајком покушавају остварити макар егзистенцијална права
- У свему овоме није једино јасно због чега се воде жустре полемике у црногорском парламенту и зашто се ови људи међусобно оптужују за лоповлук и корупцију кад сви живе лагодно, или што би у народу рекли кусају исту кашу из истог чанчета

Садашња актуелна политичка елита Црне Горе, било режимска или тзв. опозициона, нема знања, воље, жеље а вјероватно ни интереса да се избори са проблемима социјалног раслојавања, а од вјерског и националног је прије пет година дигла руке. У овој држави проблеми трају још од деведесетих, а узроке и посљедице најбоље је описао митрополит Амфилохије на Бадњи дан ове године: – У наше вријеме један број људи у Црној Гори постао је пребогат. Знају их: заједно смо били деведесетих, подједнаког имања – и они, и ја, као митрополит. А сада гледам неке од њих – не знају шта имају. Много је народа сиромашног, биједног, радника без посла, а с друге стране, они који су до јуче били комунисти и заклињали се да ће бринути о добру свих и подијелити га свима подједнако, ево их сад постали буржоазија, капиталисти.

„Социјални расизам“ сваког дана постаје све израженији, а о томе свједоче многобројне затворене фабрике и гладни радници који штрајком покушавају остварити макар егзистенцијална права. Закони о пензијама и раду показују да власт води народ на ивицу пуког преживљавања.

Међутим, да све није тако црно и да неким свитање траје од деведесетих свједоче бројне чињенице. Наиме, од референдума наоვაмо многи људи из јавног живота, чак и они што су били против одвајања Црне Горе од Србије, увећали су свој иметак за покоји стан, кућу, плац, пословни простор, а посланичке плате и чланства у разним одборима и пододборима су заслужни за увећане цифре на жиро рачунима.

На сајту Комисије за спречавање сукоба интереса могу се погледати имовински картони бројних политичара и људи

из јавног живота Црне Горе, почевши од клана Ђукановић (Мило, Блажо, Ацо), актуелног председника Филипа Вујановића и супруге му Светлане, високог функционера ДПС-а Света Маровића, старог-новог градоначелника Миомира Мугоше, премијера Игора Луцшића; потом подаци о имовини госпде социјалдемократа – Ранка Кривокапића, шерифа у Скупштини Црне Горе, министра унутрашњих послова Ивана Брајовића, вицепремијера Вујице Лазовића... Додуше, њихове позамашне некретнине и дебелу новчаницу никог неће изненадити, јер су они ипак власт, а ни у једној држави (а камоли у псеудодржави) владари нису сиромаси па што би ови наши били изузетак, греота би то било. Међутим, на сајту се могу наћи и (не)изненађујући подаци о

драгим нам опозиционарима који су се „часно“ борили за очување заједничке државе, језика, одржавање фер и демократског пописа...

За ту „јуначку“ борбу поприлично су награђени све сами лидери: лидер СНП-а Срђан Милић, лидер ПЗП-а Небојша Медојевић, лидер Нове Андрија Мандић и његов партијски колега Славен Радуновић. Сваког од њих су мјесечна примања преко хиљаду еура, приде су власници бројних стамбених јединица, вила, скупшћених аутомобила, уникатних слика, имају акције у бројним фирмама... набрајање њихове имовине заузело би више од странице А/4 формата, што и није занимљиво, уосталом подаци се могу погледати на сајту Комисије за спречавање сукоба интереса, као и у бројним електронским и штампаним медијима. Међутим, у свему овоме није једино јасно због чега се воде жустре полемике у црногорском парламенту и зашто се ови људи међусобно оптужују за лоповлук и корупцију кад сви живе лагодно, или што би у народу рекли кусају исту кашу из истог чанчета. Вјероватно се надају да прости пук има макар струје да сапуницу звану „засједање црногорске скупштине“ може гледати у наставницима на Првом или Другом каналу РТЦГ, јер тако се најбоље заборави на крчање цријева, празан џеп и дјечји плач. Постоји сумња да им је то препоручио неки врач, али много стручнији за психологију него Чиргић за лингвистику, у нади да ће радници Жељезаре, КАП-а, Ленке... заборавити на своју муку и посветити се слушању доконих политичара који се понашају као она баба што је трла лан...

С друге стране, не дај се боже огријешити о ову групу капиталиста... јер можда све ово раде из најбоље намјере... и индиректно поручују становницима како да се извуку из социјалног понора – бавите се политиком да не будете гладни и жедни!

В. Татар

Како председник ДПС-а испуњава захтјеве ЕУ

Кандидата за Спуж све више

- *Када год неко из Европске уније припријети Милу Ђукановићу да Црном Гором влада мафија, он започиње са хапшењима. Након хапшења у Будви Ђукановић је већ „нанишанио“ кадрове СО Бар. Обрачунавао се са Маровићима, сада се обрачунава са Павићевићевим кадровима, а све како би у ЕУ црногорску власт приказао као „спремну на жртве зарад правде и права“. Уосталом, припремају се нова хапшења у Црној Гори, и то оних људи које је „маркирао“ Ђукановић*

Ђурђина Нина Ивановић, специјални тужилац за организован криминал, почетком августа 2011. године поднијела је захтјев да би се упознала са обимном документацијом СО Бар и грађевинским „подухватима“ градоначелника Бара Жарка Павићевића. Против градоначелника Бара и виђенијих градских бизнисмена већ је поднијета кривична пријава због злоупотребе положаја. Једна невладина организација, блиска Милу Ђукановићу (МАНС), поднијела је кривичне пријаве не само против градоначелника већ и против Бранимира Гвозденовића, бившег потпредседника црногорске владе, бившег министра а садашњег политичког директора Демократске партије социјалиста, Зорана Томића, секретара за развој у Министарству одрживог развоја и туризма, Небојше Милошевића, власника компаније „Баскетинг“ д.о.о. из Бара, Борислава Лалевића, директора Дома здравља у Бару и бившег председника СО Бар, Милана Мартиновића, извршног директора Поште Црне Горе и Ратка Вујачића, оснивача компаније „Longrun Invest“ д.о.о. из Бара.

У кривичној пријави „почасно“ мјесто заузима барски градоначелник Жарко Павићевић који се окривљује за злоупотребу службеног положаја у продуженом трајању, као и несавјестан рад у привредном пословању са грађевинском компанијом „Завод за изградњу Бара“ – ЗИБ. Бранимир Гвозденовић и Зоран Томић се терете због основане сумње да су на организован начин извршили кривично дјело злоупотребе службеног положаја у продуженом трајању приликом издавања грађевинских и употребних дозвола, али и приликом давања сагласности на планска документа којима је легализована нелегална градња и повећавана вриједност парцела привилегованим појединцима и компанијама.

Небојша Милошевић се терети да је злоупотребио службени положај у продуженом трајању, и то првенствено у пословном односу са Жарком Павићевићем. Они су, по пријави, повећавали цијене појединим парцелама које су биле у власништву повлашћених „појединаца“.

Борислав Лалевић и Милан Мартиновић се терете да су извршили кривично дјело злоупотребе службеног положаја у односу на комерцијалне уговоре које је Општина Бар, односно Пошта Црне Горе, имала са компанијом ЗИБ, која је у власништву Жарка Павићевића.

Након објављивања списка потенцијалних ухапшеника из Бара, председник владајуће странке Мило Ђукановић није сједио скрштених руку. Прича се да сина и кћерку Светозара Маровића прате агенти Агенције за националну безбједност, као и Бора Лазовића, бизнисмена из Будве и Светову стрину која покрива неколико значајних ресора у СО Будва.

Истражни органи су се „окомили“ и на Милету Булатовића, колашинског градоначелника, због сарадње са приватним предузећем ГП „Перошевић“ које је за шест година одрадило послове за Општину у вриједности око 3.000.000 евра.

Обруч се стеже и око неких тиватских бизнисмена.

Велике крађе у Улцињу засад покрива политичка подбодност градоначелника Гзима Хајдинаге који је одавно зрео за Спуж. Поред његовог имена помињу се и милиони који су „нестали“ попут ластиног репа.

Миомир Мугоша је тренутно сигуран јер спада у малу групу функционера који много знају, и могли би проговорити о криминалу владајуће породице.

Списак могућих ухапшеника је дугачак јер је ријетко ко зарадио велики новац на законит и легалан начин.

Двадесет година траје пљачкашка приватизација иза које стоје функционери владајућих странака. У неким тешким моментима држава је морала да шверцује нафту и нафтне деривате, али се касније прелазило на „интересантнију“ робу: дуван, оружје дрогу, балване, техничку робу, украдене аутомобиле... Тада су се изродили овдашњи милионери који у Црној Гори ведре и облаче. Само најкрупнији и најмоћнији и данас шверцују све и свашта, користећи могућности „меке границе“ и слабе контроле. Управа полиције хапси најситније шверцере, али у великом кругу заобилази организаторе најкрупнијих послова.

Ђукановић је изгубио дио своје моћи пошто није први човек владе, али је уз подршку директора Управе полиције, Веселина Вељовића, и потпредседника владе Душка Марковића и даље респектибилан фактор у Црној Гори. Уз то, Ђукановић је веома богат, што није занемарљива чињеница у држави у којој је просјечни лични доходак око 350 евра и гдје се преко 60 одсто људи осјећа социјално угрожено или народски речено – гладно!

Р. Т.

Жарко Павићевић, градоначелник Бара у криминалним пословима

Мафијашки ДПС кадрови

• *Без обзира на јасну ситуацију, подгорички „Бемакс“ добио послове на изградњи надвожњака у овом граду. Друга компанија дала неколико десетина повољнију понуда, али је захваљујући градоначелнику и Комисији изгубила посао*

Афера која је букнула у барској општини поново дрма читаву Црну Гору. Наравно да су и виновници исти а још увијек у главној улози јесте актуелни кадар Демократске партије социјалиста, градоначелник Бара, Жарко Павићевић.

Како је саопштила Ђурђина Ивановић, специјални државни тужилац за организовани криминал и корупцију, покренула је кривичну пријаву против барског градоначелника Жарка Павићевића, пет службеника Скупштине општине Бар и одговорних лица у грађевинској компанији из Подгорице „Бемакс“!

Како је саопштено јавности, Павићевић се сумњичи да је при понуди за извођача радова на новом градском надвожњаку фаворизовао подгоричку грађевинску компанију „Бемакс“ која је и поред највеће цијене у понуди за посао добила могућност да изгради надвожњак, чији се радови у овом тренутку процјењују на 1.450.000 евра. Специјални државни тужилац Ђурђина Ивановић, поднијела је још пет кривичних пријава јер су у поступку тендера били дужни, обзиром на положај у општини и комисији, да реагују другачије. Пријаве су поднијете против: Драгана Симовића, Александра Брајовића, Ђура Караникића, Татјане Шишевић и Николе Поповића.

Оно што се сада зна јесте да је Павићевић још крајем прошле године, у име општине Бар, донио одлуку о покретању и спровођењу поступка јавне набавке и рјешење о формирању комисије како би се приступило даљим радњама на тендеру.

У јавном позиву који је расписан након неколико дана, као најважнији критеријум је наведена најјефтинија понуда, која је подразумијевала бодовање на основу цијене, рока завршетка радова и услова плаћања.

На утакмицу за добијање посла јавиле су се неке компаније, као на примјер барска компанија Калампер, ужички „Путеви“ и подгорички „Бемакс“ у конзорцијуму са „Конструктором“ – „Неретвом“ из Чапљине.

Компанија Калампер из Бара је одбачена одмах у старту јер није испуњавала одређене критеријуме, посебно због чињенице да нијесу имали одређене лиценце док су остале двије оцијенене на комисији као исправне.

Сада се сазнаје да је понуда компаније из Ужица – „Путеви“ била номинално изражена – 1.390.000 евра за изградњу надвожњака са роком од 158 дана да се надвожњак пусти у саобраћај. Подгоричка компанија „Бемакс“ за исти посао тражи 50.000 евра више од Ужичана, а планирају да заврше радове за рок краћи четири дана.

План општине о изградњи надвожњака каже да је почетак и завршетак радова зацртан за другу половину 2011. године, уз констатацију да ће „општина у периоду евидентне кризе бити релаксирана од кредитног задужења за реализацију наведеног посла“, која је очито дата у служби обмане. Чак је још прошле године предвиђен и износ за ову изградњу од 1.450.000 евра! Како стоји у неким општинским папирима, „средства за изградњу надвожњака обезбијеђена су планираним општинским буџетом“.

Без обзира на јасне параметре, Комисија је предложила Павићевићу да склопи посао са „Бемаксом“ и другим компанијама на овом послу, без обзира на већу цијену и лошије услове.

Комисија је предложила да се половина средстава уплати „Бемаксу“ још у току радова, а половина након завршетка послова.

Након подигнуте медијске праšине у јавности, процурила је још свјежија информација. Наиме, склопљени посао са „Бемаском“ и комп. на крају је вриједио 1.390.334 евра, али се нико није усудио да образложи овакав обрт.

Помиње се да је смањење настало због авансног плаћања или „неког другог, јавности недоступног податка!“

Након тога се приступило послу у коме је „Бемакс“ кренуо у извођење радова, али је прекорачио назначени рок тако да је продужио изградњу за скоро мјесец дана. Уосталом, ова компанија, без обзира на добијени посао, каснила је са почетком извођења радова због неријешених имовинско-правних односа. По продужетку рока изградње (то и није нико констатовао) договори о помјерању рокова текли су усмено и „на ријеч“.

Међутим, без обзира што је барска општинска администрација била крива за кашњење, пенале је морао да плати и „Бемакс“ пошто је каснио због својих слабости у организацији посла. То се, наравно, није догодило.

Кривична пријава која је поднесена против барског градоначелника није новина јер се кривичне радње у овој јужној приморској општини дешавају већ дуго.

Многи се оправдано питају зашто је то тако.

Па, прави разлог лежи у чињеници да је барски градоначелник значајан али и типичан представник своје странке, Демократске партије социјалиста. Спреман да чини кривична дјела јер зна да је недодирљив за црногорско правосуђе.

Шта ће се даље дешавати остаје да се види, али је већ сада јасно да ће се поступак политички заустављати онолико колико то буду могли ДПС и Мило Ђукановић. Могуће је, међутим, обзиром да ДПС-у, али ни самом Ђукановићу, у посљедње вријеме не цвјетају руже, да овај кривични поступак крене ка ваљаном завршетку.

Ако се то деси, онда се може очекивати и много сличних поступака у којима би се кадрови владајуће коалиције (СДП и ДПС) нашли у грдним невољама.

В. В.

Неславан крај једног градоначелника: Колико се исплати издаја?

Милета из фотеље у Спуж?

- *Покренута полицијска истрага против Милете Булатовића, колашинског градоначелника, чији је мандат започет прије двадесет година. На положај је дошао захваљујући српским гласовима, а одлази као испуњени кадар Демократске партије социјалиста.*
- *Почетни резултати истраге коју је покренуло тужилаштво, указују на низ криминалних радњи градоначелника који је мијењао партије као чарапе. Милета Булатовић је и на Анкетном одбору, којем је предсједавао др Војислав Шешељ, све подржавао да би, као и његова странка, преко ноћи, промијенио стратегију и програмска одређења*

За Милету Булатовића, градоначелника Колашина, шира јавност је чула оног тренутка када је постављен за члана Анкетног одбора Савезне скупштине о испитивању убиства министра војног Павла Булатовића.

У овом одбору, којим је руководио др Војислав Шешељ, Милета је покривао мјесто резервисано за члана из Социјалистичке народне партије. За вријеме рада био је веома кооперативан и прихватао је све Шешељево предлоге, гласао за све закључке и предњачио у позитивним коментарима рада Анкетног одбора.

Након што је Шешељ завршио рад у Одбору, да би доскочио онима који су заташкавали и помен о истрази у убиству министра Војске СР Југославије Павла Булатовића, преко ноћи је штампао стенограмске биљешке и књигу која је изазвала изузетну пажњу.

Криминалци из ДОС-а били су затечени, а посланици СНП-а су одједном промијенили тактику и више их није занимало ко им је убио партијског друга. Један од тих био је и Милета Булатовић. Био им је важнији став досовских криминалаца од сазнања ко им је убио пријатеља и партијског друга.

Странка која се поносила својом програмском магистралом и безрезервно подржавала Слободана Милоше-

вића, супротстављала геноцидној политици САД и Велике Британије према српском народу, преко ноћи је постала слуга досоваца, западних слугу, нове власти.

Милета Булатовић је прије неколико година позвао Социјалистичку народну партију да уђе у коалицију са Демократском партијом социјалиста, али га колеге нијесу послушале. Међутим, он је у Колашину направио „веома стабилну“ власт састављену од двије најјаче странке. СНП је реаговала на то и искључила Булатовића из партије.

Они који га боље познају кажу да се није могао начудити зашто је искључен јер „кад могу са ДОС-ом могу и са ДПС-ом правити коалицију“, пошто су и у програмском и у моралном смислу потпуно исти.

За коалицију са Демократском партијом социјалиста Милета Булатовић је објаснио да је „у интересу грађана читаве општине“.

Након ове коалиције, за коју многи Колашинци и не оптужују Булатовића већ потпредсједника Мила Шуковића, који је алфа и омега колашинске власти, у овој општини се мијења пословна атмосфера. Цијене некретнина вртоглаво расту, продају се хиљаде квадрата плацева, имања, куће, и многи други објекти, посебно угоститељски.

ДПС-у је и те како било стало да се таква власт у Колашину задржи и да се грађанима покаже да „једино са ДПС-ом могу боље живјети“.

Демократска партија социјалиста није „дирала“ Милету Булатовића, а искључењем из СНП-а добијао је све више простора у медијима које је контролисао режим. Постао је примјер „успјешног“ градоначелника. Тачно је било да је издао своју странку и ушао у владајући ДПС. Или је можда видио сталну програмску рашомонијаду своје партије која је издала саму себе.

Посредством локалне самоуправе, нови подгорички милионери покушавали су да се домогну вила, имања и некретнина у планинском Колашину. Булатовић им је као новопечени идеолошки колега излазио у сусрет.

Тако је, на велика врата, у адаптацију ужег центра у Колашину учешће узео и Ненад Перошевић, бизнисмен из Бијелог Поља, са својом компанијом ГП „Перошевић“. Многи тврде, по приватним и политичким препорукама Булатовића.

Ових дана сваки сегмент финансијског пословања локалне управе је предмет истраге, а нарочито уговори и начин њихове реализације са ГП „Перошевић“. Инспектори су разговарали са неколико функционера из Општине, а занимали су их највише детаљи са једног од састанака челника локалне управе са власником ГП „Перошевић“. О том састанку су инспектори разговарали са потпредсједником Драгомиром Дуловићем, секретаром за финансије Луком Меденицом, Ђуром Милошевићем, који се налази на челу Фудбалског клуба „Горштак“, и Милијом Ровчанином.

Ови функционери нијесу дали много информација које би теретиле Булатовића, вјероватно јер би и они морали да одговарају за злоупотребу службеног положаја.

Булатовићу ових дана истиче мандат тако да он сада „није ни царски ни спахијски“! По свим претпоставкама, њега треба принијети на жртвеник ЕУ како би се показало „право“ лице црногорске власти. То је стари принцип по коме се, по завршеном послу, издајника треба ослобађати јер нико није сигуран са њима...

– Ја знам ко стоји иза ове ујдурме – рекао је Милета Булатовић, мислећи прије свега на двије политичке партије, Покрет за промјене и Социјалистичку народну партију.

Предузеће ГП „Перошевић“ из Бијелог Поља било је задужено за изградњу главног градског трга, јер је локална управа имала за циљ да од Колашина направи црногорски зимски туристички центар. Уграђивана је скупа опрема, метални улични електрични стубови од ливеног гвожђа, мермер, клесани камен, много бетонских површина.

Осим тога, исплата фирми ГП „Перошевић“ била је приоритет, па су исплаћивани грађевински радови и када није било довољно новца. Због исплате овом предузећу (100.000 евра) блокиран је општински жиро рачун. Милета Булатовић је у име СО Колашин подигао кредит да би исплатио послове ГП „Перошевић“ па је банци код које је подигао новац као хипотеку понудио општинско земљиште у Баковићима!?

Сумња се да ГП „Перошевић“ није добијало послове посредством тендера већ директном погодбом са градоначелником и без знања одборника локалног парламента.

ГП „Перошевић“ у Колашину ради од 2005. године и по анализи финансија локална управа је још дужна овој грађевинској фирми.

Фирма ГП „Перошевић“ је од тог времена реконструирала градско језгро, два градска трга и Улицу пете пролетерске бригаде. До сада је Општина исплатила овој фирми око 1.000.000 евра. Ово приватно предузеће изводило је грађевинске радове на водоизворишту Дуловина. Тај посао био је вриједан око пола милиона евра. Фирма ГП „Перошевић“ направила је неколико десетина километара локалних путева, а спекулисало се и да ће бити извођач радова на новом градском стадиону. Предрачунска вриједност овог посла је око 1.500.000 евра, што значи да је укупна пословна сарадња коштала око 3.000.000 евра.

В. Шћ.

Сви који нису имали повјерења у министра просвјете Славољуба – Мига Стијеповића, преварили су се

Они „имау“ министра

• *Вјечити припадник Демократске партије социјалиста има проблема са правописом и граматицом, али нема са бирањем политичко-радних функција. Због мобилног телефона и службеног ауто издао Момира Булатовића и одлепшао у табор Мила Ђукановића*

М и ћемо идуће године омогућити српским ђацима да уче српски језик, ове године ће учити „црногорски“, кликнуо је Славољуб Стијеповић, министар просвјете, научно објашњавајући како ће испоштовати национална права Срба у наставном процесу. Тако је министар Миго показао да није случајно на том одговорном положају.

Након оставке Сретена Шкулетића, који очито и није знао да ради свој посао, Мило Ђукановић је извукао кеца из рукава, односно Мига из Зете и поставио га на министарско мјесто. Многи нису могли да вјерују да је тадашњи потпредседник црногорског парламента спреман за министарски положај, поготово када се зна да је врло „посебан“. Примјера ради, министар Стијеповић је за дичну ТВ Црне Горе изјавио:

„Срби имају сва права али они потезу за оним правима којима немају...“ Да је то рекао министар пољопривреде или руралног развоја, помислили бисмо да жели ближи вербални контакт са грађанима Зете. Међутим, то су ријечи оног који руководи елитним научним и образовним институцијама у Црној Гори, оног ко треба да буде беспрекорно образован. И тако се прочуло да је нови министар почео да ниже „успјехе“, и то не само на професионалном, стручном и образовном плану већ и на личном. Посебно одан Господару и Породици, Мигу у партији стреловито напредује, што је врло битно у времену када је права политичка власт из владе прешла у партију. То је исти пут који је Мило Ђукановић морао да пређе због притиска својих дојучерашњих савезника.

Министар Стијеповић каже да ће све радити и организовати „по европским стандардима и у складу са Европском повељом о људским правима и црногорским уставом“ и тиме потврђује да слијепо извршава наређења свог партијског шефа без обзира на све међународне конвенције и повеље.

Славољуб Стијеповић је некад био партијски јуришлија Момира Булатовића. Многи мисле да је био приврженији Момиру због ауторитета, веће функције, бркова или финог и граматички исправног изражавања. Они злонајерни причају да се Миго надао да ће у том дуелу Момир изаћи као побједник. Међутим, када је добио писмо, које је потписао председник тадашње владе, да у случају преласка у супротни табор мора вратити оно што је задужио (мобилни телефон и службено ауто), код њега се све преломило у секунди. Постао је један од најоданијих сљедбеника Мила Ђукановића. Мобилни телефон и службено ауто користи и данас, али није једини.

Милица Пејановић-Ђуришић је често молила Момира Булатовића (књига „Правила ћутања“) да ухапси криминалца Мила Ђукановића. Момир је није послушао, а кад је Мило

побиједио, Милица је прешла у његов табор. Тако су урадили и Светозар Маровић, Мишко Вуковић... Режим Мила Ђукановића пун је политичких прелетача, што му задаје главобољу. Они су спремни опет да прелете код онога кога Американци поставе да влада Црном Гором.

Међутим, вратимо се Мигу. Његова радна биографија започета је у херцеговском Првоборцу, грађевинској фирми која се већ угасила. Покривао је све одговорне функције у црногорској влади, био је министар спорта, министар без портфеља, министар рада и социјалног старања, потпредседник скупштине и најзад министар просвјете.

У новом Закону о образовању и васпитању испословао је и једну суштинску новину – сада директоре школа не бира, нити предлаже, школски одбор

већ министар лично. За похвалу. Ово законско рјешење Стијеповић је образложио бираним ријечима: „Цил оваквог рјешења је унапређење и усавршавање образовног система...“ Благо нама с њим!

Изузев организаторских показао је још неке способности. Преко ноћи смијенио је директора вртића Љубица Поповић у Подгорици и поставио политички веома утицајну даму Славицу Лубурић, куму Мила Ђукановића и супругу Радојице Лубурића, историчара, извршног директора Централне банке, бившег генералног директора државног листа Побједа...

То је Мигов стил рада. Он обожава особе са истакнутим радним биографијама.

У фази је посматрања сваки директор који се дрзнуо да јавно каже да прокишњавају кровови школа и да се круни фасада. Они који су наставили да показују незадовољство благодетима пристигле демократије завршили су у лонцу, односно смијењени су. Они који су остали на функцијама величају грандиозан политички и мисионарски пут свога ресорног министра и његовог партијског шефа.

Славољуб Стијеповић се не осврће на критике из неких научних установа или из редова опозиције. Њему је искључиво стало само да му се шеф не наљути и да задржи службени мобилни телефон и аутомобил.

Када су родитељи затражили да њихова дјеца похађају наставу на српском језику, Стијеповић је запретио преко свих црногорских медија: „Ко не иде на часове, носите посьеидице“, значи биће искључен из Мигове школе.

У држави у којој дуго владају усташе и крше се индивидуална и колективна права српског народа и Славољуб Стијеповић може бити министар просвјете или било чега другог! Идемо даље, што би рекао Миго.

П. Сек.

На Заводу за запошљавање и доктори наука

- *Када се анализирају резултати Завода за запошљавање, Црна Гора има огроман број незапошљених јер је свака привредна грана или изумрла или на умору. По тим евиденцијама на Заводу, на запошљење чека чак 4.185 високообразованих. Да ствар буде гора, од њих је чак 105 магистара наука, пет доктора наука, 81 лекар. Док се на једној страни производи огроман број факултетски образованих кадрова, дотле се нека занимања показују као дефицитарна...*

Многи школовани млади људи су одвајкада напуштали Црну Гору како би у другим срединама нашли шансу за бољи и сређенији живот, али и боље услове за наставак школовања. У последње вријеме одлазак младих и школованих људи поприимио је појаву епидемије и стихије тако да само мали број људи након школовања остаје да ради у родном граду.

Због разорене привреде и немогућности да уопште започну радни вијек, младим људима иностранство изгледа све прихватљивије.

Последњих година отварају се приватни факултети и високошколске просвјетне установе у скоро сваком црногорском граду, тако да су, осим Подгорице и Никшића, и Бијело Поље, Беране, Пљевља, Андријевица, Бар, Мојковац постали универзитетски градови.

У Мојковцу, настава се на некој вишој менаџмент школи изводи у локалном и приватном хотелу „Мојковац“, и тако док за једним столом локални пијанци испијају литре алкохола, до њих студенти слушају предавање или полагају испите!

Слична ситуација је и у Андријевици, градићу на сјеверу Црне Горе, једној од најмањих општина али са неколико приватних факултета. У Бијелом Пољу је ствар нешто озбиљнија што се тиче простора али и наставног особља. Уосталом, ова општина је већ трећа по броју становника у Црној Гори.

Бивши премијер у Влади Црне Горе, Мило Ђукановић, отворио је универзитет „Медитеран“ у Доњој Горици (предграђе Подгорице) на коме студирају најчешће чланови Демократске партије социјалиста који иначе материјално добро стоје. Упис на овом универзитету је већ ствар престижа јер, потписивањем уговора о студирању, студенти улазе у пословни однос са овим приватним универзитетом који се, опет, обавезује да сваког свршеног студента запосли након завршетка студија.

Колико је то тачно најбоље показује пракса универзитета „Медитеран“. Након завршетка студија, ради сваки десети дипломирани стручњак! Иначе, по једној престижној европској анализи европских универзитета, Милов универзитет заузима предзадње мјесто, што и није нека препорука за будуће академце.

Након свих ових отварања и хиперпромовисања високошколских установа постигнут је резултат од кога боли глава. Наиме, након „производње“ огромног броја факултетских дипломаца владини стручњаци не знају шта ће са њима. Наиме, без икакве просвјетне стратегије и без плана школовања црногорско школство често личи на гуску у магли.

Када се анализирају резултати Завода за запошљавање, Црна Гора има огроман број незапошљених јер је свака при-

редна грана или изумрла или на умору. По тим евиденцијама на Заводу, на запошљење чека чак 4.185 високообразованих. Да ствар буде гора, од њих је чак 105 магистара наука, пет доктора наука, 81 лекар.

Незапошљених љекара има највише у Подгорици иако су многа мјеста на сјеверу без икакве здравствене заштите, посебно у дјеловима гдје влада опозиција.

Ако се зна да свака високошколска диплома кошта државу много новца, зависи о којој се ради, за љекаре и инжењере свака диплома кошта државу око милион евра и онда се деси да не раде или да немају запошљење, што представља својеврстан апсурд.

Структура незапошљених високошколаца је и даље интересантна јер је од укупног броја 1.703 приправника а чак 2.400 лица са радним искуством али без запошљења.

Од укупног броја доктора наука један је из Улциња и он је доктор економије. Два незапошљена доктора наука налазе се у Никшићу, доктор друштвено-хуманистичких наука пријављен је као приправник, док је други доктор спортских наука. Имамо и доктора пољопривреде и он се налази у Пљевљима, доктора правних наука који се налази у Подгорици на списку Завода за запошљавање.

Сви доктори осим овога који је друштвено-хуманистичког профила су већ искусни радници, али у Црној Гори је то још један апсурд, у земљи гдје има бар 30% неписмених, научници не могу наћи посла.

Ако се постави питање зашто се бар љекари не запошљавају, онда одговор треба тражити у чињеници да су у здравству мале плате и да они могу да преживе само у срединама гдје већ живе. Ако оду било гдје ван средине у којој су рођени, они морају од свог скромног буџета издвајати средства за закупнину стана.

То је у принципу прича свих који су завршили факултет. У 13 црногорских општина (има их укупно 23) нема љекара на Заводу за запошљавање. Др Владимир Павићевић, представник здравства у Слободним синдикатима, сматра да „држава не води довољно рачуна о усмјеравању младих људи за дјелатности и професије које су потребне или најпотребније Црној Гори.“

- У разним областима постоји дефицит радне снаге, са друге стране у неким областима постоји вишак кадрова, јер не требају Црној Гори. То говори да се у Црној Гори и не води адекватна политика. Мора се радити на оспособљавању кадрова који су дефицитарни, о чему свједочи податак да је на бироу 81 љекар – сматра др Павићевић.

У Црној Гори има и кадрова за којима вапе многе развијеније средине, као на примјер инжењера хидрологије или геологије.

Има их у Колашину и баве се пољопривредом далеко од своје струке и науке док их Црна Гора може бројати на прсте једне руке...

Да је сепаратистичка појама направила још један директан проблем грађанима Црне Горе, очито се види. Одувијек су се понашали по принципу „видјела жаба да се коњи кују па и она дигла ногу“, па су у Црној Гори отварали универзитете на „сваком ћошку“ како би помислили да су у некој великој и моћној држави. Сада се производе кадрови које не могу наћи посла и окупирају Завод за запошљавање, а онај најбољи дио одлази на Запад да ради за много боље услове.

Што се љекара тиче, предсједник Љекарске коморе Црне Горе, Ђоко Јочић, сматра да има више разлога што се стручни кадрови налазе на Заводу за запошљавање.

„Многи млади стручњаци не желе да живе у малим срединама тако да се селе у веће или, боље речено, највеће, као на примјер у Подгорицу. У мањим срединама морамо ангажовати стручњаке са потенцијалном опасношћу да се осјећају као странци и да морају да закупују станове, што увелико компликује живот и кадровисање.“ И поред властитог медицинског факултета у Подгорици који нема неку много значајну научну препоруку или међународни углед, Министарство здравља, на задовољство грађана, запошљава резиденте (странце) љекаре, посебно у малим срединама. Што се тиче компликованијих медицинских услуга у Подгорици, оне се завршавају услугама елитних медицинских кадрова са стране, посебно када се ради о неурологији, хирургији, кардиохирургији и другим гранама медицине.

Они људи који су завршили медицински факултет, а дошли су са стране, ангажују се на рад у домовима здравља и по сеоским насељима, као и у службама хитне медицинске помоћи. Уосталом, тако стичу неопходна знања како би даље несметано научно напредовали. Они који чекају посао у Подгорици губе битку са временом, науком или напредовањем.

Тако је и са многим другим занимањима која не би смјела да буду прекобројна и која би могла наћи посла на њихово задовољство, али и задовољство грађана.

На рачун квалитета сваке године се „произведе“ много дипломираних правника или економиста. Они, осим у Црној Гори, не могу наћи посла у иностранству. Дипломирани електроинжењери, електроничари и енергетичари, дипломирани машински инжењери могу наћи посла у иностранству, али само они најбољи.

Од осталих високошколских кадрова Црна Гора не може понудити никоме ништа. А како вријеме иде, ни себи самој! Захваљујући идиотској политици владе.

Док се у држави нико не бави планирањем школовања будућих стручњака дотле један број владиних кадрова сматра да је дебаланс по овом питању искључива грешка родитеља.

- Родитељи морају бити боље верзирани и дјецу уписивати на оне школе које производе потребне кадрове, кадрове који немају проблема са запошљавањем – каже директор Средње машинске школе Жарко Боровинић.

По подацима Завода за запошљавање, и то за 2011. годину, може се сазнати да је у јуну, за потребе туристичке привреде било потребно још 8.634 радника. Трговини је било потребно 1.790, пољопривреди 648, грађевинарству 1.980, и за остале дјелатности 1.337 радника.

У области туризма и угоститељства запослено је 3.215 радника, у трговини 573, у грађевинарству 397, у пољопривреди 159, и у осталим дјелатностима 246 лица, тврде у Заводу за запошљавање.

Занатска занимања су и даље дефицитарна, и поред малих промотивних акција које спроводи Министарство просвјете. Традиционалан начин размисљања да се дјеца опредељују за административна занимања потврђује црногорско менталитетско правило: „Учи да не би радио!“

И даље црногорска власт криви некога другог за слабу просвјетну оријентацију будућих генерација. На примјер, и ове године није било ученика по црногорским средњим школама да попуне разреде на смјеру електричар или електроинсталатер иако у привреди има мањка овог кадра.

Тако данас у Грађевинској школи има непуњених 145 ђака, у Електротехничкој школи има непопуњених 60 мјеста док је у Машинској мањак 101 ученик!

То је само у Подгорици, укупно 513 празних клупа у средњим школама.

Р. Јов.

На списку 9.100 за ликвидацију

- **Најављивани банкрот државне касе није више ријеткост ни у црногорским медијима. Анализом стања компанија које су у кризи црногорски привредни стручњаци су их подијелили у двије групе: „мртваци“ и „болесници“. Других је свакако више, и по ојени стручњака оне имају шанси за преживљавање иако је самостална Црна Гора у потпуности зависна од стране помоћи и донација и представља хроничног економског болесника...**

Унутрашњи дуг у Црној Гори, с обзиром на број становника, привредну структуру и величину државе је ужа савајући. На крају јуна 2011. године скоро четвртина црногорских предузећа била је у блокади са укупним дугом од око 322.000.000 евра.

На захтјев Привредне коморе, Централна банка Црне Горе урадила је анализу пословања компанија у првој половини 2011, па је стање, скенирано очима финансијских стручњака, страховито тешко. Посебан акценат при анализи стања, ЦБЦГ показала је код педесетак компанија чији су рачуни блокирани али имају посебан значај за привредни живот Црне Горе. Урађен је и елаборат о могућности да се дугови међу најчешћим и највећим дужницима компензују размјеном роба, што дјелатност црногорске привреде враћа у ранија времена када се новац није ни користио као средство плаћања.

Зорица Калезић, специјални савјетник главног економисте Централне банке, каже да је „мултилатерална компензација често помињана али веома непопуларна мјера, која се ријетко примјењује и често поистовјећује са банкротом државе“.

Најављивани банкрот државне касе није више ријеткост ни у црногорским медијима. Анализом стања компанија које су у кризи, црногорски привредни стручњаци су их подијелили у двије групе: „мртваци“ и „болесници“. Других је свакако више, и по ојени стручњака оне имају шанси за преживљавање иако је самостална Црна Гора у потпуности зависна од стране помоћи и донација и представља хроничног економског болесника.

Црна Гора је у оквиру СФРЈ одржавана у животу уз помоћ економско-монетарних инјекција од стране развијенијих република, посебно из Србије.

Економски аналитичари сматрају да је Црна Гора економски и политички потпуно неодржива, па је галама коалиције на власти о брзом укључењу у Европску унију и НА-

ТО савез у ствари гурање Црне Горе на нове јасле.

Под предузећима која су на умору економски стручњаци сматрају фирме чији расходи расту и много су већи од прихода. Компаније које послују донекле у оквирима закона имају приходе, али нијесу у могућности да наплате дуговања. Највише јер послују са несолвентним партнерима.

– Проблем је у процесу њиховог опоравка јер привреда највише дутује банкама, које се тек опорављају од кризе. Тако се сваки нови кредит привреди сматра ризиком за банку. Банке у Црној Гори имају нову стратегију. Много је мањи ризик од неодобреног кредита црногорским компанијама и онда су и банчини расходи много мањи од ризика улагања у посрнулу црногорску привреду – кажу економски експерти.

Црногорски економисти кажу да ће „новим законским рјешењима промијенити начин пословања црногорских компанија, што би било системско дјеловање на кризу па би се промјеном начина привређивања обезбиједила много већа дисциплина на финансијском тржишту“. Очито да су измислили топлу воду. Они који су у привредни живот државе увукли многе непринципијелности и незаконитости сада апелују на „већу економску и пословну дисциплину“.

Економски стручњаци никада и не могу да дођу до валидних и истинитих података пословања појединих компанија, посебно највећих, које се налазе у рукама миљеника власти.

По мишљењу стручњака, требало би измијенити многе законе, па и онај који „трпи“ дуго опстајање предузећа, посебно оних која финансијски не послују више од двије године.

По тим критеријумима требало би затворити 9.100 фирми, што је за Црну Гору страховит економски ударац.

Како даље и шта радити са све већим државним дефицитом остаје да се види. Сада се та економска провалија од 200.000.000 евра заташкава подизањем неповољних кредита код међународних интернационалних финансијских институција.

В. Шћ.

Након научног скупа у Подгорици

Усвојена декларација

- Група интелектуалаца подржала је предлог Декларације о правима Срба у Црној Гори који је сачинила група из Предсједништва Српског националног савјета, на челу са др Момчилом Вуксановићем
- Декларација позива на национално сабирање Срба у Црној Гори и борбу за њихова национална права након одржаног пописа

Како заштитити национална колективна права Срба у Црној Гори била је дводневна тема научног скупа који је 4. и 5. августа одржан у Подгорици. Након прагматичних, надахнутих, научно - доказивих дискусија, у којима су учествовали јавни и културни радници, препознатљиви борци за српска национална права: Момир Војводић, књижевник, Видосава Остојић, предсједница Странке српских радикала, Желидраг Никчевић, књижевник из Београда, Предраг Вукић, историчар, Зоран Лакић, академик ЦАНУ, др Момчило Вуксановић, предсједник Српског националног савјета, Веселин Ракчевић, књижевник, Ранко Јововић, пјесник, Коста Чавошки, академик САНУ, Рајо Војиновић, члан Предсједништва Српског националног савјета, др Часлав Копривица, Васко Костић из Матице Боке, Брано Оташевић, књижевник из Мурина, Аћим Вишњић, књижевник из Бара, Слободан Драгићевић, инжењер и публициста, Комнен Бећировић, публициста из Париза, Радан Николић, члан Предсједништва Српског националног савјета, Јован Пејин, историчар, Новак Радуловић, професор, Предраг Ражнатовић, историчар, Доброло Дедеић, предсједник Странке српских народњака, Раде Ралевић, новинар „Слободне мисли“, Игор Јарамаз, политички аналитичар, Марија Лалатовић, професор и Гојко Перовић, професор и свештеник, донијета је Декларација о колективним правима Срба у Црној Гори коју преносимо интегрално.

Декларација

Полазећи од стечених права српског народа уважавајући могућност коју нуди Устав Црне Горе; стављајући добробит српског народа изнад личних или партијских интереса; залажући се за равноправност са осталим вјерским заједницама; сматрајући да усаглашени односи Срба и Црногораца представљају кључ стабилности Црне Горе; истичући да само објективан однос према узроцима тренутног стања може бити добра основа за просперитетнији живот Срба у Црној Гори; учесници савјетовања „Колективна права српског народа у свијетлу резултата пописа становништва 2011. године“, на предлог Српског националног савјета, усвајају следећу:

Декларацију

Након што су резултати пописа постали званични, српски језик, као историјска и духовна својина српског народа, изложен је планској дискриминацији у формалном и суштинском статусном смислу. Власт припрема промовисање српског језика као матерњег у оквиру наставног програма за предмет *Црногорски језик и књижевност*. Обављају се јавне и тајне консултације како би режим добио подршку за пројекат одстрањивања српског језика из образовног система Црне Горе.

У таквим околностима нико од политичких и институционалних представника Срба нема право да у име народа прихвати рјешење које за Србе може бити погубно. Зато је неопходно да сви субјекти или појединци, прије било каквих усаглашавања са предлогом актуелне власти, свој концепт употребе српског језика у образовном систему представе најширој националној јавности, како не би дошло до

кршења стечених права српског народа у пројектованом процесу асимилације.

Уважавајући уставом гарантовану могућност службене употребе српског језика и наставних програма на српском језику, захтијевамо да се Србима у Црној Гори, у складу са међународним стандардима, омогући кориштење свих до сада зајамчених права. Прије свега школовање на српском језику и важећим програмима за све наставне предмете, који се не могу мијењати без сагласности представника и организација српског народа.

Инсистирамо да се започето школовање за све разреде основних и средњих школа настави и заврши у складу са постојећим програмима.

Одлучни смо у захтјеву да имплементација нових програма, сагласно слободном одређењу ученика и родитеља на којем ће матерњем језику (српском, црногорском, босанском, хрватском или албанском) пратити наставу, почне од првог разреда основне школе за 2011/2012. школску годину.

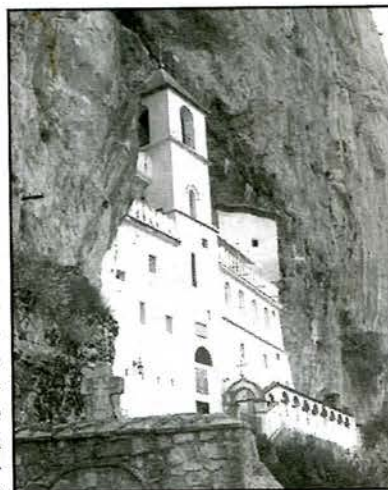
Сматрамо да су идентитеска права Срба, посебно питање употребе српског језика, национална обавеза свих српских институција и политичких организација, па се с тим у вези сва питања права српског народа у Црној Гори морају рјешавати свеобухватно и систематски, а не никако од случаја до случаја и појединачно.

Свјесни да је адекватно учешће у државној администрацији у складу са важећим уставом важан проблем Срба у Црној Гори, захтијевамо да се испуне уставне обавезе које се односе на сразмјерну националну заступљеност у јавним службама, органима државне власти и локалне управе. Приоритет је да се равномјерност такве заступљености у потпуности реализује у наредне четири календарске године.

Захтијевамо пуну заштиту имена, имовине и достојанства Српске православне цркве. Вјековна права Српске православне цркве у Црној Гори не могу бити угрожена ни од једне државне институције у Црној Гори. Тражимо да се однос између Црне Горе и Српске православне цркве ријешити у складу са канонским устројством православља и уставним гаранцијама одвојености институција државе и вјерских заједница.

Ова декларација може бити накнадно подржана од стране оних политичких и националних организација и слободних национално одређених интелектуалаца који из објективних разлога нијесу присуствовали савјетовању.

М. В.

И даље хајка режима на свештена лица Српске православне цркве

Пендрек на Бога

- Српска православна црква се мора регистровати као невладина организација – гракнуо је, ових дана, Кривокапићев министар за унутрашње послове Иван Брајовић, тврдећи да ће тек тада „бити легитимна“
- Чињеница је да је Српска православна црква створила Црну Гору као државу, односно Црногорско-приморска митрополија, па би логично држава морала да се брине, бар морално, какав однос Српска православна црква има према њој а не никако обратно. Али министар у влади Мила Ђукановића, Иван Брајовић, то и не зна. Свјестан је једино да тренутно има силу полиције у својим рукама
- Шта значи сусретати се са разљућеним Србима, то скоро свакодневно осјећа Игор Лукшић, кога већ многи зову Игор Нејаки
- Такође се зна да Срби у Црној Гори бију одсудну битку за очување своје Српске православне цркве јер су многе „одсудне“ битке већ поодавно изгубљене неспособношћу и нечињењем парламентарних „српских“ странака, посебно Нове „српске“ демократије

„Ни дирајте попове, ухапсите лопове!“ одјекивао је прије неки дан главни градски трг у Пљевљима из стотинак грла револтираних грађана који су салвом гнијева дочекали председника црногорске владе Игора Лукшића.

Прогон свештеника канонске Српске православне цркве у Црној Гори наставља се. Након јасне намјере власти, посебно оне коју персонификује председник црногорске скупштине, Ранко Кривокапић, да из Црне Горе избаци што више свештеника Српске православне цркве и тако је максимално ослаби како би његова секта у лику и дјелу „Црногорске православне цркве“ силом пендрека, медијским притисцима и снагом органа државне управе, заузела вјерски простор Црне Горе.

И то послје још увијек неуспјешног покушаја црногорског режима да протјера мр Велибора Џомића, протојереја ставрофора, члана Правног савјета Митрополије црногорско-приморске и човјека који је медијски и правно потукао, до ногу, црногорски режим и његове најоданије и најобразованије представнике.

Да би сакрили своју немоћ пред Џомићем и пред вјерницима – грађанима Црне Горе режим је, из дана у дан предузимао све „енергичније“ акције. Након препада на Џомићеву људска права, Министарство унутрашњих послова Црне Горе доноси рјешење да из Пљеваља, из Манастира Св. Тројица протјера у року три па до 25 дана: Огњена Перковића, Николу Олића, Милана Стојиљковића, Сашу Јањића, Дарка Јовића, Боривоја Пантића и архимандрита Леонида, управитеља манастира „Света Тројица“. Сви свештеници Милешевске епархије.

Оно што се сада може рећи јесте да је власт још једном, жестоко, себи забила аутогол. Наиме, отпор овдашњој власти, из дана у дан, постаје све жешћи и све боље организован па је НВО „Патријарх Варнава“ из Пљеваља, коју предводи новинар Божидар Јеловац, у часу када је у Пљевљима боравио председник владе, одржала јавни час из морала, традиције и права српског народа, гласним негодовањем показала нејаком премијеру оштрину народног бунта, који је у овом часу, тек у најави.

Протјеривање траје

Протјеривање свештенства траје већ двије године и до сада је протјерано, на овај начин, десетине свештеника и монаха или монахиња.

Власт не преза од тога да погази све законске норме које су за свештена лица Српске православне цркве ионако биле ригорозне.

Сада се дешава нешто ново. Дешава се отворени бунт грађана против протјеривања свештенства јер истовремено Црна Гора постаје мека и сигурна мафијашка кућа за низ највећих свјетских криминалаца. Познато је да се у Црној Гори слободно шетају Бранислав Мићуновић, Станко Суботић звани Стане Жабцац, Слободан Радловић, Звездан Терзић, Насер Келменди, Сафет Калић, Дарко и Душко Шарих, Тексин Шинаватра....

Они могу да се слободно шетају, за остале поштене грађане то није дозвољено. И даље црногорским трговима одзвања јек, порука црногорском режиму: „Хапсите лопове, оставите попове!“

Шта значи сусретати се са разљућеним Србима, то скоро свакодневно осјећа Игор Лукшић, кога већ многи зову Игор Нејаки.

Оно што се такође зна јесте да Срби у Црној Гори бију од судну битку за очување своје Српске православне цркве јер су многе „одсудне“ битке већ поодавно изгубљене неспособношћу и нечињењем парламентарних „српских“ странака, посебно Нове „српске“ демократије.

Показује се да је прича да се Мандић јавно свађа са влашћу а тајно тргује и те како тачна, с обзиром да је, до сада, изгубљена свака национална битка коју је водио лидер Нове.

Тако је започета и прича о протјеривању свештенства Српске православне цркве, Црногорско-приморске митрополије, Никшићко-будимљанске епархије али се, очито, неће тако завршити јер артикулисање народног незадовољства, које ових дана достиже кулминацију, усмјеравају и контролишу други људи, српски радикали, који са подгоричким режимом немају додирних тачака.

– Српска православна црква се мора регистровати као невладина организација – гракнуо је, ових дана, Кривокапићев министар за унутрашње послове Иван Брајовић, тврдећи да ће тек тада „бити легитимна“...

Чињеница је да је Српска православна црква створила Црну Гору као државу, односно Црногорско-приморска митрополија, па би логично држава морала да се брине какав однос Српска православна црква има према њој а не никако обратом. Али министар у Влади Мила Ђукановића, Иван Брајовић, то и не зна. Свјестан је једино да тренутно има силу полиције у својим рукама.

Ако се зна да је „самосталност“ Црна Гора у мају 2006. године добила крајом гласова и непоштовањем било каквих правила а камоли закона и Устава, онда је ствар умногоме јаснија. Јаснија је просјечном црногорском грађанину који је у међувремену остао без посла, у потпуности осиромашео, изгубио већину социјалних права, који је без ријешеног стамбеног питања, и који сања да оде лети на неку од црногорских плажа, како би бар на тренутак заборавио суморну стварност.

Бунт грађана у Пљевљима је био иницијална каписла за исказивање незадовољства Срба и на друге начине. Наиме, Епархија милешевска је „захтијевала од највише државне власти у Црној Гори да стану на пут оваквим злоупотребама и незаконитим поступцима“ који се предузимају „само када су у питању православни свештеници и монаси у Црној Гори“.

Нешто раније се саопштењем јавила и Црквена општина у Пљевљима која је истакла: „Ако се реализује одлука МУП-а, Пљевља ће остати без свештеника СПЦ, иако двије трећине грађана у Пљевљима чине Срби“.

Без обзира што актуелни режим чини све како би српско свештенство довео у што тежи положај и у том циљу прилагођава и законску регулативу, да свештенство и монаштво лиши правне заштите, никако не може избјећи кршење сопствених прописа.

– И даље стојимо на становишту да важећи прописи у Црној Гори дају довољно могућности да се ово питање ријешити у складу са законом, као што је рјешавано свих ових прошлих година.

Свештеници који немају црногорско држављанство нијесу никакви илегалци у Црној Гори и не представљају никакву илегалну и субверзивну групу, јер се сви уредно прија-

Само храбро

„Пљеваљски случај“ је показао бар двије ствари. На кршење закона од стране представника режима треба реаговати оштро и бескомпромисно. Прије свега јединствено и масовно.

Удар НВО у Подгорици на власт значи још једну чињеницу. Да се Запад одрекао режимима тако да су властодршци приморани на атерирање. Њихово демократско буре већ цури на све стране, али Срби морају да покажу храброст и мудрост како би из ове рашомонијаде извукли неку корист. Бар поштовање људских и националних права за припаднике свог народа и своје нације.

Од „српских“ парламентарних странака се треба чувати јер су очигледно у дилу да режимом и сносе одговорност за многе невоље српског народа. Српски радикали су једноставан одговор на све садашње изазове.

вљујемо надлежним органима, од којих једино очекујемо да поштују законе.

Идеолошка мржња појединих државних функционера према цркви не може да буде изнад и испред закона. Два начела правне државе и цивилизацијски стандарди намећу императив да се са таквом недупустивом праксом прекине – наглашава протојереј Џомић.

Оно што је очито, црногорске властодршце није забринуо никакав апел на поштовање Устава и закона, већ све веће и све неконтролисаније незадовољство грађана, што је протест у Пљевљима веома јасно показао.

На представку седморице свештеника из Пљеваља, из манастира „Света Тројица“ Управном суду, у којој се жале на одлуку црногорске полиције, одмах је, експресно, стигао одговор.

Извршење рјешења се одлаже. То значи да суштински ништа није ријешено и да власт вреба сљедећу прилику да протјера неког од Срба док српски народ, сада већ свјестан отворене опасности, покушава да се ваљано организује и спаси оно што власт није још разорила.

Д. С.

Милорад Лабан

наставник у пензији (8. 2. 1936 – 6. 9. 2011)

Умро је један од оснивача странке у Беранама.

Милорад Лабан је умро у Беранама у 76. години живота након дуге и тешке болести. Био је оснивач Српске радикалне странке у Беранама и први предсједник Општинског одбора. Активним односом према обавезама постао је неколико пута одборник у СО Беране, био је члан Извршног одбора странке и Српска радикална странка се у Беранама препознавала управо по њему.

Рођен је 8. фебруара 1936. године у грађанској, српској породици у Беранама. Одувијек је био знатижељан и професионално предан тако да је учио скоро читав живот.

У Бору и Петњици (СО Беране) је завршио основну школу, а учитељску школу завршио је у Новом Пазару.

Касније уписује Вишу учитељску школу у Никшићу и завршава је у року. Постао је још као млад дописник многих листова и часописа.

Свој радни вијек започиње у селу Добродоле као млад учитељ, а након неколико година прелази у Бишево да ради као учитељ у тамошњој основној школи. Након неколико година, периода када је постизао изузетне радне резултате у Бишеву, Министарство просвјете именује га за директора те исте школе.

Након тога бива постављен и за директора основне школе на Полици и онда се, професионално, сели за Беране.

У периоду увођења вишестраначја Милорад са групицом истомишљеника формира Српску радикалну странку још крајем 1991. године.

Многи из те генерације су поклекли и напустили странку, али је Милорад Лабан остао досљедан идеологији др Војислава Шешеља. Након првих вишестраначких избора Милорад је постављен у Општинску управу, и то као савјетник за просвјету на општинском нивоу.

Убрзо га је напустило здравље и он је пензионисан, али је у средини у којој је живио остао као симбол зачетка рада Српске радикалне странке и први предсједник Општинског одбора.

Био је принципијелан и веома радан, одан странци и идеологији, а велико дјело др Војислава Шешеља је посебно истицао и цијенио.

Био је ауторитет у свим срединама у којима је радио, као и човјек кога су радо слушали и они који су били других политичких опција.

Дуго година је био дописник многих новина и агенција са простора бивше СФРЈ.

Због лошег здравственог стања повукао се са чела Општинског одбора, али је врло често и након повлачења био најзначајнији члан странке у Беранама. Његову ријеч су са пажњом слушали на сједницама Општинског одбора, али и на сједницама виших органа власти, Извршног одбора, на примјер.

Никада није никог преварио иако га је тешко здравствено стање тјерало да се помало повлачи из јавног живота али и са животне сцене.

Био је упоран и частан, вјеран и поштован а никада није одступио од својих идеја српског националисте. Остао је српски радикал до краја свог живота, частан и усправан, без мрље у својој личној и политичкој каријери.

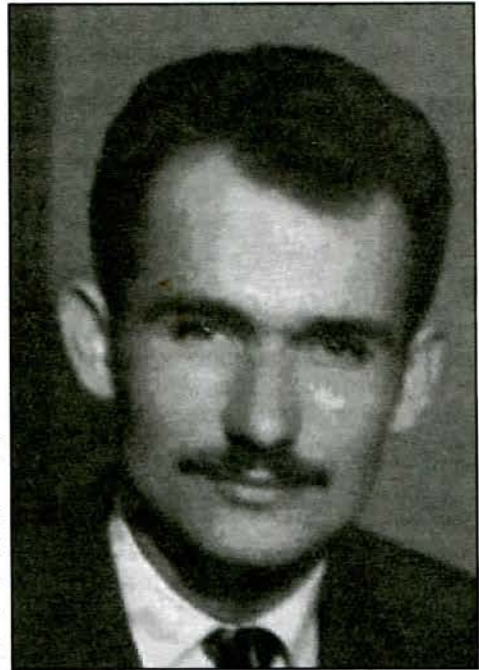
Никада није одбио партијски задатак, па ни онда када га је здравље напуштало и када су се тамни облаци надвијали над његовим животом. Његова заклетва прецима и потомцима је била да никада не посустану. Да им покаже прави национални пут и да не забораве да су Срби.

За собом је оставио породицу, супругу која је такође била просвјетни радник, и троје дјеце са којом се поносио.

Велики број грађана, чланова странке, симпатизера, Срба, почетком септембра 2011. године опростио се од Милорада Лабана.

Оставио је велики и свијетао траг у нашим успоменама.

Душко Секулић

Др Војислав Шешељ

**ХОЛАНДСКИ
БУРВИН СИН
ААФОНС ОРИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БEOГPAД 2006.

Др Војислав Шешељ

**КОРУМПИРАНИ ПРЕДСЕДНИК
НЕЛЕГАЛНОГ ХАШКОГ СУДА
ФАУСТО ПОКАР**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БEOГPAД 2006.

Др Војислав Шешељ

**ПИТОМАЦ
МИНХЕНСКЕ ПИВНИЦЕ
ВОЛФГАНГ ШОМБУРГ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БEOГPAД 2006.

Др Војислав Шешељ

**ПОКВАРЕНИ
МААТЕШКИ ПАЦОВ
КАРМЕЛ АГИУС**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БEOГPAД 2006.

Др Војислав Шешељ

**СМРАДЉИВА ГВОЗАНСКА СЕВИЊА
МОХАМЕД ШАХАБУДИН**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БEOГPAД 2006.

Др Војислав Шешељ

**ДЕГЕНЕРИСАНИ МАЗМУН
БАКОНЕ ЧАСТИС МОЛОТО**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БEOГPAД 2006.

Др Војислав Шешељ

**РЕТАРДИРАНА
ХАШКА ТУЖИТЕЉКА
ХИДЕГАРА УЕРЦ-РЕЦЛАФ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БEOГPAД 2006.

Др Војислав Шешељ

**ОЧЕРУПАНА
ХАШКА ЂУРКА
КРИСТИНА ДАА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БEOГPAД 2006.

Др Војислав Шешељ

**АФЕРА ХРТКОВЦИ
И УСТАШКА КУРВА
НАТАША БАНДИЋ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БEOГPAД 2007.

Др Војислав Шешељ

**ХАШКА
ИНСТРУМЕНТАЛИЗАЦИЈА
ЛАЖНИХ СВЕДОКА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БEOГPAД 2007.

Др Војислав Шешељ

**ПОНТИФЕКС МАКСИМУС
САТАНИСТИЧКЕ ЦРКВЕ
ЈОВАН ПАВАЕ АРУГИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БEOГPAД 2006.

Др Војислав Шешељ

**АНТИХРИСТОВ НАМЕСНИК
ЗАМБОВАЧКИ РИМСКИ ПАПА
БЕНЕДИКТ ШЕСНАЕСТИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БEOГPAД 2006.

Др Војислав Шешељ

**ВАТИКАН ГЛАВНО
САТАНИНО ГНЕЗДО**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БEOГPAД 2006.

Др Војислав Шешељ

**РИМСКА КУРВИЈА
КЕЧИТО ЖЕЛАНА
СРПСКЕ КРКИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БEOГPAД 2006.

Др Војислав Шешељ

**ЕВРОПСКА УНИЈА
САТАНИСТИЧКА ТВОРЕВИНА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БEOГPAД 2006.

Др Војислав Шешељ

**СРПСКИ
БАРОН МИХАУЗЕН
АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БEOГPAД 2009.

Др Војислав Шешељ

**САНАДЕРОВА
МАЧКИЦА
АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БEOГPAД 2009.

Др Војислав Шешељ

**НАРОГУШЕНО
ШКОТСКО ГОВНО
ЈАН БОНОМИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БEOГPAД 2009.

Др Војислав Шешељ

**СМЕЖУРАНО
КЕНГУРОВО МУДО
КЕВИН ПАРКЕР**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БEOГPAД 2009.

Др Војислав Шешељ

**ЈУЖНОКОРЕЈСКА ГЪНДА
О ГОН КВОН**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БEOГPAД 2009.

Др Војислав Шешељ

**УБИСТВО
МАФИЈАШКОГ ПРЕМИЈЕРА
ЗОРАНА ЂИНЂИЋА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БEOГPAД 2008.

Др Војислав Шешељ

**МАФИЈА УБИЛА
СВОГ ЛИДЕРА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БEOГPAД 2008.

Др Војислав Шешељ

**ПРОПАЛИ ПУЧ
ТОМИСЛАВ НИКОЉИЋ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БEOГPAД 2008.

Др Војислав Шешељ

**ХАШКИ ДЕНУНЦИЈАНТ
ТОМИСЛАВ НИКОЉИЋ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БEOГPAД 2008.

Др Војислав Шешељ

**ПОРТПАРОА
ЛОПОВСКЕ СТРАНКЕ
АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БEOГPAД 2008.

НАУЧНИ РАДОВИ ПРОФ. ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Четири капиталне књиге проф. др Војислава Шешеља у којима су објављене чињенице о Римокатоличкој цркви и Хрватима, антисрпској природи Хашког трибунала, као и циљеви и морални судови српског национализма.

ТАЈНИ ДОКУМЕНТИ СЛУЖБЕ ДРЖАВНЕ БЕЗБЕДНОСТИ О ПРАЂЕЊУ ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Четири тома документације Службе државне безбедности која је интезивно пратила др Шешеља од 1982. до 2003. године. Садржај ових тајних докумената показује Шешељево одлучну дисидентску борбу за демократизацију друштва, као и његову изванредну антиципацију догађаја на које је благовремено упозоравао.

Једини досије који је доступан јавности, сви остали политичари су после петookтобарског пуча узели своје досијее из Службе само да би их склонили од очију јавности.

